

Bayburt İl Milli Eğitim Müdürlüğü İşbirliği
ve
Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE)
Koordinatörlüğünde

GEÇ KALINMIŞ BİR HAYAT

2019-2020 ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

1. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-625-7653-00-8

Kapak ve Sayfa Düzeni: İlhan Ulusoy

Bu kitap Nika Yayınevi tarafından Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği için hazırlanmış ve basılmıştır. Kitabın yayın ve satış hakları Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği'ne aittir. ©

Baskı ve Cilt: Bizim Büro
Sertifika No: 48850

Nika Yayınevi

Kültür Mah. Dr. Mediha Eldem Sokak No: 55/2 Kızılay/Ankara

T: 0312 433 71 15

www.nikayayinevi.com

info@nikayayinevi.com

*Bu kitabı, Bayburt'a kalıcı eserler bırakan ve Aslan dağının
ağaçlandırılarak bir orman haline gelmesini sağlayan,
merhum valimiz Ali Haydar ÖNER'e ithaf ediyoruz.*

BAYPROJE YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

Akın BAYRAK

Prof. Dr. Rıfat YILDIZ

Kenan YAVUZ

Ali kemal TEMUÇİN

Ahmet AKER

Abubekir AKKOYUNLU

Ayhan DURSUN

BAYPROJE'nin Hazırladığı Raporlar ve Yayınladığı Kitaplar

Raporlar

1. Bayburt Gözlem ve İnceleme Raporu (3 Temmuz 2011, 36 sayfa)
2. "Çiftçi Eğitim Seminerleri" Değerlendirme Raporu (16 Temmuz 2012, 7 sayfa)
3. Bayburt Seyahati Bilgilendirme Raporu (23 Ocak 2013, 5 sayfa)
4. Bayburt'un Karadeniz'e Demiryolu Bağlantısı Raporu 1 (Mart 2013, 63 sayfa)
5. Bayburt'un Karadeniz'e bağlantısı Raporu 2 (Mayıs 2013, 13 sayfa)
6. Bayburt Seyahati Raporu (27 Haziran 2014, 14 sayfa)
7. 2. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2014, 7 sayfa)
8. Bayburt İlinin Gelişme Potansiyelleri ve Üniversitenin Rolü (Mayıs 2014, 56 sayfa)
9. Bayburt Kırsal Üretiminde Kadının Rolü (Mayıs 2014, 55 sayfa)
10. Bayburt İli Sebze Tarımı ve Potansiyelinin Artırılması (Aralık 2014, 18 sayfa)
11. 3. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2017, 7 sayfa)
12. Bayburt'ta Tarım ve Hayvancılık Raporu (Temmuz 2019)

Kitaplar

1. Bayburt Yenilikçilik (İnovasyon) Paneli (Şubat 2012)
2. "Yaşadığım Bir Gün" Günlük Tutma Yarışması (Nisan 2012)
3. Cumhuriyet Dönemi Bayburt Bibliyografyası (Ekim 2012)
4. Bayburt'a Yatırım Yapan Girişimci Öyküleri Kongresi (Ekim 2012)
5. "Ya Umut Olmasaydı" Öykü Yarışması (Mayıs 2013)
6. Bayburt Şehircilik Kongresi (Kasım 2013)
7. "Bir Çocuk Düşüyor" Hayalimdeki Bayburt Deneme Yarışması (Temmuz 2014)
8. Bayburt İlinin Coğrafyası –Fiziki-Beşeri-Ekonomik- (Ocak 2015)
9. Dede Korkut ve Bayburt (Ağustos 2015)
10. "Ebedi Hüzün" Öykü Yarışması (Kasım 2015)
11. Kaleli Kentler ve Bayburt Kalesi (Mayıs 2016), (Koordinasyon ve editörlük BAYPROJE'e aittir.)
12. "Kaşibeyaz" Öykü Yarışması (Şubat 2018)
13. "Sisler İçinde" Öykü Yarışması (Mart 2019)
14. "Kırılan hayallerim" Öykü Yarışması (Mart 2020)
15. "Geç Kalınmış Bir Hayat" Öykü Yarışması (Aralık 2020)

İÇİNDEKİLER

TAKDİM

Liselerarası Ödüllü Öykü Yarışması'nı; okumaları, anlamaları, düşünceleri, araştırmaları, sorgulamaları ve hayal dünyasında yeni ufuklara yelken açmaları yolunda, Bayburt'taki liseli gençlere destek olmak amacıyla **2011 yılında başlattık.** Elinizdeki kitap, bu kapsamda **yayınladığımız 8. eser** olmaktadır.

Türk toplumunda yazılı kültürün sözlü kültüre göre zayıf olduğu bilinen bir gerçek. Acaba bu kültürel yapımız kalkınmamızda bir boşluk, bir sorun yaratıyor mu? Çünkü **bilimsel araştırmaların bir özelliği de, düşüncenin yazıya dökülerek kontrol edilebilir olmasıdır.** Dolayısıyla BAYPROJE olarak, bu alanda memleketimiz Bayburt'a, Bayburt gençliğine önemli bir hizmet verdiğimiz inaniyoruz..

Öykü yarışması projemizle, Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile yaklaşık 10 yıldan beri başarılı ve verimli bir işbirliği gerçekleştirdik. Bu işbirliğimizi, geleceğin yıldız matematikçilerinin yetişmesine katkıda bulunmak amacıyla, 2017-2018 eğitim öğretim yılında başlattığımız, **Matematik Atölyesi** bağlamında da devam ettirebilmiş olmamız, bizleri mutlu etmektedir. Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gösterdiği destek ve işbirliği anlayışından dolayı çok teşekkür ediyoruz.

Öykülerin objektif ölçütlere göre değerlendirilerek, dereceye girenlerin belirlenmesi konusunda; Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH'ın desteğini unutmuyoruz. Hemşerilerimiz Şair Yahya AKENGİN'e, emekli öğretmen ve yazar Ali Kemal TEMUÇİN'e, öğretmen Ayhan DURSUN'a ve Dr. Öğretim Üyesi Kürşad KARA'ya kıymetli desteklerinden dolayı kalbi teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Yarışmaya katılarak yazdıkları öyküleriyle bu eserin yayınlanmasına katkı yapan bütün öğrencilerimizi kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz. Sizle-

rin Bayburt'un, ülkemizin ve Türk Dünyası'nın aydınlanmasına hizmet edeceğinize inanıyoruz.

Sevgili öğrenciler, sizlerin kendinizi bu yarışma münasebetiyle bundan böyle **BAYPROJE** ailesinin doğal bir üyesi olarak görmenizi ve bizlerle irtibatınızı korumanızı arzu ediyoruz. Sizlerden, meslek hayatına atıldıktan sonra da, BAYPROJE'nin etkinliklerine katılmanızı bekliyoruz.

Yolunuz açık, şansınız bol olsun...

22 Ocak 2021

BAYPROJE

YÖNETİM KURULU

BAYPROJE YARIŞMALARI

ÖDÜL KAZANANLAR LİSTESİ

YIL	AD-SOYAD	OKUL	DERECE	YARIŞMA
2011-2012 Eğitim Öğretim Yılı	Taha Yasin KOCEBEY	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Birinci	Günlük Tutma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Günlük Tutma
	Büşra Bengü POLAR	KOP MTE Anadolu Lisesi	Üçüncü	Günlük Tutma
	Merve KABAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Eda ERDOĞAN	Rekabet Kur. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Serhat ÇAKMAK	Bayburt Anadolu L.	Mansiyon	Günlük Tutma
2012-2013 Eğitim Öğretim Yılı	Nurcan ACAR	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Kader AYDIN	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Adem ZENGİN	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Musa TEPEİR	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Yunus Emre HAŞLAK	Bayburt MT Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Melek KAYHAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı	Elif AKDAĞ	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Deneme Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Deneme Yazma
	Hatun ALTINTAŞ	Bayburt Anadolu L.	Üçüncü	Deneme Yazma
	Sümeyye KARANFİL	Bayburt İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Süveyda NURSAKA	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
2014-2015 Eğitim Öğretim Yılı	Elif Ezgi BEKTAŞ	Bayburt Fen Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Fatih TURAN	Aydıntepe ÇPL	Mansiyon	Öykü Yazma
	Buse ŞENER	Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur SALUR	Korkut Ata Anadolu L.	Mansiyon	Öykü Yazma

2015-2016 2016-2017 Eğitim Öğretim Yılları	Fatma Nur KELEŞ	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Elif Yefşin ÖZER	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	İlayda AKASLAN	Korkut Ata Anadolu L.	Mansiyon	Öykü Yazma
	Meryem BÜLBÜL	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı	Emine ÖZTÜRK	Rekabet Kur. Anadolu	Birinci	Öykü Yazma
	Zeynep TENBEL	Bayburt Kız Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Şüheda DEVELİ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Edanur KANTAR	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Gülcan ARSLAN	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Korkut Ata Anadolu L.	Mansiyon	Öykü Yazma
2018-2019 Eğitim Öğretim Yılı	Dalia ALOMARİ	Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Feyza GÜLER	Rekabet Kur. Bayburt Kız Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Züheyla BAKIR	Gökçedere Çok Prog. Anadolu Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Ayşegül NARMAN	Mustafa Köseoğlu Çok Prog. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Rumeysa DURUKAN	Aydıntepe Çok Prog. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Esranur BİRGÜL	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2019- 2020Yılı	Gamze AY	Demirözü Gökçedere Çok Pr. Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Büşra YAYA	Çoruh Mes. ve Teknik Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Semiye AKTÜRK	Kop Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Züleyha KARAOĞLAN	Demirözü Gökçedere Çok Pr. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Rabia AKDOĞAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Zennure GÖKHAN	Ahi Evran Mes. ve Tek. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma

GEÇ KALINMIŞ BİR HAYAT

HİKÂYE YARIŞMASI BİRİNCİSİ

Rumuz: Ay Işığı

Gamze AY

Demirözü Gökçedere Çok Pr. Anadolu Lisesi

Etrafında sürekli yankılanan bir ses... “İyi misin?” Ve benim bu soruya karşı olan suskunluğum. Aslında bu suskunluk içimde kopan fırtınayı en iyi anlatan şeydi belki de. O yüzden hep sustum. Biri beni anlasın da enkazdan sıyrıklarla kurtulayım diye.

Zamanında birine o kadar çok açmıştım ki içimi. Beni anlayabileceğini düşünmüştüm. O benim sevdiğimdi. Gözlerime bakınca kendi hayatımı bırakıp onun hayatını yaşadığım insandı o. Çok sevmeme rağmen en büyük yarayı ondan almıştım. Önceden aldığım bir türlü kabuk bağlamayan yaralarım bir de onunki eklenmişti. Hayat artık iyice çekilmez olmuştu.

Yatağıma usulca uzandım. Gözlerim dolu dolu, dokunsalar ağlayacak gibiydim. Birkaç dakika boyunca öylece tavana baktım. Artık gözümünden yaş kendiliğinden akıveriyordu. Tutamadım kendimi, suskunluğumu bozdum. Avazım çıktığı kadar bağırdım. O kadar bağırmama rağmen yine kimse duymadı beni.

Konuşmanın da bir işe yaramadığını anlamıştım artık. Eve kapanmış, insan yüzü görmez olmuştum. Gerçi benim için böylesi daha iyiydi. Böyle herkesten uzak kalmak, duvarlarla konuşmak gibisi yoktu. En azından duvarlar acıma ortak olup benimle susabiliyordu. Artık yalnızlığın son demindeyim. Elimde avucumda bir şey kalmadı. Bana geri kalan ise birkaç kırılmış şişe, birkaç göz-yası ve arda kalan anılarım...

Aniden sabahın erken saatlerinde bir şey oldu. İçimden bir ses “Tükendiğine değmedi.” diyerek gözümü açtı. Hemen silkinip ayağa kalktım. Kırık

dökük aynadan bir parça alıp aylardır bakmadığım yüzüme korkarak baktım. Ellerim tir tir titriyordu. Ne halde olduğu hiç bilmiyordum. Kendimi yine unutmuştum. Göz altlarım mosmor olmuş, saçım başım dağınık haldeydi. Ayna parçasını duvara fırlatıp perdeleri açtım. Aman Allah'ım! Gün ışığının bu kadar güzel olduğunu yeni fark etmiş olamazdım. Bu ben olamazdım. Ben bu kadar güçsüz, bu kadar hale düşecek zayıf bir insan değildim. Kendi kendime “Bugün benim doğum günüm” dedim. Hayatımda artık yeni bir serüven başlamıştı.

İşime evi temizlemekle başlamıştım. Daha sonra bir duş alıp odama yöneldim. Giyecek doğru düzgün kıyafetim kalmamıştı. Olsa da giyemeyeceğimi düşündüm. Çünkü bana eskiyi hatırlatan en ufak şeye bile hayatımda yer yoktu. Kıyıda köşede biraz birikmiş param vardı. Hemen alışverişe çıktım. Her şey gözüme hoş gelmeye başladı, hepsini almak istedim. Mağazada bir kadın elini attığı her şeyi alıyordu. Ama benim param hepsine yetecek kadar yoktu. Paramın hepsini kıyafete harcarsam, mutfak alışverişini yapacak param kalmayacaktı. Kadının aldıklarına öylece bakakaldım. Bir an bugünümü sorgulayıp yarın için ne yapacağımı düşünmeye başladım. Bundan sonra işsiz güçsüz ne yapacaktım. Kasaya doğru yöneldim. Ödemem gereken miktar biraz fazlaydı. Abartmıştım alışveriş işini herhalde. Birkaç tanesinden vazgeçmek zorunda kaldım. Yüzüm hemen düşmüştü, gözlerim doldu, nerdeyse ağlayacaktım. Herkesin sahip olduğu şeylere sahip olamamak zoruma gitmişti belki de. Eve vardım. Mutfakta sandalyeye oturdum ve başımı ellerimin arasına alıp kara kara düşünmeye başladım. Hayatımı düzene sokmak için ne yapabilirdim. Hayata hatta yaşamaya geç kamış bir insan her şeyi nasıl düzene sokabilirdi ki? Epey düşündükten sonra önce iş bulup çalışmaya karar verdim. Hemen kendimi dışarı atıp dükkân dükkân, mağaza mağaza dolaşıp tüm iş ilanlarını değerlendirmek istedim. Sonunda yapabileceğime inandığım bir iş buldum. Seçtiğim kıyafetleri alamadığım mağazada işe başladım hemen.

Canımı dişime takıp çalıştım. Mesailere kaldım, yeri geldi müşterilerle tartıştım. Asabi bir yapım olmasına rağmen artık insan ilişkilerinde de iyiye gitmeye başladım. Beni anlayan insanlar varmış meğerse. Geç de olsa bunu anlamıştım. Artık evime yüzümde bir tebessümle gidebiliyordum. Duvarlar üstüme üstüme gelmiyordu. Yaşadığımı hissedebiliyordum. Oysa hayata tutunmak o kadar kolaymış ki. Sadece yaşamının kangren olan kısmını kesip atmak gerekiyormuş. Silip attım ben de. Kabuk bağlamıştı tüm yaralarım. İn-

sanlara yeniden güvenmeye başladım. Artık tek amacım geç kaldığım hayatımı doya doya yaşamak olacaktı.

Bir zaman sonra çalıştığım mağazaya yeni bir eleman arıyorduk. Bir kasiyere ihtiyaç vardı. Mağazanın önünden geçen birisi, iş ilanını görüp içeri girdi. Gelen genç bir delikanlıydı. Okyanus gözlü, sarı saçlı, uzun boylu biriydi. Bakışları öyle derinden ve anlamlıydı ki. Sanki benim geçmişte yaşadıklarımı gözlerinde görür gibi olmuştum. O an hiç konuşmadan dakikalarca bakıştık durduk. Hayatla bağım kesilmişti sanki. Etraftan geçenleri gözüm görmüyordu. Aklımı kurcalayan bir soru “Güvenebilir miyim tekrar?” Güvenmek istiyordum. Mağaza sahibi genci işe aldı. O bir yandan ben bir yandan seviyorduk. Gözlerimizin içi gülüyordu. Zamanla birbirimizi daha iyi tanımaya başlamıştık. “Sev” diyordu gözleri adeta. Ve ben gözlerinin esrareniz büyüüne kapılıp sadece sevmiştim. Gerçek aşkı da sonunda buldum. Hayatım yavaş yavaş düzene girmeye başlamıştı. Geç kaldığım her şeye adım adım yaklaşıyordum. Bundan sonrası için zorluklar asla pes etmeyecektim. Eskisinden çok daha güçlüydüm.

Tam bir sene sonra onunla hayatlarımızı birleştirmeye karar verdik. Artık aramızda sen-ben yoktu. Biz vardık. Bizim hayallerimiz, bizim aşkımız, bizim geleceğimiz vardı.

Günlerden pazartesiydi. Buluşup bir şeyler içer, sonra da nikah tarihini almak için belediye binasına gideriz diye düşünmüştük. Buluştuğumuzda laf lafı açtı ve konu aileye geldi. Her ikimizde ailemizden uzaktaydık. Onlara karşı içimizde bir burukluk, kırgınlık vardı. Ama onlarsız da bir yanımız hep eksik kalacaktı. Hayır dualarını almadan bir yere varamazdık. Her ikimizde inadımızı kırıp, kırgınlıklarımızı unutup ailelerimizin yanlarına gitmeye karar verdik.

Ertesi gün korkarak da olsa yola çıktık. Vardığımda bir türlü elim kapının ziline gitmiyordu. Nelerle karşılaşacağımı kestiremiyordum. Tüm cesaretimi toplayıp zile bastım ama kapıyı açan yoktu. Kapının eşiğine öylece yığılıp kaldım. Ellerimi bağlayıp uzun süre bekledim. Uzaktan bir karartı göründü. Bu gelenler babamla annem olsa gerekti. Yavaşça ayağa kalktım. Annemler bana doğru yaklaştı. Elim ayağıma dolaşmış, ne bir şey görebiliyor ne de bir şey duyabiliyordum. Annemler bana ben onlara bakakalmıştım. İçimizde yılların özlemi, kırgınlıkları vardı. Buğulu gözlerim daha fazla dayanamayıp salıverdi kendini. Annem ve babam “kızım” diye seslendi bana. Yıllar sonra benim için en anlamlı kelimeydi belki de. Dayanamayıp sarıldık. Annemin babamın ara-

sına girip saatlerce yitip giden yıllarımız için ağlaştık durduk. Ama ağlamak ne fayda. Geçip giden zaman hiç geri gelir miydi? Daha önce yaşamam gerekenleri şimdi yaşıyor olmam bana ne kadar zevkli gelebilirdi ki. Ama olsun benim için zamanın neresinden dönersen kardır. Aileme evleneceğimi ve bu mutlu günümde yanımda olmalarını istediğimi söyledim. Annem ve babamın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Hem acı hem de masumane bir tebessümdü bu. Bana dönüp “sana iyi bir aile olamadık, bundan sonra ne kadar iyi oluruz bilemeyiz ama yitirdiğimiz yılların telafisini yapacağımıza inanıyoruz. Atacağın bu adımda her türlü yanındayız” diyerek dünyaları bana verdiler sanki. Ayaklarım yerden kesilmiş, içim kıpır kıpırdı, yerimde duramıyordum. Bir gün ailemle kaldım. Ertesi gün ailemi de alıp geri döndüm. Mutluluğumla koskoca şehre meydan okuyordum adeta. Yol arkadaşım da benle aynı gün dönmüştü. Şükürler olsun ki o da ailesiyle sorunlarını çözmüştü. Geçmişteki o karanlık günlerimizden artık eser kalmamıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Hak ettiğimiz hayatı yaşıyorduk artık. Düğün günü nihayet geldi çattı. Tıpkı masal gibiydi. Önceden gelip bana “ ileride çok mutlu olacaksın “ deseler arkamı döner giderdim. Ama şuan dünyada ki en mutlu insan bendim herhalde. Nikâhımız kıyılacaktı şimdi. Masaya oturduk. Nikâh şahitlerimiz eski dostlarımızdı. Ve günün beklenen sorusunu nikah memuru soruyordu. En samimi duygularımızla “ evet “ diye haykırdık. Tüm dünya bu mutluluğa şahit oluyordu adeta. Gün bitti. Yeni bir hayata adım atmış bulunmaktaydık. Sonrasını az çok tahmin ediyorsunuzdur. Hayatımız renklendi, yeni heyecanlar, yeni mutluluklar tadıyorduk her gün...

Ben geçmişim de kör bir kuyuya hapsolmuştum. Kendi kendimi karanlığa hapsedmişim. Bir gün hafif bir gün ışığı vurdu kuyuma. Gözlerim o an açıldı, solan umutlarım tek tek yeşerdi. O ışık benim yaralarımın merhemi oldu. Hayatın devam ettiğini benim için bir şansın daha olduğunu anladım. Tekrar hayal ettim ve kuyudan adım adım gün yüzüne çıktım. Ve artık benim için pes etmek diye bir şey asla olmayacaktı.

SİYAH ÇERÇEVE

HİKÂYE YARIŞMASI İKİNCİSİ

Rumuz: Suskun

Büşra YAYA

Çoruh Mes. ve Teknik Anadolu Lisesi

Sonbaharın soğuk bankıyla beraberiz yeniden.

Şapkam yanaklarıma eşlik edermişçesine kırmızı, ellerim senden benden uzak. Gözlerim soğuğa karar kılmış.

Ona inat kitapları öyle sıkıca tutuyorum ki parmaklarım uyuşmuş, olanca sıcağı sayfalarda .

Rüzgârın şiddetiyle salınan paltom, tonu kuru toprağı andırır. Bu da her giyişim de ince hatırlatma olur bana.

Düşüncelerim, fikirlerim, tüm aldanişlarım özgürlüğünü ,gökyüzüne emanet etmiş.

Ben, bu güzel şeylere dalmışken ortamı bozan kötü şey başladı tekrar. Ah o çirkin alârm sesi. Eskiden severdim. Odamda çalıyordu en azından, kardeşimle paylaştığım odamda.

Şimdi ise o seslerin birbirine girişiyle alarm sesi daha da kötü geliyor. Alışık olmadığım yatak ve kabullenemediğim dört duvar arası kardeşlik. Sabahı daha da kötü kılıyor. Annemin babamın yer alması ve benim de orada olmam gereken bir masa vardı eskiden. Çok eski değil tabi 7 ay öncesi falan. Şuan olduğum yer bana zindandan hallice. Kısa kısa gelen öksürük sesleri tekrar sarsılmama sebep oldu. Bu aralıkta kısa bir tavan seyri yapıyordum Rauf'un battaniyemi ısrarla çekme seansına kadar ta ki. Üzerime gri örgü hırkamı alıp kalktım sayılır, yani uyurgezerden farksızca. O gri mozaikli merdivenlerden inmek en zor gelen şey o saatlerde. Sol koluma her gün şiddetle çarparak inme-

lerine rağmen sessizliğim acısına ağır basıyor, susuyorum. Susmalıyım çünkü, hatalarımın hatrına susmalıyım. Acısını dindiremediğim tek şey kolum değil neyse ki. İnceden buğulu kafamla oturdum o uzun kalabalık masaya. Rauf, yine bildiğimiz gibi aynı menüyle geldi.

Patatesleri ve kızarmış soğan halkası. Ah şu kokusu, ilk defa bugün buruma güzel geldi. Ailemle yaptığım son kahvaltı kokusu gibi. Ruhuma dokundu. Saç köklerimden tırnak ucuma kadar kilitlendim, yaptıklarımı çekiyorum demek istemezdim. Lakin hatalarımın ufak ufak beni benden uzaklaştırdığını farkına varıyorum. Evet, tam şuan aynı menüden almak için ayağa kalkacaktım. Elim masaya değince ardından haykırdım. Yanağım da demire yapıştı onun yarası sanırım hatırlayamıyorum. Doğrulmadan öylece kalakaldım. O anı tırnaklarımla kazımak istiyorum bilincimden. Aralık akşamı anlaştığımız dağ evi konusunda. Kardeşimin fikirlerini de alırdık tabi ama alternatif olarak en uygunu dağ evimizdi. Babam da zaten bodrum katta ki atölyesini 3 ay öncesinden bitirmiş yağlı boya tablolarını da. Öyle güzeller ki bakarken dalıp gidiyor insan. Ben bunları düşünürken çoktan günü ayarlamışlar bile. 2 ocakta yola çıkacaktık. O güne kadar heyecandan uyuyamıyorum her kış olduğu gibi. Sabah annemin hazırladığı o mis gibi kahvaltıya uyanmak nasıl güzel ama. Yüzümü yıkarken babamın klasik müziklerine dansla eşlik ediyordum ufaktan. Annem mırıldanıp eksik şeyleri tamamlıyor masa da.

Kardeşim ergen tiplerini andırırçasına sabah storyleri atıyor. Nihayet herkesin işi bitti ben sağ köşeye oturdum babam tam karşıma. Annem ayakta servis yapıyor. Kardeşim de çay kaşığını bardağa vurarak ritim tutuyor. Kafamı masanın altına eğince ayaklarımızın da bu ritme eşlik ettiğini görmek ayrı güzel. Tam o arada annem bavullar da eksik var mı diye soru yağmuruna tutuyor hepimizi. Akşam zaten tamamlamıştık hâlâ çok telaşlı. Anne işte yapacak bir şeyimiz yok. Sohbet eşliğinde öğün sonuna geldik. Beraber toparlayıp son kez olduğunu anlarçasına evle vedalaştık. Saçma değil evle vedalaşmak, her zaman yapardık bunu. Son kez kulaklığımı aldığıma emin olarak arabaya bindim. Selda Bağcan albümü ile başladık, saatler geçti kulağımda, o eşsiz sesler beraber düet yapıyor. Kardeşimin koluma sert darbesinden sonra ayıldım.

Kapıyı açtığım da bir iz taşımayan kar kütlesi ilk darbeyi benden aldı. Arka taraftan bavulları alıp eve girdik. Babam çatı katından odun indirmeye gittiğinde annem de beyaz örtüleri topluyordu. Biz de oyuna verdik eğleniyoruz ufaklıkla.

Kâyra demek zor geliyor ondan dolayı sık sık hitap şekilleri bulurum ona. Annem uyarırdı ama ufaklık demeyi yine tercih ediyordum. Babam şömineyi yakınca biz koltukta sızıp kalmışız. Annem yorgunluğunu aldırmadan temizliğe yönelmiş.

Sandalyemin üzerinde özenle katlı olan pelüş battaniyemi yine aynı şekilde babam güzelce ısıttıktan sonra üzerimize örtmüş. Elimin boşluğa düşmesiyle uyandım. Gözlerimi açınca tavana vuran o kırmızı ışığı görmek, ah nasıl huzurlu ama.

Ufaklığın da sevdiğini bildiğim için uyandırdım, karın boşluğundaki tikle uğraşarak. Gülerек uyandı ama aynı manzarayı görünce sadece oturup o odunların çıkardığı sesi dinledi. Ergen diyorum arada ama benden çok o yaşamayı bilir, anın tadını çıkarır. Yine öyle oldu ben odama çıkıp yarım kalan öykülerime döndüm. Tekrar aynı duyguyu yakalayıp nasıl yazacaktım. Kutsal köşem diye adlandırdığım yere gittim, elimin alışkın olduğu kalemleri bulup başladım, yarım kalanı bitirmeye. Yazdım, çok yazdım. Gözlerim kapanmaya başladı lakin açlığım ağır basıyordu., aşağı indim. Yemek saatleri bu evde ama olsun. Geç saatte yedikten sonra odama çıkıp uyudum. Sabah odadan gelen kahkahaların sesiyle uyandım. Kahvaltı için bekliyormuşlar. Mutfakta beni bekleyen sandalyeye oturdum. O Rauf'un hazırladığı menünün kokusunu andırıyordu annemin hazırladığı masadaki kokunun atmosferi. Nasıl tarif etsem bilmiyorum. Saf bir ormanda yürümek gibi, sesler ve kokular birleşmişçesine. Güzelliğine aldanıp yedim, sevmediğim şeyler vardı içinde ona rağmen yedim. Biz sohbete dalmışken babam bodrumda ki atölyesine çoktan firar etmiş bile. Biz de masayı toplayıp odaya geçtik.

Öykümü tamamlamaya çalışıyorum ama ufaklık susmadığı için atölyeye kaçmak zorunda kaldım. Babamla da biraz sohbet ederiz erkek erkeğe diye düşünmüştüm. Annem benden önce hareket ederek sade kahvesi elinde bana gülümsüyordu.

Baş başa bırakma fikri daha cazip geldi sonrasın da. Bahçedeki kuşların yemini hatırladım, nasıl unutturduk biz onu. İlk ona bakardık oysa ki. Daha fazla geç kalmadan yemlerini alıp dışarı çıktım. 5 dakika kadar oyalandım. Sesim titriyor, lâkin yarım bırakamam, soğuk yüzünden. 3 tane kalmıştı yem koymadığım kafes. Ah o 3 kafes, siz suçsuzsunuz ben günahsız.

Eve 10 dakikalık mesafesi olan bahçe. Farkettim ters giden şeyler var. Elle-

rim titiyor dönemiyorum, o ufak dumanı görünce ayaklarım da titredi. Artık soğuktan değil ama. O mesafeyi kaç dakikada tekrar geri döndüm bir bilseniz. Tam geldim yetiştim derken o çerçevelerin alevlerle yere düşüşü. Sanırım yaşarken ölmeyi öğrendim bu saniyelerde. Yüreğime birşey oluyor daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Kapıya bakıyorum, gözlerimin içinde o yansımanın alevi var. Isınıyorum galiba ellerim tutuyor. Zorladığımın kapının demirine yapıştı elim, acıyor artık.

Ufaklığı şöminenin yanında tek bırakmak. Annem de babam da bilseydi kızmazlardı bana. Güzel ailemi ufaklığa istemeden emanet ettim. O da istemeden yok etti. Babamın yağlı boyaları biraz kızıştırdı; Sanırım elimi her vurmamda bu anı yaşayacağım. Güzel evim artık dört duvar arası.

HİKÂYE YARIŞMASI ÜÇÜNCÜSÜ

Rumuz: Mavi İris**Semiye AKTÜRK****Kop Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi**

Acı:

Üç harf, iki hece. Kör bir insanın bütün umutlarının karanlığı hapsoldüğü anda değil de, o umutları kaybettikten sonra sokağa attığı ilk adımın sesinde gizliydi. Bu yüzden ruhu yaralı bırakan zamanlar değil de, o yaralı olan ruhla yola devam etmenin acısı çökerdi hep zamana.

Işık: Yaralı bir ruhu içinde taşıyan kişinin adı.

Belime kadar uzanan sarı saçlarım, tıpkı sonsuz bir deniz ve gökyüzünü andıran mavi gözlerim vardı. Göz bebeklerimde geçmişi yutmuş bir dehliz yaşıyordum ve geçmişin gölgesini geleceğe düşürüyordum. Kemikli, ince ve zayıf bir yüze sahiptim. Bir yetmiş boyum vardı ve zayıf vücudum beni olduğundan daha küçük gösteriyordu. Bu ruhsal ve fiziksel özelliklerin bir araya getirdiği bir on yediydim.

Acı: Hissettiğim tek şey iliklerime kadar acıydı. On yedi yıldır hayatımdaki soyut aynı zamanda somut tek duygu acıydı. Hiçbir zaman varlığını hissedemediğim ailenin tek çocuğuydum. Kırk beş yaşında bir babaya, geride sadece fotoğrafları kalan ölü bir anneye sahiptim. Babamın ismi Mehmet, annemin ismi Fatma'ydı. Bursa'da orta gelirli bir mahallede yaşıyorduk.

Hiçbir zaman normla ve sıradan bir hayatım olmamıştı. Yaşıtlarımdan çok farklıydım. Küçük yaşta çok fazla acı yüklemiştim omuzlarıma. Babamın ve annemin bıraktığı o koca boşluk daima sızıyordu. Babam sorunlu, bel-

ki de çok büyük psikolojik desteğe ihtiyacı olan biriydi. Hiçbir zaman onun tarafından sevilmemiş, korunmamış, mutlu edilmemiş bir kız çocuğuydum.

Baba; bir kelime, iki hece. Tüm hayallerimin, hayatımın suratıma çarpıldığı o kapı. Sahiden baba neydi? Onunla gülmek, gezmek, oturup sohbet etmek tam olarak neydi? Bunlar on yedi yıllık hayatımda yanına yaklaşılamayacağım tek duygulardı. Hiçbir zaman baba sevgisi görmemiş, anne sevgisinden yıllarca mahrum bırakılmış tek kişiydim.

Bütün yaşanmışlıklarımın üzerinden tam 9 yıl geçti. Hayatımın mahvolduğu o gün 8 yaşındaydım. Mutlu bir aile tablom yok denecek kadar azdı. Evimizin yakınlarında bir ilkokulda okuyordum. Her sabah 9'da çıkar 3'te eve gelirdim. Yine okula gittiğim bir günün ardından eve dönüyordum. Tarihine kadar hatırladığım o günü unutmak için neler vermezdim. Takvimler 20 Ocak'ı gösteriyordu. Eve geldiğimde içeriden sokağı inletecek şekilde sesler geldiğini işittim. Tanıdık bir ses olduğunu biliyordum. Her günümde oluğu gibi yine o günlerden birini yaşıyordum. Babam gece evden çıkar, zil zurna sarhoş olup akşamında da eve dönerdi. Hiç dönmesin, hatta gittiği yerde sonsuza kadar kalsın isterdim. Küçük adımlarla kapıyı açıp içeri girdiğimde annem ve babamın odada büyük bir tartışmanın içinde olduğuna şahit oldum. Evin girişinde durup bir süre onları izledim. O kadar şiddetli tartışıyorlardı ki beni görmeyecek kadar uzaklarındaydım sanki. O an görüntümün bulanıklaştığını hissettim. Yanaklarımdan akan sıcak, tuzlu sıvı beni mahvedecek kadar şiddetli akıyordu. Küçük, sessiz adımlarla odama doğru ilerledim. Gerçi koşarak girsem bile tartışmadan ötürü gözleri beni görmeyecek kadar körlerdi. Odama geldiğimde yatağıma girerek yorganımı kafama kadar çektim. Sesleri duymak istemiyordum. Ağlamak istemiyordum. Her zaman böyle yapardım. Gerçekler ile yüzleşmek istemezdim hiçbir zaman. Kafamı yorganın altından çıkardığım zaman seslerin kesildiğini fark ettim. Yatağımdan çıktığım an aynadaki yansımam gözüme çarptı. Gözlerim ağlamaktan kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. Tam elimi kapı koluna atacağım sırada hayatımı mahveden o ses kulağıma sağır edecek derecede sesli bir şekilde patladı. O an ne olduğunu tam olarak fark edememiş, elim kapının kolunda asılı kalmıştı. Sonra kendime gelerek, az önce şahit olduğum şiddetli tartışmanın olduğu odaya hızlıca koştum. Annem yerde boylu boyunca uzanmış, babam elinde bir silah ile resmen delirmiş bir şekilde odanın içinde kafasına vurarak geziyordu.

Her zaman annem ile aramızda sıkı bir anne kız ilişkisi olmuştu. Beni okutmak için resmen seferber olmuştu. Evi geçindirip beni en iyi şekilde bakmak için temizliğe giderdi. Aldığı her parayla bana yeni şeyler alırdı. O an hayatım, annemle olan anılarım, annemin bana olan sevgisi, saçımı okşayıp masallarla beni uyutuşu bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Kan: Hayatımı mahveden o kırmızı sıvı her yerdedi. Yerde, annemin karnında, minicik ellerimde. Annemin yüzüne vurarak uyanması için çaba harcıyordum. Görüntümün bulanıklaştığını, başımın çatladığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Zihnimde olan en son şey dışarıdan gelen bağırış sesleri idi. Gözlerimi açtığımda yan komşumuz olan Ayşe Teyze ve bir sürü polis vardı yanımda. Ne olduğunu idrak etmeye çalışırken sanki her şey az önce yaşanmış gibi gözümün önünden geçti. Tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk olduğunu kulağıma bir ses gelene kadar fark etmemiştim. Yabancı bir ses ve dokunuş ile olduğum yerden ürpererek kalktım. Bir polis memuru bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama onu duymayacak, anlamayacak kadar zihnim doluydu. 20 Ocak, hayatımın karardığı o karanlık gece. Annemi, hayatımda tek dayanağım olan kişiyi o karanlık ve soğuk gecede kaybetmiştim. Sonsuza kadar benden gitmesini istediğim kişiyi de hayatımdan çıkarmıştım.

Sekiz yaşındaydım. Omuzlarımin taşıyamayacağı acıyı sırtlandığımda, annemi, hayatımın her anını kaybettiğimde sekiz yaşındaydım. Yine, polis memurlarının beni o titretecek soğukun içinden alıp yetimhaneye bıraktıklarında, alışmadığım bir havayı soluduğumda, yumuşacık yatağın sanki bana bir demirmiş gibi sert hissettirdiğinde, yetimhanenin soğuk duvarlarına sırtımı yasladığımda, yalnızlığı, mutsuzluğu, acıyı her zerreme kadar hissettiğimde tam sekiz yaşındaydım. Sekiz yaşım bana koskocaman bir boşluk, geçmişimden ise yıkık duvarlar bırakmıştı. Yetimhaneye gittiğim ilk zamanlar hiç kimse ile konuşmazdım. Oradaki öğretmenler yaşadığım travmadan kaynaklandığını, bir zaman sonra toparlayacağımı söylerlerdi hep. Bir süre hiç konuşmadım. Her gece yatağımda sırtımı soğuk duvara yaslayarak sessiz sessiz ağlardım. Ağlamalarım bir süre sonra iç çekişlere dönerdi. Sabaha kadar uyumaz, zihnimdeki savaşların içinden çıkmaya çalışırdım. Çocukluğumdan geriye kalan sadece bir fotoğraf karesi ve o çok sevdiğim ayım Momo kalmıştı. Karede annemin gülmekten kısılan gözleri ilişti açığa. O kadar mutluydu ki. Kucağında ben vardım. Mutlu bir kareydi karşımdaki. Ama bir kişi eksikti. Babam yoktu. Ve yine hiçbir zaman yanımda olmadığı gibi bu güzel tabloda baba

kavramı yoktu. Her gece ayım Momo ile konuşur ve bu fotoğraf karesindeki mutluluğu anlatırdım ona.

On yedi yaşına kadar yetimhanede kaldım. Benimle en yakından ilgilenen, yetimhanenin de öğretmenini olan Helin öğretmen vardı. On yedi yaşına kadar her anımda yanımda olmak için çabalamıştı. Yetimhaneye geldiğim zamanlar konuşmadığım anlarda hep o beni anlamıştı. Ve konuşmam için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Şu an lise son sınıf öğrencisiyim. Hayatın tüm acımasızlıklarına rağmen ayakta duran o kişi benim. Işık Kara. Annem hep “ Hayatın ismin gibi her zaman ışıkl olsun.” derdi. Ben hep annem için yaşadım, annemin söylediklerini aklıma getirip biraz daha güçlendim. Her şeye rağmen dik durdum. Babam olacak kişiyi o geceden sonra hiç görmedim. Arama gereği de duymadım. Lise hayatımda çok başarılı bir öğrenci oldum. Her zaman takdir edilen, parmak ile gösterilen bir kişiydim. Hayalimde hep avukat olmak vardı. Ve ben saatler sonra hayatımı belirleyecek o sınava gireceğim.

Sınava girdikten 2 ay sonra sonuçlar açıklandığında istediğim bölümü kazanmıştım. Geçmişin tüm acımasızlıklarına, kırılmışlıklarına rağmen işte şimdi tam olarak buradayım. İstedğim yerde, istediğim kişilikle. Ben o gece o minik ellerim ve ayaklarım ile attığım her adımda kendime sözler verdim. O gece soğuk, acımasız kamçılarını ruhumun en ücra köşelerine kadar işlediği an, yetimhanenin buzdan duvarlarına sırtımı yasladığım zaman kendime sözler verdim. İşte şimdi ben on yedi yıllık hayatımın verdiği acıya rağmen buradayım, tam karşınızda.

BİRİNCİ MANSİYON

Rumuz: Şems

Züleyha KARAOĞLAN

Demiröz Gökçedere Çok Pr. Anadolu Lisesi

Şimdi bir mevsim değil koca bir hayat girdi aralarına. Nasıl da sevmişti
Şakıp giden zamana inat. Her şeye rağmen bekledi. Belki de hayatta
pişman olacağı tek şey sevmek olacaktı, ama nereden bilebilirdi ki bir gün çe-
kip gideceğini. Sonunu bile bile sadece sevmişti. Şimdi hayatına kaldığı yerden
devam etmesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi erkenden uyanmıştı. Elini yüzünü yıkadı ve annesinin
Kayra diye seslenmesiyle odasından çıktı. Kahvaltı yapmak üzere masaya doğ-
ru yönelmişti. Aklı başında değil, ne yapacağını bilmiyordu. Annesinin yanına
doğru gitti. Annesi: “Kızım hayırdır, neyin var kaç gündür?” diye seslendi.
Kayra da derslerden dolayı biraz dalgın olduğunu söyledi. Ama bu gerçek
nedeni değildi. Sadece yaşadıklarının bir rüya olduğunu duymak istiyordu. Bu
yüzden de kendini kandırmaktan başka çaresi yoktu. Ailesiyle kahvaltı yaptıktan
sonra hazırlanıp evden çıktı. Sokaklarda tek başına yürümeye başladı. Ya bu
şehirden kalıp hayallerinin peşinden gidecekti ya da Doğuş’u bu şehirde bırakıp
hayallerine tamamen veda edecekti. Bu defa tamamen yıkılmış, ne yapacağını
bilmiyordu. Yürümeye devam ederken üniversiteye yaklaşmıştı ve o salıncağı
gördü. Her şeyin başladığı yer... Gözleri dolmuştu. Bütün yaşadıkları film
şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Ama içinde az da olsa umut vardı.
Belki bir gün döner de yine beni eskisi gibi sever diye. Ama olmayacağını ikisi
de çok iyi biliyordu. Üniversite bahçesinden girdi, yine hayalleri gözünün önü-
ne geldi. Dimdik durması gerekiyordu. Çünkü Doğuş’un onu bir yerlerden

gizlice izlediğini biliyordu. İçeri girdi ve tam da tahmin ettiği şey olmuştu. Doğuş ona, “Nasılsın Kayra” diye sordu. Kayra’ da ona dönerek “Sen gittikten sonra daha iyiyim” dedi ve sınıfına geçti. Kayra, Doğuş’u çok sevmişti ama bu ihaneti Doğuş’a hiç yakışmamıştı. Fakat şöyle de bir gerçek var ki, ihanetin asla bahanesi olmaz. Kayra’nın bundan sonraki hayatı çok zor olacaktı. Bu acı nasıl geçecekti? Doğuş’un ona yaptığı affedilir gibi değildi. Bu acıya yavaş yavaş alışıyor, hayatına devam etmeye çalışıyordu. Kayra sürekli aynı şeyleri yapmaktan artık çok sıkılmıştı. Her defasında Doğuş’a ait şeyleri hatırlamak, onunla ilgili hayallerin gözünün önüne gelmesi onu boğuyordu artık. Hoca derse çoktan gelmişti ve hocanın Kayra’ya seslenmesi üzerine irkildi. Hocanın uyarıları ile kendine gelen Kayra, dersin bitmesiyle kendisine dışarıya zor attı. Artık kendisine bir söz vermişti. Sadece kendisini düşünecekti. Bu cesaretle koridorda herkesin bakışları arasında, yüzünde hafiften bir tebessüm ve gayet dik bir şekilde yürüyüp oradan uzaklaştı. Sanki ihanete uğrayan kadın o değilmiş gibi. Kendince yeni kararlar aldı. Üniversitesini değiştirmese de her gün geçtiği yolu değiştirebilirdi. Her ne kadar ufak bir şey gibi görünse de hayatının belki de en önemli kararıydı. Çünkü onun bundan sonra tek umudu kaldı. O da üniversiteydi. Doğuş yaptığı hataların farkındaydı ve çok pişman olmuştu ama gel gör ki son pişmanlık fayda etmez. Hep aradı, hep ulaşmaya çalıştı. Bir şeylerin tekrar tekrar çabalıyordu ama bir türlü Kayra’ya ulaşamıyordu. Kayra’nın canı çok yanmıştı. Her ne kadar aldatılan, ihanete uğrayan kadın olsa da bu hayata devam etmek zorundaydı. Dışarıdan bakıldığında herkes onu mutlu görüyordu. Her ne kadar mutlu görünse de içinde hala bir yerler boş ve o boşluğu kimse dolduramayacaktı. Yine bir gün üniversiteden eve dönüyordu. Evinin yolunu değişmişti ve tek istediği bomboş sokaklar ve şehrin sessizliğiydi. Yürümeye devam ederken telefonu çaldı ve arayan Doğuş’tu. Kayra kapattıkça, Doğuş tekrar tekrar arıyordu. Sonunda açmaya karar verdi. Doğuş ağlamaklı bir ses tonuyla af diliyordu Kayra’dan. Kayra bir an sessizliğe daldı. Ama bilmiyordu ki Doğuş’un onu çok sevdiğini. Doğuş, Kayra’nın mutluluğu için terk etmişti. Buna mecburdu. Kayra’nın ailesi istemiyordu onu. Kayra telefonu kapatmış ve kendini toparladıktan sonra eve girdi. Ailesi onu çok merak etmişti. İçeri girer girmez ailesi ona sarıldı. Yavaş yürüdüğü ve yolunu değiştirdiği için geç kaldığını söyleyerek ailesinden özür diledi ve odasına geçti. Ailesi de her şeyin farkındaydı ve artık onlarda bu duruma bir çözüm arıyorlardı. Sonunda bir çözüm yolu buldular. Eğer başka biriyle tanışıp vakit geçirmeye başlarsa,

onu unutacağını düşünmüşlerdi. Çocukluktan arkadaşı olan Burak'ı karşısına çıkarmışlardı. Burak, Kayra'ya çocukluktan beri aşıkta fakat Kayra, Burak'a hiç o gözle bakmamıştı. Sürekli beraber vakit geçiriyorlardı. Böyle düşünmesine rağmen, Burak'ın gelişiyile beraber yüzü gülmeye başladı. Her ne kadar içi acısa da mutlu olmak zorundaydı. Doğuş olup biteni hep görüyordu ve daha fazla dayanamıyordu. Sevdği insanın avuçlarının içinden kayıp gitmesine daha fazla katlanamadı. Doğuş, Kayra ile hayallerini kurduğu salıncağın yanına gitti. Tüm olup biteni kâğıda döküp Kayra'ya vermeye karar verdi. Ama bir türlü fırsatını bulup da veremedi yazdığı mektubu. Çünkü Kayra'nın ailesiyle kötü olmasını istemiyordu. Aradan tam bir sene geçti. Kayra Burak'ta hep Doğuş'u aramıştı, her baktığında onu görüyordu. Sonunda Burak, Kayra'ya evlenme teklifi etmiş. Kayra'da kabul etmişti. Pişman olsa da artık dönüş yoktu. Kayra ile Burak evleniyordu. Doğuş ise, olanı biteni gizlice uzaktan izliyordu. Sanırım artık mektubu verme zamanı gelmişti. Doğuş yolda bir çocuğa para vererek söylediklerini yapmasını istedi. Çocuk zorlansa da sonunda başarmış ve mektubu Kayra'nın çantasına koymuştu. Doğuş ilk tanıştıkları o salıncağın oraya giderek hayallere dalmıştı. Kayra artık Burak'la evlenmişti. Kayra olmadan bir hayatın olamayacağını hayalleri kurarak canına kıymıştı Doğuş. O an Kayra'nın nefesi kesilmiş ve hava almak için salonun önüne çıktı. Bir umut Doğuş gelir diye bekledi ama kimse yoktu. Çocuk, Kayra'ya çantasına bakması gerektiğini ima ederek oradan uzaklaştı. Kayra çantayı açtı ve mektubu gördü. Mektubu alıp okuduğunda dünya onun için durmuştu sanki. Koşarak salıncağa doğru gitti. Gittiğinde bir kalabalık ile karşı karşıya kalmıştı ve siren sesleri duyuluyordu. Kalabalığa yaklaştığında sevdği adamın cansız bedenini görmüş ve hayatı çökmüştü. Doğuş artık yoktu. Bu yüzden ailesini hiç affetmeyecekti. Çünkü her şeyin nedeni onlardı. Aşk sevip de kavuşamamaktır. Sevdği adama kavuşamayan Kayra bir daha kimseyi sevmeyecekti.

İKİNCİ MANSİYON

Rumuz: Arşipel

Rabia AKDOĞAN

Bayburt Fen Lisesi

Ben Emine. Yine, yeni bir gün... Yine tadına aşına olduğum bir tat:
Kan!

O kadar içmişti ki ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoştı. Ruhunun derinliklerinde, sarhoşluğun vermiş olduğu iğrençlik ve onu saklamaya çalışan yırtık mı yırtık, hilkat garibesi bir ceketle çıkageldi. Kapıyı çarparak içeri girdi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Korkmaya başladım, benim de nefes alış verişlerim istemsiz bir hâl aldı. Göğüs kafesim, dalgalı bir okyanusu andırıyordu. Belki öyle değil, bana öyleymiş hissini veriyordu. Korkuyordum. Belki de korkmuyor, fırtınayla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Aslında ondan değil, bedenimin morarmış halini ve uzuvlarımın çürümüşlüğüne bu defa insanlardan saklayamayacağımdan korkuyordum. Tek endişem, benim bu zavallı halimin ifşâ olmasıydı, diyebilirim.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları; tren vagonları, lokomotif kovalar gibi kovalarken ki ben buna şairin diliyle “Al işte sana akşam, al işte sana gece, al işte sana sabah; topla topla yağ yılları, adına da yaşamak de.” hayat diyorum, bense buz gibi bir havada fazladan bir gün daha yaşamak için soğuktan ölmek üzere olan bir serçe misali çırpınıp duruyordum. Belki de çırpınmıyordum, bana öyle geliyordu. Belki en azından çırpınarak bir mücadele- nin içinde olmak istiyordum. Ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Evimizin ki tatsız birçok anıdan dolayı kendini çok benimseyemediğim bir yerdir orası. Paraya ihtiyacı vardı, o ise çalışmıyordu. Konu komşu “Arka mahallede kırmızı,

büyük bahçeli evin hanımı hizmetçi arıyormuş. Bir sor, soruştur.” demişlerdi.

Karar vermiştim. Denemeye değerdı, gidecektim. Sadece en büyük gerçeğim olan o kızarıklıkları, morlukları gizleyemeyeceğimden endişe ediyordum. Her ne olursa olsun, o işe ihtiyacım vardı. Hayata bir yerden başlamalıydım. Henüz beş yaşındaki oğlum, er ya da geç okula başlayacaktı. Evet, belki okula başlamalıydı ama diğerleri gibi değildi bizim hayatımız. İmkânlarımız aslında imkânsızlıklarımız, her şey ortadaydı. Çocuğumun babasız kalmaması için seçtiğim bu hayat, ne kadar da acımasızdı. Hayat, bazıları için zordur, bizim içinse daha zor ama imkânsız da değil; savaşıacaktım.

Gitmiştim. Kocamdan dayak yerken en az hırpalanmış olan kıyafetlerimi giymiştim. Bir dilenciden biraz daha hallice görünüyordum. Şimdi evin önündeydim. Evi görünce şaşakaldım. Ev, ev değil kocaman bir köşktü. Çok zorlanacağımı anlamıştım. Ama elden ne gelirdi? Kapıyı çaldım. Beyaz önlüklü bir hanımefendi kapıyı açtı:

-Buyurun, kime bakmısınız?

-Ben, şey...

-Evet, dedi alaycı bir bakışla:

-Ben, hizmetçi aradığınız için gelmiştim.

-Bir dakika lütfen, hemen haber vereyim.

-Buyurun.

Yönlendirdiği tarafa gittim. Burası, beni gitgide ürpertiordu. İçeriden gelen pat pat, çat çat sesleri ki bu sesi anımsıyordum; kocam beni döverken aynı sesleri hep duyardım. Ama bu ses gerçekte, gelen kişinin ,evin hanımının yüksek ökçeli ayakkabı sesinden başka bir şey değildi. Geldi, baştanbaşa bir bakışla bana öyle bir baktı ki... Öyle bir süzüşle beni süzdü ki... Neredeyse kendimi podyumda boy gösteren, beğenilmek arzusuyla kıvranan bir manken sandım. Birkaç soru sordu, ben kendimden emin cevapladım. Ve en nihayetinde işe alınmıştım. Bayram sabahı yeni giysilerini giymek için heyecanlanan bir çocuk edasıyla işe başlamak için sabırsızlanıyordum. Ne yalan söyleyeyim, yıllar sonra mutluluğu yeniden tadıyordum. Hep kan tadacak değildim ya benim de yaşamaya hakkım yok muydu? Niye olmasındı. Hanımefendi, yarın işe başlayabileceğimi söyledi.

Tam üç gün oldu. Nereden, nasıl olduğunu bilmiyordum ama o öğren-

mişti. Eve geldi, bileğimden tuttu, beni acımasızca sürükleyerek koridorun sonundaki odaya götürdü. “Oğlum sakın korkma, hemen geleceğim!” Fer-yatlarım... Beni karşığı duvara itti. Hayır, itmedi adeta fırlattı. Kapıyı sertçe kapattı, kapatmak yetmezdi; işkenceyi içeride gizlemek için kapıyı kilitlemek gerekirdi, kilitledi. Sadece bedenimi kilitlemekle kalmamıştı, her şeyimle beni zapt etmişti. Dünümü, bugünümü kitlemesi yetmiyormuş gibi yarınımı da kilitliyordu. Esir miydim, köle mi? Günahım neydi, suçum neydi? Kocam denen canı için ben ne ifade ediyordum? Canı, her sıkıldıkça yumruklanacak bir kum torbası mıydım yoksa; nakavt olmak üzere olan rakip boksör mü? Neydim ben? Cahiliye dönemlerinden kalma hakir bir bedevi mi, cariyeye mi?

Başlamıştık yine, aynı adam; hayır, adam değil, cellâdım. Farklı zaman ve yine güçlü görünmeye çalışan ama görünmekten öteye bir adım geçemeyen ben... “Yapma!” dedikçe o daha hızlı vurdu, Yusuf: “Yapma baba!” dedikçe o sövüp saydı. Neydi cürmümüz? Çocuğumun babasız büyümemesi için o caniden boşanmamam mı?

Dayak seansı bitmişti. Beni dövmekten yorulmuş olacak ki yakamı bıraktı. Söylenerek ve küfrederek kapıyı çarpıp çıktı. Yusuf içeri koşarak: “Anne-ciğim iyi misin?” Halime, küçük yüreği el vermeyen çocuk, azgın sular gibi akan gözyaşlarını tutamıyordu. O küçücük yüreğiyle böylesi bir vahşete tanık olması, beni daha da üzüyordu. Banyodan havlu ve bir tas su getirdi. Elindeki havluyu suya batırıp ağzıma dolan ve yüzüme bulaşan kanı siliyordu. Dudağım patlamıştı, gözlerimse mosmor olmuştu. Vücudum darp izlerinden dolayı en karanlık geceden daha siyahtı. Elim, Yusuf ‘un azgın sular gibi çağlayan gözyaşlarına götürdüm ve hissettiğimi değil, onu daha fazla incitmemek için söylenmesi gerekeni söyledim. Evladına bir anne olarak ilk kez yalan söyledim: “Çok acımıyor hatta neredeyse canım hiç yanmıyor yavrum.”

Uyuyacaktık. Yaşananlar bir tarafa, benim aklımda o son söylediği kaldı: “Kadın dediğin çalışmaz; evinde oturur.” Ben, neden bu lafına çok takılmıştım? O kadar şiddete dayanan ben, bu söze niçin daha çok içerlemiştim, sebebini bilemedim. Düşündüm de kocam eğitimli olsaydı, bir eşe layıkıyla nasıl davranması gerektiğini zamanında öğrenseydi, aile olmak nedir, baba olmak nedir, bunu hakkıyla bilseydi, doğruları bilseydi; belki de zil zurna sarhoş oluncaya kadar içmez, yalan söylemez, kumar oynamaz, türlü çeşit bahanelerle ya da bahanesiz bana şiddet uygulamazdı.

Her şey yoluna girecek ümidi, beni günden güne güçlendiriyordu. Peki, benim güçlü olmam ne de-

mektî? Onu, bir karakola şikâyet etmek miydi? Başlangıçta çekinsem de bunu denemek istedim aslında. Elimden gelen tek şeyin polise gitmek olması, umutlarımı bir bir söndürüyordu. Onlarca caninin serbestçe dolaşmasının sebebi, zannımca adaletin yokluğuymuştu. Peki, benim için adalet tecelli edecek miydi? Yoksa hemen her gün haber bültenlerinde yer alan bir dakikayı geçmeyen kadın cinayetlerinin son kurbanı mı olacaktım? Denemeye değermiş, bir umut vardı... Yeter ki sonu kötü olmasındı.

Her şeye rağmen gittim savcılığa. Tam altı kere dilekçe ile müracaat ettim. Hiçbir tutuklama emri çıkmadı, ceza da almadı. Bana; koruma tedbiri alınmadı, canımı yakan eşimin eline tabir yerindeyse diken bile batmadı. Şiddet, her şikâyet ettiğimde katlanarak artıyordu. Vazgeçmedim yine gidip şikâyetçi oldum. Bir seferinde, adliyeden eve dönüşte dolmuş bekliyordum. Çok sürmedi, dolmuş geldi, kapı açıldı, içeri girip sağa sola baktım. Güzel giyimli birkaç insan vardı. Her biri çok masum görünüyordu. Hele o küçük parmaklarını annesinin elinden ayırmayan, ürkek bir serçe gibi uçamayan bir çocuk ve annesi... Aslında annesi miydi, bilmiyordum ama o yaşta, küçücük bir çocuk, nasıl olurdu da annesinin yanından ayrı olurdu ki? Belki de annesiydi. Yusuf'um düştü aklıma, dalmışım. Şoför, oturmam gerektiğini hatırlattı. Ben, birkaç adım ilerledim, boş bulduğum bir koltuğa oturdum. Şu dolmuş koltuğundaki rahatlığın evimde bulunmayışına hayıflandım. Arkamdaki beyefendi, omzuma hafif dokunarak "Pardon! Şu parayı şoföre uzatır mısınız?" dedi. Bu dokunuşla irkildim. Dokunmak konusunda kocam, benim psikoloji-mi hayli alt üst etmişti. Dokunulmak, bana adeta dokunuyordu desem mübalağa yapmış sayılmam. Bu yüzden, parayı bin bir zorlukla uzattım. Mahalleye gelmiştik, inip yürümeye başladım. Evimizin karşısındaki sek sek çizili kaldırımın üzerindeydim. Yusuf arkadaşlarıyla idi. Bir süre onu seyre koyuldum. Bana bir şey olursa Yusuf'uma kim bakar diye iç geçirdim. Bir an için sanki yok oldum ve bu dünyada kocam gibi birçok canavarın varlığı yanında Yusuf'umu düşündüm. Nefesim kesildi, iki metre ötemdeki çocuğuma bir daha asla kavuşamama hissine kapıldım.

Yusuf'uma doğru yürümeye başladım. Hiçbir şey görmüyor, duymuyordum sadece olanları düşünüyordum; tam o sırada birinin bana koşarak yaklaştığını hissettim. Ama bir türlü arkama dönüp bakma cesareti bulamıyordum. Tıpkı o, beni öldüresiye döverken ona, yapma demekle yetinmem gibi sadece hissetmekle yetindim. O koşan adımlar, benimle olan mesafeyi hızla kapatı-

yordu. Nedensizce gözümünden düşen birkaç damla yaşla beraber sırtımda bir sıcaklık duyumsadım ve kulakları sağır eden vınlama sesleriyle irkildim. Silah sesi gibiydi hatta ta kendisiydi. Sırtımdan vurulmuştum. Çok geçmedi, takatim kesilince yere yığıldım. Yine tadına aşına olduğum kanın tadını, son kez tadıyordum. Başımı, son bir gayretle Yusuf’umun minik dizlerine bıraktım. Yavrumun narin ellerini son kez başımda, saçlarımin arasında hissediyordum. Mübarek bir el sanki beni kutsuyordu. Göz kapaklarım yavaş yavaş kapanıyordu. Ve Yusuf’um da son kez kokumu, doya doya içine çekiyordu. Belki de artık anne kokmuyordum. Bu koku, farklı bir kokuydu. Çünkü kan vardı üzerimde. Oluk oluk kan... Yüzümü okşuyordu, bense ona gülümsüyordum. Gözlerime büyük bir ağırlık çöktü. Sonsuz uykuya dalmadan önce belli belirsiz duyduklarım:

-An...ciğim,

-112’yi ar...yın,

-Yazık ol... kadına...

-Gitti, kadınc...ğız.

Benim davam, yarım kaldı. Çocuğum öksüz kaldı; hayallerim, gülüşlerim yarım kaldı. Ben bu dünyada sadece gözyaşlarımı tamamladım, çilemi doldurdum. Bilmiyordum; bir köşe başında, soğuk bir kaldırım taşında bitkin düşüp uyuyup bir daha asla uyanamayacağımı. Son nefesimi, evladımın dizlerinde ama huzur içinde vereceğimi... Ben, Emine Bulut... Yirmi yedi yaşım da, eşim tarafından çocuğumun gözleri önünde vahşice katledildim. Ben yapamadım, ben hayat mücadelesini kazanamadım, ben başaramadım. Benimle aynı kaderi paylaşan bütün kadınlara sesleniyorum: “Siz, benim yerime savaşır mısınız?” Elveda korkularım, kederlerim, hülyalarım, umutlarım, yarınlarm, yaşanmamışlıklarım. Elveda yavrum. Elveda...

ÇİLEKLİ PASTA

ÜÇÜNCÜ MANSİYON

Rumuz: Anka Kuşu

Zennure GÖKHAN

Ahi Evran Mes. ve Tek. Anadolu Lisesi

Hilmi, on bir yaşında, Anadolu'nun ücra bir köyünde yaşayan ailenin en küçük çocuğuydu. Babası Ali Ahmet ve annesi Naciye Hanım'ın en kıymetlisi, göz bebeğiydi. Ali Ahmet çocuklarına bakmak için sokak sokak dolaşıp gazete kuponundan çıkan kitapları satardı. Akşam eve dönerken de kazandığı yirmi beş liranın mutluluğuyla pazara gider, alışveriş yapardı. Yaptığı yapmasına ama bütün pazar tezgâhları üstüne üstüne gelir, satıcıların bakışlarından cebindeki yirmi beş lirayı bildiklerini düşünür ve utanırdı. Ali Ahmet için ne alacağına karar vermek o kadar kolay değildi. Bir iki tezgâh ileri gider sonra geri gelirdi. Bu kararsızlık onu da mı alsam bunu da mı alsam kararsızlığı mıydı sizce? Hayır, değildi. O alacakları arasında bir seçim yapmak ve en ucuzu hangi tezgâhta satılıyorsa onu almak zorundaydı. Ve bu mücadelenin sonunda önemli olanları alır evinin yolunu tutardı. Onu için çok da şaşılacak bir durum değildi bu aslında. Çünkü onun hayatı yoksul bir çocukluktan yoksul bir aile babası oluncaya kadar hep bu seçimleri yapmakla geçmişti. Peki ya çocuklar Hilmi?, Ayşe? Ve Tarık?. Onlar da böyle mi yaşamalıydı? Yine cevabını bulamadığı birçok soru ve sorunla evine geldi.

Aradan birkaç ay geçmemişti ki Hilmi, günden güne zayıf düşmeye, vücudu halsizleşmeye başladı.

Komşular, akrabalar ve babası bu durumu fark edip annesine söylediyse de annesi her defasında üşütmüştür deyip geçiştirdi. Aslında o da evladının gözü önünde eridiğini biliyordu fakat doktora getirecek para mı vardı? Ya Hil-

mi doktora gidecekti ya da kardeşleri o akşamı ve belki ertesi gün akşamını da aç geçirecekti. Kendi içinde bu düşüncelerle boğuşan annesinin her geçen gün kalbine bir ağırlık daha çöküyordu. Ve bir gün dayanamayıp eşi Ali Ahmet'ten oğullarını doktora getirmesini istedi.

Hilmi'ye abisinden kalan lacivert takım elbisesi giydirildi. Lacivert takım elbisenin içinde Hilmi adeta kaybolmuş, iyice yüzü gözü solgunlaşmış görünüyordu. Saçları tarandı, ayakkabıları silindi, evde olan yemekliklerle sıkı bir kahvaltı yaptırıldı ve babasıyla şehirdeki doktora gitmek üzere yola koyuldu. Yolları uzundu. Önce kasabaya incek oradan trenle şehre gideceklerdi. Hasta olan Hilmi'nin yüzüne şehre gideceği için olsa gerek bir renk geldi ki sormayın. Çok mutlu olduğu baygın gözlerinden o kadar belli oluyordu ki. Şehre gelen Hilmi ve Ali Ahmet mağazaların rengârenk vitrinlerine baka baka, lokantalardan gelen yemek kokularını koklaya koklaya cadde boyunca yürüdüler ve hastaneye kadar geldiler. Ali Ahmet kapıyı çaldı ve Hilmi ile doktorun odasına girdiler. Yüzlerinden, konuşmalarından, her hallerinden yoksulluğun verdiği mahcubiyet belli oluyordu. Doktor Hilmi'yi yanına aldı önce boğazını, ciğerlerini sonrasında ise sırtını ve karnını muayene etti. Ardından göz kapaklarının içine bakarak kansızlığının ne derece fazla olduğunu anladı. Yetersiz beslenme Hilmi'nin vücuduna ve değerlerine artık zarar vermeye başlamıştı. Tedavi olarak vereceği şeyleri ise nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Hilmi'nin başını okşadı, ona bir şeker uzattı ve babasını odanın dışında beklemesini söyledi. Ali Ahmet ise iki gözünü, iki kulağını da açmış doktorun konuşmasını bekliyordu. Doktor içinden Hilmi'ye tereyağı, bal, pirzola, peynir ve tatlılar tavsiye etmenin bu baba için alay edici olacağını düşündü ve ağzından tek bir cümle çıktı:

“Mümkün olursa bol bol yumurta yedin.”

Yumurtanın diğer besinlerin açığını kapatabileceğini biliyordu. Bir de reçeteye kan yapıcı bir şurup yazdı.

“Hadi geçmiş olsun.” dedi.

Baba oğul eve gitmek için tekrar yola koyuldular. Çünkü geç olmadan eve dönmeleri gerekiyordu. Eczaneye uğrayıp şurubu aldılar. Ali Ahmet'in cebinde elli lirası kaldı. Yol paraları ise otuz beş lira tutuyordu. Yolda yürürken bir pastanenin önünden geçtiler. Hilmi pastanenin camekânında duran tatlılar için ne kadar güzel diye içinden geçirdi. Sütlaçlar, çikolata topları, muhallebili, meyveli pastalar... Ama içlerinden birini Hilmi gözüne kestirmişti. Onun için

en güzeli çilekli pastaydı. Hilmi bir anda babasının elinden çekıştirmeye başladı ve babasına:

“ Babacığım çilekli pasta yiyelim mi?” diye sordu.

Evde sofraya gelmeyecek kadar iştahsız olan oğlu ondan yiyecek bir şey istedi. Cebindeki parayı düşündü. Camekânın yanındaki liste gözüne ilişti ve yüzünde bir tebessüm belirdi. Çilekli pasta yedi lira yazıyordu listede. Göğsünü gere gere Hilmi’nin elinden tuttu gözlerine baktı ve gülümsedi. Beraber pastaneye girip bir masaya oturdular. Yanlarına son derece kibar, temiz giyimli bir garson geldi ve ne istediklerini sordu.

Ali Ahmet iki çilekli pasta istedi. Kendisine de oğluna da çilekli pasta alacak kadar parası vardı. İçeride oturan çocuklu aileleri, genç sevgilileri izledi. Herkes ne kadar da düzgün giyinmiş ve mutluydu. Eliyle saçlarını ve üzerini düzeltti ve çilekli pastayı beklemeye koyuldular. Çilekli pasta masaya gelince Hilmi pastaya uzun uzun baktı. Bir yandan onu yemek istiyor bir yandan da bozulmasın bitmesin diye içinden dua ediyordu. Ali Ahmet oğluna pastaneye gelip pasta yediklerini evdekilere söylememesi için sıkı sıkı tembih etti ardından pastayı güzelce yediler. Artık hesabı ödeme zamanı gelmişti. Garson nezaketli bir şekilde hesabı masaya bıraktı ve bir adım geriye çekildi. Ali Ahmet’in ise hesabı görmesiyle mutluluğu kısa sürmüştü. Çünkü hesap on altı lira tutmuştu. Bir yandan ne yapacağını düşünüyor, bir yandan da Hilmi’ye çaktırmamaya çalışıyordu. Eğer anlarsa oğlu ne yapardı? Babam bana bir pasta bile alamadı demez miydi? Usulca yerinden kalktı ve garsonun kulağına listede pastaya yedi lira yazıyordu dedi. Garson durumu anlamıştı anlamasına ama beraber gidip tekrar listeye baktılar. Pastanın karşısına sekiz lira yazıyordu. Demek ki listedeki fiyatları yanlış görmüşüm diye düşündü. Ali Ahmet’in sırtından soğuk terler boşandı. Ne yapacağını bilemedi. Eğer parayı pastaneye tam verse eve dönüş paralarında eksik çıkacaktı. Saatte gittikçe ilerliyordu. Hava kararmadan eve dönmeliydiler. Neyse ki garson Ali Ahmet’in içinde bulunduğu durumu anladı. Çünkü o da evine ekmek parası getirmeye çalışan Ali Ahmet gibilerden biriydi. Garson, Ali Ahmet’in sırtını sıvazladı ve ona şöyle dedi:

“Bugünlük pastalar benden olsun.”

Fakat Ali Ahmet bunu kabul etmedi, edemezdi. Cebinden çıkardığı on beş lirayı garsona uzattı. Geri kalan bir lirayı da en kısa zamanda getireceğini söy-

ledi. Ali Ahmet'in mutluluğu bir anda yerini umutsuzluğa, bıkkınlığa bıraktı. Oğlunu alıp pastaneden mahcup bir şekilde ayrıldı.

Aslında mesele Ali Ahmet'in bir lirasının eksik olması değildi. Mesele Ali Ahmet' e bugün de hayata karşı bir zafer kazanması için şans verilmeyişi idi.

Rumuz: İnkisar

Busenur KIZILASLANOĞLU

Bayburt Fen Lisesi

Yine yağmur yağıyordu. Havanın kapalılığı, camlara vuran damlaların sesleri beni intihara bir adım daha sürüklemek için yeterliydi. Yatağımdan kalkmak istemiyordum her zamanki gibi. Ama kalktım. Ayaklarımı sürüye sürüye gittiğim mutfakta dolabı açtığımda her zamanki durumla karşılaştım. Dünden kalmış pizza ve kutu kutu antidepresanlar. Çok etkisi olmasa da bir tane aldım ilaçtan. Sonra, yine yatak odasına gittim.

Yaşadıklarımı bir türlü anlamlandıramıyordum. Bir anda hayatım alt üst olmuştu. Ailemi trafik kazasında kaybedişim, işten atılışım, içime kapanışım o kadar ani gerçekleşti ki... Ruhumda oluşan boşluk ve yaraların ne zaman bu kadar derinleştiğini, büyüdüğünü fark edemedim. Issız, sessiz, soğuk bir evde yapayalnız...

Ailemi, eski huzurumu, bir amaç uğruna yaşamayı çok özledim. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve ben günden güne tükeniyordum. Alevin mumu tükettiği gibi. Sadece biraz daha elini çabuk tutsa içimdeki alev, daha hızlı tüketse benliğimi ve bedenimi... Bedenime sığmayan şu rahatsız ruhum da ayrılrsa bu ıstırap ve acı dolu dünyadan. Tabii bekleyerek tükenemediğimi aylar sonra anladım.

Süreci birazcık daha hızlandırmak en iyisi diye düşündüm. Şimdi karşımda ip ve sandalyeye attığım “ben”i istediğim yere beklemeden ulaştıracak araçlara güzel bakışlar. Kalktım yatağımdan, yağmur yağmaya devam ediyordu. Sandalyeye çıkan güçsüz bedenim sendeledi, ilk başta ipe tutundum. Bir ayın

yaparmışçasına boynuma geçirdiğim ip, sarıp sarmaladı beni. Beni ve sonra tek vuruş. Sessiz, karanlık ve ıssız bir boşluk.

Gözlerimi açtığımda duvarın beyazlığıyla karşı karşıya kalmıştım. Vücudum, yatağım, yastığım ter içindeydi. Yine aynı kâbusu görmüştüm. Ya da tatlı bir rüya mı demeliydim? Yatağımdan doğruldum. Pencereyi açtığımda içeriye gelen rüzgârın soğukluğu, beni biraz daha ayıltmak için kâfiydi. Etrafıma baktığımda ruhumdaki dağınıklığın çevreme de yansıdığını anladım. Sanırım biraz dışarı çıkmalıydim.

Ağır hareketlerle yüzümü yıkadım. Hayatın beni öldürmek için hiç aceleci davranmadığı gibi. Dışarıya baktığımda hava çok soğuktu ama ben soğuğu iliklerimde hissetmek istiyordum; acılarıyla beni uyuşturan hayat belki bu şekilde ayıltır, kendime getirirdi. Üstüme ince bir bluz giydim, dışarı çıktım. Sahil yoluna geldim. En sevdiğim. Belki de bu hayatta enlerimden yitirmedığım tek şey. Rüzgâr yardımıyla kıyıya vuran sert dalgaların sesi içime bir serinlik verdi. Ama rüzgâra kızdım. Beni niye savurmuyorsun, buralardan çok uzaklara niye götürmüyorsun? Lakin bağırdığım insanların bana bakışından sonra fark ettim. Bir anne ve yanındaki küçük kızı, yanımdan hızlıca ilerlediler. Uyuşmuştum fakat iyi duyuyordum. “Anne, abla hasta mı?” demişti. Annesi sadece yavrusunu kendisi ile birlikte sürüklemekle yetindi. Her ebeveyn gibi o da dünyanın karanlık, çirkin yüzünü değil de hep iyi güzel taraflarını yaşatmak, göstermek istiyordu. Olmayacaktı. Belki de ailem öldüğünde onlara bu kadar kızmamın sebebi bu idi.

Ben hiç karanlık görmedim, hep arkamdan fener tuttunuz, düştüm beni kaldırdınız, yaram oldu hemencecik sardınız. Şimdi neredesiniz? Kızınız boşlukta, kızınız yaralı, kızınız karanlıkta. Bağırışlarımı, çırpınışlarımı ağlayışlarımı neden duymuyorsunuz? Hani hep yanımdaydınız, beni bırakmayacaktınız! diye düşünürken feci bir fren sesi geldi ardımdan; kadının çığlığı, “ambulansı arayın!” bağırışları, kalabalık, gözyaşları hepsi saniyeler içinde gerçekleşirken ben hayatta olduğu gibi burada da konuk oyuncu bir seyirciden öte değildim.

Yürümeye devam ettim. Bir banka oturdum. Güçsüz bedenim ancak bu kadar dayanıyordu. Dalgaların kıyıya vuruşlarındaki ahengi içime nakşederken yanımdaki çocuğun cılız sesini zar zor işitebiliyordum:

-Abla, mendil ister misin abla? diye titrek ve ürkek bir sesle soru sorduğunda ben; çocuğun kirlenmiş, yıkanmamış fakat duru yüzünü incelemekle

meşguldüm. Uzun zamandır iletişim kurmuyordum birileriyle. Kendi kurduğum dünyanın her şeyiydim, ben: başrol oyuncusu, senaristi, konuğu... Sonra çocuğa cevap verdim:

-Bir tane alırım lakin sen de bana ismini söylersin dedim. Başını salladı. Onun da en az benim kadar zayıf bir bedeni vardı. O da haklıydı. Ben bu yaşta hayatın zorluklarıyla baş edemezken o, şu minnacık elleri ile küçücük yüreğiyle mücadele ediyordu dünyaya karşı. Parayı uzattım. Çarçabuk cebine koydu, sonra kalktı aheste aheste yürümeye başladı. Hemen ardından çocuğa “dur!” diye bağırdım.

-Adını söylemedin ufaklık, dedim.

-Gözlerimin içine baktı. Dünya onu çok üzmüşse de o bir çift pırlantadaki parıltıyı almaya gücü yetmemişti.

-Adım “Hüzün” abla, dedi.

Ben de hemen peşi sıra:

-Gel Hüzün, bizim eve gidelim biraz sohbet edelim, diye teklif ettim.

İtiraz etmedi. İşte bu biraz garipti.

Evden içeri girince etraftaki dağınıklığa şaşırmadı sanki. Her girdiği mekân bu kadar dağınık, boş umutsuzdu. Sonra ağır ağır kitapların üst üste biçimsiz bir şekilde yığılmış olduğu tarafa gitti. Elinde “Simyacı” adlı bir kitap vardı. Birkaç sayfayı geçiştirdi, lakin gözü bir yerde takılı kaldı.

-Okuma bilir misin? dedim.

-Ben okuma bilmem, dedi.

-O zaman neden kitaba o kadar dikkatli bakıyorsun? dedim.

-Şuranın altını çizmişsin abla, niçin? Ne yazıyor orada? dedi.

O pasaklı haline rağmen güzel Türkçesi vardı. Kitabı elinden aldım altı çizili yeri seslice okudum. “En karanlık an, şafak sökmeden önceki andır.”

Yavaşça kafamı kaldırdım, çocuğa baktım:

-Belki de benim şafağım da sensin.

Rumuz: Öğlena

Ebrar ÇANAK

Bayburt Fen Lisesi

Gözlerimi açtım. Etraf soğuk ve tasvir edilemeyecek kadar karanlık. Hareket edemiyorum belki de etmek istemiyorum. Şu an ellerime bakıyorum. Kurumuş bir şey var ama tam göremiyorum. Biraz doğruldum, gözlerimi iyice kıstım. Yavaş yavaş bir şeyler görmeye başladım ama yine net değil. Bir yerlerden uluma sesleri geliyor ve evet bir ışık gördüm, ay ışığı...

Pencereden içeri giriyor. Ayağı kalktım ve pencereye yaklaştım. Bu gece ay dolunaydı ve söylemem gerek yıldızlar çok güzeldi. Anladığım kadarıyla burası ormanın ortasında bir kulübeydi. Fakat benim burada ne işim vardı? Nasıl gelmiştim? Biraz daha etrafı seyrettim sonra ellerimi fark ettim. Bu kurumuş şey, kanmış. Hemen kendimi kontrol ettim ama kan bana ait değildi. Vücudumda bir kesik veya yara yoktu. Olsaydı zaten canım acırdı.

Pencerenin hemen yanında bir anahtar gördüm. Bastım ve çok da iyi sayılmasa da bir ampul yandı. Gözlerimi aniden kıstım, doğru ya alışmışlardı karanlığa. Sonra bir masa gördüm. Masanın üstünde bir bıçak onun da üstünde kan vardı. Yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım ama soğukkanlı biriyim, en azından çevremdekiler hep böyle söyler.

Tekrar etrafa bakmaya başladım. Çıkış kapısı dışında kulübede bir kapı daha vardı. Oraya gitmeye karar verdim ama tam o esnada gözüme bir ayna ilişti. Aynaya yöneldim ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Yüzümde çizikler vardı. Bunun yanı sıra boynumda morluklar da ve bunların sahibinin ben olduğumu hiç sanmıyorum. Lâkin bunların hiçbirisi az önce gitmeye karar verdiğim

odadan gelen müzik sesi kadar beni korkutmamıştı. Hâlâ  almaya devam ediyor. Ben ise korkudan gözlerimi bile k rpamıyorum. Yaklaşık bir dakika oldu ve ben hala kendimi toparlayıp bir an önce arkama bakmadan bu kulübeden kaçmayı düşünüyorum. Müzik sesine gelince o da bir dakikadır belli aralıklarda  alıyor. Derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım. Tam kulübenin kapısını a acaktım, a amadım;       kapı kilitliydi. Ne kadar da zorlasam kapıyı a amadım. Sonra yüzümü i  odanın kapısına çevirdim. Ayaklarım benden izin almadan oraya doğru yürüyorlardı. Ah! aptal şeyler durun! Beni dinlemediler.

Kapıyı açtım ve içinde sadece bir yatak bulunan boş odaya bakıyorum. Tam o anda müzik tekrar çaldı. O an kalbim yerinden çıkacak hatta hayır çıkmayıp orada kendini imha edecekti. Kafamı sesin geldiği yöne yani sağa çevirdim. Bir telefonda, biri arıyordu. Tam telefonu elime almak için harekete ge ecekken alnıma bir su damlası düştü. Yani başımı kaldırmadan önce onu bir su damlası sanmıştım ama kafamı geriye doğru 35,5 derece kaldırınc  bir insan kafası gördüm. Damlayan şey ise kandı.  ığlık falan atmadım hatta o boş odadaki yatağın üzerine oturup bir süre gövdesinden ayrılmış olan k... seyrettim. Hâlâ kan damladığına göre çok da eski sayılmazdı. Yaklaşık yarım saat orada oturdum. Ara sıra telefon çaldı ama bakmadım, ayrıca artık o sesi duyunca korkmuyordum.

Sonra yatağın üzerindeki anahtar gözüme ilişti. Onu elime aldım ve odadan çıkararak dış kapının önüne geldim. Hiç umudum yoktu ama deneyince kapı bir anda açıldı. Dışarı  ıktım, artık  zg rd m. Kulübenin etrafında gezmeye başladım sanki aradığım bir şey vardı ve evet kulübenin arkasına gelince bir beden buldum ama bu beden içerdeki hala damlamaya devam eden k... mı ait emin değildim. Tekrar içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Anahtarı da aldığım yere santimi santimine geri koydum. Yatağa oturup bu zavallı adamla nasıl bir ilişkim olduğu hakkında düşünmeye başladım. Kim yapmış olabilir? Bu adama bunu yapan bana ne yapacaktı? Acaba benim k... nereye asacaktı?

Birden ayağı kalktım. Dışarıdan sesler geliyordu. Geriye 169 derece dönünce bir insan silueti gördüm. Kapı açıldı, ayak sesleri geliyordu, iyice yaklaşmıştı ve...

Gözlerimi açtım. Etrafımda üniformalı bir sürü insan vardı. Beni kelep elediler ve polis aracına bindirdiler. Sanırım karakola gidiyorduk ama sadece sanmışım. Polis aracı durdu. Durduğu yer akıl hastanesinin  n yd . Enteresan ve bir o kadar da komik. Ne yani ben deli miydim? Evet  yleymişim. Polisler

doktorlara anlatırken duydum. Neymiş, kaçmışım ve ormanda odun taşıyan birini öldürmüşüm. K... bedeninden ayırıp bir de k... tavana asmışım.

Bana temiz beyaz gömleğimi giydirdiler. 202 numaralı odaya götürüyorlar. Herkesin yüzünden düşen bin parça. Ben ise etrafa gülücükler saçıyorum.

GÜL KOKULU VATANIM

Rumuz: Kartanesi

Meltem KOCABEY

RK Bayburt Kız And. Lisesi

Bir zamanlar kuyruklu yıldız misali ellerimden kayıp yok olan umutlarım, şimdi göğe tutunmak istercesine benliğime sarılıyor adeta. Renkli bir balonun eşsiz mavilikte narince salınması kadar korkak hayallerim, şimdi-lerde gökyüzüne kanat çırpın kuşlar kadar özgür. Yıkılan hayallerim bir sarmaşık gibi ruhumu sararken aslında her şey tek bir kareyle başlamıştı. Belki de o kare sondu. Her şeyin, herkesin, en çok da benliğimin sonu.

Beynimin loblarını bir sarmaşık gibi sarıp, düşüncelerimi işgal eden sorulara inat bir kere daha yok saydım tüm acılarımı. Ruhuma kan kokusu gibi sinmiş binbir karışık hissiyat içimdeki ağlayan kız çocuğunun boynunu bükerken, suskunluğumdan yükselen acı feryatlar gecenin ıssızlığından bir yol çiziyordu yıldızlara doğru. Denizin hırçın dalgaları gibi yanaklarımı döven gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatırken, yağın yağmur eşlik ediyordu acizliğime. Kanayan yaralarım tuz basan yağmur, karanlığı yarıp ayı ikiye ayırırken evin bulunduğu sokağa çoktan gelmişim bile. Parmak uçlarıma kadar ulaşan yağmur damlaları bir mürekkep misali tüm yaşamışlıkların üzerine alev topu gibi düşerken, iz düşüme uğrayan ruhum da tüm günahlardan arınıyordu şu yosun tutmuş kalbim. Sönmeye yüz tutmuş ışığıyla kendisine bile faydası olmayan çatlak sokak lambasının altından geçerek adımlarımı daha da hızlandırdım. Sokağı hızlı ama sakın adımlarla karışırken çoktan kapının önüne gelmişim. Titreyen ellerime komut vererek çantama yöneldim. Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açarken bir yandan da ayakbılarımı çıkarıyordum. Kapıyı kapatıp es-

kimeye yüz tutan paltomu askılığa asarak içeriye doğru yönlendirdim adımlarımı. Salona ulaştığımda annem yine umursamaz tavırlarla televizyon izliyordu. Geldiğimi sonunda fark etmiş olacak ki bezgin tavırlarla bir şeyler anlatmaya başladı bana. Doğuştan sağır ve dilsiz olduğum için mecbur işaret diliyle anlaşmaya çalışıyorduk. Ellerini güç bela oynatarak zoraki bir soru yöneltti.

“ Neredeydin yine sen? “

Belki de aramızdaki tek anne kız diyalogu buydu. Neredeydin? Bu soru bizim lüğatimizde asla nasılsın olmaz, olamaz. Yine her zaman ki gibi ezbere uyan cümleleri tekrarlardım ellerimle.

“İşteydim anne! “

Anne! Birçoğu insanın gözünde bu dört kelimeden oluşan önemsiz kelime belki de benim dilimde sözcüklerle anlatılamayacak kadar eşsiz bir anlam taşıyordu. Vatanın toprağı gibidir anne, kanayan yaralara merhem gibidir. Bazen de bir nefes gibidir anne. Üç saniyelik bir yok oluştan sonsuzluğa karıştığın o derin nefes. Harelerimde dile gelen anne özlemiydi benimkisi. Var ama aslında yok olan annem. Babamın ölümünden sonra benliğine kilit vuran ruhum ve hiç çözilemeyen dilim, meğer ne kadar da özlem dolu anne demeye. Ne olurdu bir kere şu gök mavisi gözleriyle beni görse? Bakmak ile görmek arasında sözcüklere dökülemeyecek kadar fark var aslında. Benim annem bana hep bakar ama aslında hiç görmez beni. Ruhumda kaç kız çocuğunun kanlı cesedi kelimelerimin önünü kapadı hiç görmedi. Ne kadar çok isterdim konuşabilmeyi. Feryatlarımı sonsuzluğa duyurmayı ne kadar çok isterdim. Annem beni suskunluğa mahkûm etti, ölümüne sessizliğe. Bu düşünceler içinde sessizce odama doğru yol aldım. Kasvetli havasıyla iç karartan odam tek yaşam alanımdı, kendim olabildiğim tek yer. Çantamı yere atıp üzerimi çıkararak yatağıma uzandım. Düşüncelerim ne kadar iç savaş verse de daha fazla dayanamayan gözkapaklarım kapandı.

İçimdeki sancılı his ile araladım gözlerimi. Korkuyla yorganı üzerimden atarken gözyaşlarım benden bağımsız akmaya başlamıştı. İçimdeki kötü hissi def etmeye çalışırken bir yandan da koşar adımlarla salona ilerliyordum. Salona ulaştığımda gördüğüm manzara tüylerimi diken diken ederken ruhumda açılan derin yara kanıyordu adeta. Yerde kanlar içinde, elindeki silahla birlikte cansızca yatan annem ses vermiyor, kıpırdamıyordu. Sesimi duyurmak istesem de dilim bütün kelimelere lal olmuştu. Bir kez daha konuşamadığı-

ma lanet ederken ağzımın içinde tuhaf homurtular dönüyordu. Hıçkırıklarım duyulmazken çoktan kendimi bırakmıştım. Akrep gecenin üçünü gösterirken ayın yansımasıyla örtülmüştü üstümüz. Kucağıma yatırdığım annemin başı o an öyle ağır geldi ki yılların acısı sırtıma binmiş gibi omuzlarım büküldü. Kan ile kızıllaşan saçları avuçlarıma yabancı gelmişti sanki. Yıllardır gül kokusuna hasret kaldığım annem şimdi kucağımda huzura ermişti. Hastalıklı gibi titrerken tüm yaşanmışlıklar şerit gibi geçti gözlerim önünden. Kanlı bir duvar gibi yüzüme çarpan gerçekler ruhumu mesken tutmuşken bir kez daha baktım kucağımda ki cansız bedene. Lal olmuş dilimle uyan diye yalvarsam uyanır mı vatanımın gül kokulu toprağı? Saçlarına dahi yabancı olduğum annem, bakar mı bana soğuk hareleriyle? Acı gerçekler doğruluğunu ispatlamak istercesine mührünü basmıştı yağmurlu geceye. Dışarıda dinmek bilmeyen yağmur bu gece benimle birlikte ağılıyordu sanki. Ben çocukluğumun özlemine o ise bağrından kopup gelen toprak kokulu damlalarına. İkimizde acılıyız bu gece, ikimizde yok oluyoruz gecenin katran karasında. Kucağımda ki yılların hasretine bir kez daha baktım, o an bağıra bağıra ağlamak istedim. İçimden acı feryatlar yükselirken bakışlarımı pencereden görünen sonsuz gökyüzüne çevirdim. Lal olan dilimden harelerime yükselen kelimeler boğazımı delerken içimdeki seslerin bu gece haykırmasına son kez izin verdim. Canım, cayır cayır yanarken kulak kesildim sessiz çığlıklarıma;

“Yalnızlığı göğe haykırırsın gecenin ayazında. Bilirsin seni bir tek onun anlayacağını. Gecenin katran karasında ararsın yılların acı izlerini bulursun. Ayın gölgesine saklanan yıldızlar acılarına ortak olur. Tam o an kanlı geçmiş sayfa sayfa önüne sunulur. İşte o zaman delicesine atan kalbin ölümüne koparır bağlarını hayattan. Yıldızlarla meleklerle haber salarsın. Sen kendinden geçerken ölüm sinsice sızar benliğinden içeri. Damarlarında gezinen ölümün kanlı melekleri hep bir ağızdan dua ederler Rablerine. Kurtuluşun için haykırırlar. Gök Kubbe tekbir sesleriyle göğü inletirken gözyaşın bir kez daha lav olup yakar yüreğini. Etrafında gezinen o ölümlü hissiyat çember olur sarar etrafını. Dar ağacına asılan ruhun son kez yalvarır kurtuluş için. Gözünden akan damlalar bir bir dökülmeye devam ederken ipler kesilir, asılırsın darağacında. Senden geriye kalan tek şey göğü inleten acı feryadındır. Çoktan karanlığı güneş bilmişken kendine dağlar arasında tek bir ses yankılanır.

“Ölümün kanlı melekleri benliğimi elimden aldığınız gibi, kayan yıldızlarımı da alır mısınız benden? “

Rumuz: Şimal

Yağmur Ayhan

RK Bayburt Kız And. Lisesi

Geçmiş,

Kimi zaman gözyaşlarımızı emanet ettiğimiz, kimi zaman gülüşlerimizi. Kimi zaman hislerimizi sakladığımız sinesinde, kimi zaman hiçliğimizi. Kimimizin yüzleşmekten korktuğu cehennem, kimimizin gölgesinde sığındığı mesken. Benim geçmişimin her zerresinde acının izleri vardı. Kanamaktan yorgun yüreğim yıkık bir mateme ev sahipliği yapmıştı hep. Çaresizliğin verdiği acizlikle tanıştığım da anlamıştım, yaşamak zordu. Nefeslerimi içime sığdıramadığımda öğrenmiştim, sabretmek zordu. O toprağın altına girdiğinde fark etmiştim, onsuzluk çok zordu...

Ben Hatice, yirmi dört yaşında hayatını sevdiği adama verdiği sözü tutmaya adanmış bir anneyim. Eşimi iki sene önce bu gün kaybettim, yüreğimi iki sene evvel bugün toprağa gömdüm. Hiç unutmam, bir eylül akşamı kapının çalınmasıyla koştum kapıya yüzümde beliren tebessüme engel olmadan çevirdim tokmağı. Karşımda gördüğüm silüetle iyice genişledi gülüşüm, neşeli sesime uyumlu bir ahenkle dökülüverdi sözcükler dudaklarımdan;

- Hoş geldin!

Dudaklarına kondurduğu hafif tebessüm eşliğinde baktı yüzüme;

- Hoş buldum.

Yavaş adımlarını salona yöneltirken bir kez daha kulaklarıma ilişti.

İbrahim'in sesi;

- Çocuklar nerede?

Adımlarına eşlik ederken yanıtladım sorusunu;

- Erkenden uyudular.

Onayladığını belirtircesine bir şekil aldı yüzü. Sonra koca bir sessizlik kapladı salonu. Her gün kahkahalarla yankılanan duvarların ardına bir sessizlik sinmişti sanki. Kafamı çevirip ela gözlerini duvardaki aile fotoğrafımıza dikmiş adama baktım. Sağ eliyle çenesini kavramış, çatık kaşlarının aksine balköpüğünden gözleriyle süzüyordu fotoğrafı. Hüzün, korku, acı hepsi elalarında toplanmıştı sanki. İfadesini bozmadan kafasını bana çevirdi. Öyle bir baktı ki bana, içim cız etti. Sanki koca bir boşluk sahiplenmişti elalarını. Koca bir hiçliğe yuva olmuştu balköpüğünden gözleri. Endişeyle baktım yüzüne. Bakışlarımdan anlamış olacak ki;

- Çok yorgunum biraz dinlensem iyi olacak, dedi.

Üstüne gitmedim kapattım konuyu. Aradan iki gün geçti. Bir Pazar sabahı kapı çaldı. Kapıya doğru ilerledim, sabahtan beri içimi kaplayan kara bulutlara inat sükûnetle açtım kapıyı. Karşımda duran şişman bedeninin sahibi aile dostumuz murattı. Sorarcasına baktım kahveden irislerine, acı vardı irislerinde. Perişan bir sesle;

- Abla, İbrahim ağabey fenalaşmış hastaneye kaldırmışlar hazırlan seni de götürüyüm.

-Nee ! dedim. Sessizce o kadar sessiz dökülmüştü ki sözcükler dudaklarımdan, ben bile duymakta zorlanmıştım. Hayal meyal hatırlıyorum sonrasını arabaya binişimiz, hastaneye girişimiz az buz canlanıyor zihnimde. Merdivenlerden çıkıyoruz muratla, uzun ve karanlık bir koridor karşılıyor bizi. Koridorun başında gördüğüm iki bedenle hızlandırıyorum adımlarımı. İbrahim'in ablası Ayşe ablaya sarılıyorum önce sonra da annesine. Teselli edercesine sırtımı sıvazlıyor Melek anne, yanına oturtturuyor beni. Sonra uzun bir bekleyiş alıyor bizi. Saatlerce bekliyoruz. Geçen her saat biraz daha köreltiyor umudumuzu. Akan her gözyaşı biraz daha söndürüyor ışığımızı. Koridorun başından gelen ayak sesleriyle kaldırıyorum kafamı uzun boylu, beyaz önlüklü bir doktor giriyor görüş açıma. Hızla kalkıyorum yerimden doktora yöneltiyorum adımlarımı. Doktor, sakın bir sesle soruyor;

- İbrahim Bey'in yakınları mısınız?

-Eşiyim diyorum, sesimdeki heyecana engel olmadan. Birkaç tıbbi sözcük dökülüyor doktorun dudaklarından. Anlamsızca bakıyorum doktora;

- Yani, eşinizde böbrek yetmezliği var ve tek böbrekle hayatını devam ettirmeyi kabul edecek bir gönüllü bulunamazsa...

- Evet, bulunamazsa?

- İbrahim beyi kaybetme ihtimali çok yüksek.

Bir ağırlık çöküyor yüreğime, doktorun sesi yankılanıyor kulaklarımda “kaybetme ihtimali” gülüşü geliyor gözlerimin önüne, ardına bir ömür sığdırdığım gülüşü. Gözleri geliyor sonra, sevgiyi simgeleyen balköpüğünden gözleri. Yüzümü ıslatan tuzlu sıvıya aldırmadan bakıyorum doktora, ben diyorum hafif bir fısıldamayla. Her harfine çaresizliğin işlendiği bu kelimenin ardına sığmıyor sanki bütün sözcükler. Söylenmesi gereken tonlarca cümleye bağırış çağırışa inat koca bir sessizlik sahipleniyor koridoru. Doktor bölüyor bu göz yaşlarına bürünmüş sessizliği;

- Aile bireylerinden alınan kan tahlilleri gösterecek bize her şeyi, geçmiş olsun.

Noktalanmış cümle eşliğinde yeniden sınıyor soğuk duvarlara sessizlikle bezenmiş çıgıklar. Yeniden sahipleniyor kederli gözleri masum gözyaşları. Yeniden alıyor acıyla kıvrılmış buruk yüreklerimizi uzun uzadıya bir bekleyiş. Bekliyoruz, bekliyoruz, bekliyoruz...

Saatlerce, günlerce bekliyoruz. Dualarımıza güneş olan umudumuz kap-kara bir sis bulutuna dönüşüyor adeta. Yeniden gözlerine baktığım, yeniden kollarıyla buluştuğum, kokusuna son bir kez şahit olduğum hayali gözyaşlarım karışıp siliniyor zamanla. Benimle birlikte eriyor umudum. Gülüşümle birlikte sönüyor gençliğim. Yokluğuyla birlikte büyüyor acım. Bir yanımda onunla matem kuyusu, bir yanımda onunla umut çeşmesi. Ben hiç düşünmemiştim be sevgilim, sensiz, sesin olmadan nasıl yaşanır hiç düşünmemiştim. Bir gün senin kokunla, senin kollarında uyanmazsam ne yaparım hiç düşünmemiştim. Kulaklarım sesinin ahenkli tınısına şahit olmazsa ne yaparım hiç düşünmemiştim. Gelsen ya şimdi... Açsan balköpüğünden gözlerini. Gülüşün, merhem olsa yüreğimdeki yaralara. Gülüşüm, merhem olsa yüreğindeki yaralara... Karışık düşüncelerime eşlik eden hızlı adımlarımı bölen yan koridordan gelen Melek annenin elem dolu çıglığıydı. İçimi saran korkuya inat yüreğimi titreten sese yönlendirdim adımlarımı. Ve ilk karşılaştığım görüntü gerçekten yürek

titretecek nitelikteydi. Doktorun sözcükleriye tüm dünyayı sarsacak nitelikte. KAYBETTİK. Kaybettik, kaybettik, kaybettik... Üç hece dokuz harfin ardına sığan bir ömür. Yüzlerce anı, yüzlerce tebessüm, yüzlerce gözyaşı... Ve adının her bir harfine işlediğim koca ömrüm. Yüzlerce tebessümüm, yüzlerce gözyaşım, yüzlerce sebebim. Yüreğimde birleşip göz pınarlarımdan dökülen yaşlarıma nüksettim acımı, onlara anlattım çaresizliğimi. Günlerdir gökyüzümü saran kara bulut yeryüzüne indirmişti artık siyah gözyaşlarını, maviliğimi ise çoktan alıp götürmüştü uzak diyarlara. İbrahim'ini almış Hatice'sini bırakmıştı yeryüzünde. Güneşin aydınlık yüzünü almış, ayın karanlık çehresini bırakmıştı avuçlarıma. Şimdi bu karanlık çehre bir ömür bekleyecekti aydınlığına kavuşma umuduyla...

NE GARİPSİN BE HAYAT

Rumuz: Rüya

Fatma NUR İÇCEK

RK Bayburt Kız And. Lisesi

Huzur...

Ne güzeldi huzurlu bir sabaha daha uyanmak. Şehrin sokaklarını inleyen sabah ezanının nidasını duymak.

Muhittin Bey, her gün yaptığı gibi ezandan önce kalkmış, abdestini almış, sabah namazının edası için mahallenin camisine gidiyordu. Ezanın en can alıcı yeri “Essalatü hayrun minen nevm” lafzına belli ki hızla uzaklaşmaya çalışan ayak sesleri karışıyordu. Muhittin Bey, camiye yaklaşmıştı. Bir iniltimiydi kulağına gelen ? Yok yok inilti değil, ağlama sesiydi bu. Huzurlu yürüyüş, endişeye dönüşmüştü şimdi. Camiye yaklaştıkça aklından geçen şeydi ki her gün gazetelerin 3. Sayfasında okuduğu olaylardan birisi de kendi mahallelerinde mi oluyordu. Yaklaştıkça sesler iyice netleşmişti. Caminin avlusundan çığlık çığlığa bir bebek sesi geliyordu.

-Aman Allah'ım, vicdansızlar!

İşte orada duruyordu. Elleri kundağın dışında kalmış, ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş bir bebek. Yavaş yavaş, cemaat toplanıyordu. Homurtular, isyanlar beddualar birbirine karışıyordu. Yapılacak şey belliydi. En mantıklısı polise haber vermektir. Kargaşayla geçen bir iki saatin ardından gün ısımış, ihbar üzerine gelen ekip otosu da bebeği alıp gitmişti. Polis merkezinde yapılan işlemler, ifadeler, araştırmalardan sonra adres belliydi. İstikamet kimsesizler yurdu.

Hatırlanınca ya da hatırlatılınca bir çırpıda film şeridi gibi geçiyordu da, o kadar da kolay değildi o yıllar. Bir çocuğa yapılacak en büyük kötülük, anne-sizlikten başka bir şey olamazdı. Kulağa hoş gelmeseyse de buradaki tek iyi şey, her çocuğun aynı şartlarda olmasıydı. Hiç kimsenin annesi yoktu. Adaletsizlik eşitti yani. Buraya bebek gelenlerin bazen müdürün bazen bakıcının bazen kapıdaki bekçinin koyduğu isimleri oluyordu. Onun da bir ismi vardı Ömer.

Acıyla ıstırapla geçiyordu çocukluk. Ne kadar iyi davranılırsa davranılsın yetimhaneydi sonuçta. Buraya herkes bebek yaşta gelmiyordu. Anne babasını çok iyi hatırlayanlar da vardı. Çoğu gece, anne anne diye sayıklama sesiyle yatakhanenin yankılanması çok sıradan bir olaydı. Bu hoş olan bir şey değil, ama insan neye alışmıyordu ki buna da alışmasın. Hani derler ya çocuk babasına sormuş.

-Baba yoksulluk kaç gün?

-40 gündür evlat.

-40 gün sonra yoksulluk biter mi ki ?

- Yok bitmez ama alışılır evlat.

Acılara çilelere yoksulluğa kimsesizliğe de alışmak en güzel böyle tanımlanırdı herhalde. İki üç kardeş olanlar vardı. Doğal olarak birbirlerini destekler korurlardı. Bu her zaman öyle insani duygularla olmazdı tabii. Kimsesizliği iliklerine kadar hissetmiş çocuklara tat vermeyenler de olurdu. Ne dayaklar yerlerdi tarifsiz. Haliyle o da çok defa payına düşen dayaklardan yemişti. Kaç defa haksız yere yediği dayaktan ağzı burnu kan içinde kalmıştı da bakıcılar ne olduğunu sorduğunda yine dayak yeme korkusundan düştüm demişti.

Bu hayat hep böyle geçmezdi ya. Elbette ki olumlu şeylerde yaşanırды değil mi ? Ara sıra evlat edinmeye gelen çiftler olurdu. Ne kadar da ilkel bir uygulamaydı aslında. Çocuklar koyun gibi koridora dizilir, gelen çift birini seçer, alıp giderlerdi. Diğer çocuklarsa yine boynu bükük, umutlarını yarına bırakarak odalarına çekiliverirlerdi.

Bugün yine öyle bir gün. Yıllardır çocuk hasretiyle yanıp tutuşan Metin Bey ve Zeynep Hanım, hasretlerini dindirmek için çocuk seçmeye gelmişlerdi. Aynı sahne çocuklar. Ticaretle uğraşan Metin Bey, takım elbisesinin önü ilikli, elleri arkasında bağlanmış vaziyette ortada dikiliyordu. Aslında onun tek derdi hayat arkadaşı Zeynep Hanımı sevindirebilmektir. Bu yüzden de seçimi Zeynep Hanıma bırakmıştı. Zeynep Hanım çocukların yüzüne tek tek bakarak

geziniyordu. Seçim yapması gerçekten de çok zordu. Hepsi birbirinden mahzun ürkek gözlü ceylan misali duruyorlardı. Ama sonuçta bir seçim yapmak zorundaydı. İki duvarın birleştiği köşede sanki görünmek istemeyen beş yaşlarında kara gözlü çocuk çarptı gözüne. Daha mı boynu bükük duruyordu ne ? Yanına yaklaşp sordu.

-Adın ne senin yavrucuğum?

-Ömer

-Kardeşin var mı?

-Bilmiyorum.

-Anneni babanı hatırlıyor musun ?

-Hayır.

-Peki ben seni bizim eve götürsem annen olmamı kabul eder misin ?

- Bilmem, beni götürür müsün ki?

-Tabiki.

Eşi Metin Bey'e dönerek

-Oğlumuzu gördün mü Bey?

Yeni umutların, yeni yarınlara yeni sevinçlerin başlangıcıydı bu. Yeni bir evde hiç tadılmamış yemeklerle hiç tadılmamış duygularla tanışmak tarifsiz bir şeydi. Buna da alışmak öyle kolay bir şey değildi tabii ki. Koskoca bir odada tek başına kalıyor, istediği kadar yemek yiyebiliyor, bir o kadar da televizyon izleyebiliyordu. Bunlardan daha da önemlisi üstüne titreyen, kol kanat geren ve en önemlisi de yavrum diye hitap eden birinin olmasıydı. Ne güzeldi anne diyebilmek. Otoriter de olsa başında bir babanın olduğunu hissetmek.

Ömür bu çabucak geçiyor işte. Bazen zorlanarak bazen oynayarak bazen hafife alarak İlk ve Ortaokul bitivermişti. Liseli olmuştu. Kocaman bir delikanlıydı. Düşünceleri daha netti. Hayatın ne olduğunu, ne yapması gerektiğini kavrayabilecek yaşıydı artık. Çok çalışmalıydı. Çünkü yıllardır ona kol kanat geren insanların emeklerini boşa çıkarmamalıydı ki öyle de yapıyordu. Yol haritası kafasında şekillenmişti. Hukuk okuyacaktı. Elbette bunun özel bir sebebi vardı. Kendisine bölük pörçük anlatılanlardan bildiği üzere biyolojik anne babası ona çok haksızlık etmişlerdi. O adaletli olacaktı. Bu yüzden de adalet dağıtılan yerde olacaktı.

Emeklerinin karşılığını alma zamanı evde bir bayram havası. Sonuçlar açık-

lanmış, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazanmıştır. Amaca ulaşmanın yanında bir güzel tarafı da başka şehirde bir okul kazanıp ta yurttan kalma zorunluluğunun olmamasıydı. Eğer öyle olsaydı bir nevi o eski karanlık günlere dönebilirdi.

Sürekli ders çalışmayla geçen yıllardı. Sonuçta emeksiz ekmek olmuyordu. O da emellerine ulaşmak için didinip duruyordu. Ömrünü Metin Bey'in servetiyle geçiremezdi. Kendi ayakları üstünde durmak istiyordu. Yaptığı hırs para kazanma hissi değildi aslında. İçinde yıllardır kabaran, adaletsizliklere gereken cezayı kesebilme hırsıydı. Öz anne babası gibi olanlara, belki neden diye sorabilmek için, vicdansızlara dersini verebilmek için, hatta elinden gelse boyunlarına ilmeği takabilmek için çabalıyordu.

Geçen zorlu dört yılın ardından okulu dereceyle bitirmişti sonunda. Ama onun için hedefe henüz ulaşamamıştı. Aşılması gereken çetin bir sınav daha vardı.

-Ömer SEDEFOĞLU.

İsminin okunmasıyla kendine geldi Ömer. Anlatılanlar ve hatırladıklarıyla yoğurduğu hayatı geçmişti gözünün önünden. Başarmıştı işte. Adalet dağıtma hırsıyla girdiği hakimlik sınavını ve sürecini tamamlamış, görev yerinin belirleneceği kura törenindeydi. Ayağı kalkıp sık takım elbisesinin önünü ilikledi. Sahneye doğru emin adımlarla ilerlerken başarmanın verdiği haklı gururu yaşıyordu. Görev yerinin neresi olduğunun ne önemi var ki ? Ha İzmir ha Trabzon ha Bayburt ha Van, hepsi bizim , hepsi bize aynı vatan .

Rumuz: Muharir

Berk CİMULİ

Milli İrade Anadolu Lisesi

Yıllardan 1658 aylardan Rebiyülahir; kara kış bastırıyor yine Bayburt'un dağlarına, yaşanmaz oluyor sokaklarda. Göz gözü görmez olmuş, kale selam vermez olmuş, Çoruh buz tutmuş, is kokusu vuruyor; kara siyah dumanlar bacalardan şehre ve göğe yükseliyor. Yakacak odunlar dibi görmüş, çoğu aile aş sıkıntısı çekiyor. Bir de en zoru, en kötüsü, en can yakanı, Abu Şamaa var. Bu hastalık insana kan kusturur, vücudunun her zerresinde hissedilir bu illet. Kaç aydır kaç civan mert yiğit bu illetin pençesinden kurtulamadı, kaç sabi öldü, kaç anayı evladından kopardı.

Çoruh'a bakan dışı tahta, topraktan küçük ama sıcacık aile yadigârı bir konak SAYEZAR. Konakta Süleyman Paşa'nın kızı Kardelen Hatun, Kasım Ağa'nın oğlu Alevkâr Çıracı Mahmut ve göz bebekleri küçük Hafsa. Kardelen küçük yaşlardan itibaren iyi eğitim görmüş bilgili zarif ve güzel bir kadın. Mahmut orta halli bir ailenin en küçüğü heybetli biri simsiyah gözleri kurşun gibi. Sayezar konak güne erken başlar. Çıracı pidesine yağı sürdüğü gibi giyinmeye başlarlar . Kalın kürkler yün hırkalar giyer. Kardelen her gün büyük bir sevinçle ve aynı zamanda buruklukla zevcinin kuşağını bağlar yine bağlıyor bugün de. Her bağda bir dua her bağda bir âmin var. Ona yeni ördüğü yün çoraplarını giydiriyor yemenisini de geçiriyor ayağına şimdi hazır Mahmut. Kardelen e sıkıca sarılıyor 'Sağlıkla kal akşama doğru dönmüş olurum ' diyor.

Kardelen, Allahısmarladık derken kapıyı aralıyor ve zevcini kara kış zehri ye teslim ediyor. Kış çetin herkes korkuyor hastalık kol geziyor. Mahmut,

inşallah! Abu Şama'nın pençesine düşmez.

Mahmut dışarda sabah serini ince ayaz yüzüne vuruyor kışı iliklerinde hissediyor. İşi aklına vuruyor besmele ile başlıyor bağırırmaya: “Çıraaaaaa çıraaa çıracııı!!”

İşleri iyi bu aralar her sokakta bir iki alıcı buluyor işi ona ad bile verdi: “ALEVKAR ÇIRACI” Evet ,Mahmut bir çıracı sokak sokak mahalle mahalle gezer, sabah akşam bilmez Bayburt 'ta çıra satar. Şimdi Zahit'in isli puslu sokaklarında bağırıyor: “ Çıraaaaaa”Boğazı düğümleniyor, is yutmuş olacak öksürüyor, ciğeri çıkacak yerinden; başında da bir ağrı var kaç gündür soğuktan olsa gerek. Günlerdir sokak mahalle bitmiyor ki geziyor, satıyor çıra. Keşke çalıştığının karşılığını daha da fazla alsa üç beş akçe azla alsa. Her adımında vücudu ağırlaşıyor, sırtındaki sepet zincir oluyor adeta; dağ gibi adam derler ona oysaki. Simsiyah saçları ağardı, yüzü buruştu, çöktü, yaşlandı hep kardan. Vakit geçiyor, saatler dakika oluyor, çarşı canlanıyor; üç beş dükkân açıldı işte sonunda kahvehane, berber, nalbant, semerci, sütçü. Üşüdü iyice kendini Agop Ahmet in kahvehanesine atıyor. Nar gibi yakmış Ermeni oğlu yine sobayı. Eee tabii kimden alıyor çırayı. Isınıyor şimdi sanki kemikleri buzdan çözülmüşçesine rahatlıyor gevşiyor, silkiniyor ayağa kalkıyor, içtiği çayını ödüyor, kendini Tuzcuzade Mahallesine atıyor.

Şimdi de nezle olmuş gibi burnu gıdıklanıyor, yutkunamıyor. Cebinden sebebi sefesim dediği Kardelen'inin elleriyle nakışladığı mendilini çıkarıyor, kokluyor, öpüyor. Şimdi mahalleye geldi, burada onun devamlı alıcılırları var. Çıraları tek tek veriyor, hepsiyle halleşiyor. Kemankeş Hasan, Mustafa Çelebi, Lalezar Hatun, Gülistan Hatun, Addezar Paşa, Harut Ağa, Nunufar Ana, sırayla geziyor hepsini ne hoş ne güzel kimi Ermeni kimi Türk hepsi huşuyla sevgiyle hoşgörülle yaşıyorlar, diye geçiriyor içinden. Sattı çıralarını, aldı akçesini. Seviniyor Allah'a hamd ediyor. Derken, başına çekiçle vurulmuş gibi bir ağrı duyuyor, çok yoruldu yıllar ona iyi davranmadı. Bugün erken bitsin diyerek evin yolunu tutuyor, yürüyor ama güç bela sırtındaki sepet her adımda ağırlaşıyor, sanki evin kapısına geliyor, kalın sesli büyük tokmağa vuruyor içeriden:

Kardelen:

- Kimdir?

Mahmut:

-Sebebi nefesim sultanım benim Mahmut.

Kardelen kapıyı açıyor sanki harpten çıkmış gibi görünen Mahmut'u içeri alıyor. Sepetini indiriyor sanki zincirinden kurtulmuş gibi kurtuluyor sepetinden. İçerden kızları Hafsa geliyor boynuna atıyor, babasının soğuktan üşümüş yüzünü öpücükleriyle ısıtıyor adeta. Mahmut yemeğini iştahla yiyor ve sobanın arkasına yün döşeginin üstüne atıyor kendini. Kardelen memnun değil onun bu halinden Mahmut normalde olsa oturup kızıyla oynar gününün nasıl geçtiğini anlatmadan asla uyumazdı. Bir terslik var Mahmut öksürüğe boğuluyor, gün boyu baş ağrısı ve öksürük çekiyor. Kardelen yorgunluktandır deyip o günü balla sütle geçiriyor.

Sabah oluyor Kardelen yine her zamanki gibi zevcinin şalvarını kuşağını hazırlamış ama Sayezar köşkte tık yok Kardelen zevcini uyandırmak için yanına gidiyor. O da ne! "Aman yarabbi!" diye irkiliyor. Yastıkta birkaç damla kan lekesi Mahmut'u uyandırmaya çalışıyor. Mahmut güç bela gözlerini açıyor kollarını oynatacak hali yok, her eklemi kırık bütün vücudu ağır sanki her zerresi sızidan acı çekiyor. Kardelen korkuyor, en yakınındaki doktora gidiyor eve doktor lazım. Zevci kalbinin sahibi olan Mahmut elden mi gidecek? O bu uğurda kendini bile feda eder. Atıyor kendini dışarıya Kardelen kardaki izleri siliniyor ardınca ayaz esinti hepsi bir arada hekim olan komşusunun kapısını tıklıyor ince tokmağa vuruyor, serçenin dalında öttüğü gibi.

Açılıyor kapı ona mamur gözlerle Doktor Kemal bakıyor Kardelen Kemal'i kolundan tuttuğu gibi hızla Sayezar konağa getiriyor. Kemal Mahmut'un bütün tetkiklerini yapıyor ve Kardelen'le birlikte odadan çıkıyor Kardelen içinden ne olur ne olur Allah'ım Mahmut'um iyi olsun diye geçirirken Kemal söze giriyor:

"Kardelen hatun zevcinin ahvalı pek te iyi değil zira yaptığı işte kolay bir iş değil, bak Kardelen hatun Allah hiçbir hastalığı şifasız bırakmaz lakin zevcen Abu Şamaa denen illetin pençesine düşmüş."

Kardelen in gözleri doluyor ve soruyor:

"Peki hekim bey nedir bu illetin şifası?"

Kemal:

"Bu vakte kadar Abu Şamaa dan dan kurtulanını görmedim lakin rivayet olunur ki Limni Adasından çıkarılan her derde deva Tini Mahtum adında bir mühürlü toprak bu illeti de def edermiş."

Kardelen hem seviniyor bu sözlere zevcinin kurtulması için bir şansı daha elbet ama üzüliyor da. Çünkü Tini Mahtum u nerden bulacaktı, cihanın bir ucundan çıkan bu toprağı bu zemheri memlekette nasıl bulacaktı, kimde vardı bu şifa?

O anda aklına eski saraylı Rus asıllı Rokselan yani Mihrace Kalfa geldi. Mihrace, uzun yıllar Fatih Sultan Mehmet'e hizmet vermiş olan bir ailenin kızı. Sonradan buraya göçmüştü. Hazırlandı, Mahmut'a çarşıya çıkacağını söyledi, onu yedirdi, içirdi sobayı yaktı ve uyuttu onu. Hafsa'yı Kemal Hekim'in annesine emanet etti.

Zemheri ayaz daha acı esiyordu ciğerleri sıkışıyor, kalbi tekliyordu, Mahmut'u kurtarmak istiyor, bu uğurda canını feda etmeyi göze alıyordu. Mihrace Kalfa'nın konağına geldi. Büyük bir umutla kapıyı çaldı. Kapıyı hizmetli cariyeye açtı. Kardelen'i misafir odasına götürdü, bu hoş yapıllı süslü konak mahpus-hane gibi geliyordu ona gözü hiçbir şeyi görmüyordu. İçerden Mihrace Kalfa geldi, hükümet gibi kadını saray adabı bilir etkili konuşurdu, söze girdi.

“Buyur kızım bir derdin mi var? “

Kardelen:

“Mihrace kalfa ocağına düştüm zevcim sebebi nefesim Abu Şamaa'nın pençesinde kıvraniyor derler ki sende bu illetin şıfası vardır elini ayağını öpeyim bana Tini Mahtum' u ver.”

Mihrace Kalfa:

“Ey benim güzel kızım sana doğru söylemişler vardır bende bu illetin devası lakin bir şartla veririm sana, zira Tini mahtum yılda sadece bir defalığına çıkar Lemmos (Limni) Adasından ve Fatih sultan Mehmet e gelir. Şimdilerde ulaşamaz oldum bir dirhem kadar var elimde avcumda eğer bana Sayezar Köşkü, iki tarlanı ve elindeki zümrüt yüzüğünü verirsen sana Tini Mahtum u veririm.”

Kardelen çok içerliyor buna, elinde annesinden yadigâr yeşil zümrüde bakiyor yine aile yadigârı Sayezar Köşkü düşünüyor silkeleniyor:

“Mal mülk yalan” diyor al hepsi senindir bana mühürlü toprağı ver. Mihrace Kalfa sandığından kırk peçe içinden altın mahfazalı Tini Mahtum şisesini Kardelen e veriyor. Kardelen büyük sevinçle ayrılıyor konağı yüzüğü tarlaları yok ama Mahmut'u yaşayacak.

İçinden annemin yüzüğüne daha gençliğinde göz dikmişti, zaten babamın belası yoksa koca Topkapı ‘ yı bırakıp neden gelsin buralara diye geçiriyor. Yürüyor, koşuyor Mahmut’unu kurtarmaya koşuyor, bir düşe bir kalka kar engel değil ona, gözyaşı donuyor yanağında, konağın kapısını kilidinden ayırırken sanki Abu Şamaa’yı kovalıyor, derhal zevcinin odasına giriyor, soba sönmüş, oda buzhane içine odun atardı oysaki. Mahmut’un yanağını öpüyor buz gibi olmuş yüzü.

-“Haydi, sebebi nefesim uyan da seni bu illetten kurtarayım.” diyor.

Ses seda yok. Silkeliyor, Mahmut’u sallıyor, gözleri doluyor ama yine ses yok. Son kez hiddetle vuruyor silleyi göğsüne ve o anda bütün döşeği kan revan içinde buluyor. Şimdi anlıyor Kardelen zevci sebebi nefesi uyanamayacağı derin bir uykuya dalmış, sırtına çırasını almış konağından uçmuş ve ebedi istirahatete çekilmiş.

Rumuz: Üstad

Enes Faruk GENÇER

Milli İrade Anadolu Lisesi

Kulağıma usul usul gelip benliğimi zihnime kazıyan beni diriltten o hoş seda, buraya az uzak bir köyün minaresinden usulca bana ulaşıyordu. Beni dirilişe davet ediyordu. Gözümün perdesi kırışarak açılıp açılmama konusunda beni zorluyordu. Daha fazla dayanamadım ve sonunda bu perde yavaşça çekildi. Kalktım ve odanın içindeki etrafı mermerli musluğun yanına geldim. Musluktan akan soğuk suyla abdest aldım. Derin bir huşu ile namaza durdum. Hayatımda bu anlamlı ibadetin farkına geç varsam da yine de huzurluydum. Bu duyguyla namazı eda ettikten sonra biraz yatağa uzandım. Uyumuyordum. Gözlerim yukarıyı seyrediyordu. Kahverengi tavanın rutubetli tahtalarına bakarken odanın içini hapsetmiş müthiş bir ışıık seli ve içinde kar taneleri gibi süzülen tozlar günün doğduğunu haber veriyordu. O an bunun insanlığa verilen bir mesaj olduğunu anladım. Gecenin karanlığından her şeyin sessizliğe bürünmesinden sonra gizli bir el örtüyü çekip alıyor. Bütün tabiat canlanıyordu. Gerçekten hayret vericiydi. Yatağımın sıcaklığı beni öyle sarmıştı ki ondan ayrılmak istemiyordum. Bu bana yatağımın; etrafı uçsuz bucaksız, azgın dalgalı, okyanusla çevrili bir ada olduğu hissini veriyordu. Ama yine de cesur davranıp doğruldum. Her tarafım aralıksız dövülmüşüm gibi ağrıyordu. Ayaklarımın şefkatli dostu yünlu terliklerimle kapıya ilerledim. İlerlerken buraya gelişimden beri aklımdan bir an bile çıkmayan yıllarım, günahkâr insanoğlunun ve bu koskoca dünyanın paslanmışlığı düşüncesi benimle beraber geldi. Ben neden buradayım? Beni buraya iten neydi? Niçin ben varım? Ya da bundan daha önemlisi ben var denecek kadar önemli miyim?

Bu soruları eski kapının gıcirtısı bir anlığına zihnimin derinliğine attı. Dışarı çıktığımda kulübemin bitişiğinde soğuk sularıyla beni diriltten küçük çeşmem karşıladı. Hemen iki avuç su çarptım yüzüme. İçeriden, yeşil yamalı çantamı sırtıma vurdum ve bulunduğum dağ yamacından daha da yukarıya kayaların bulutlarla karıştığı dağın doruklarına doğru ağır ağır yol almaya başladım. Çok geçmeden tüm bedenim yorgun düştü ama bu yorgunluk beni açıkçası çok etkilemedi. Çünkü, bu yorgunluktan çok yaşadıklarım, beynimi kurcalayan sorular ve bugüne kadar geçen zamanıma dair vereceğim hesabın sorumluluğu beni yormuştu. Bu yüzden düşüncelerimin zihnimi zorlaması bedenimin zorlanmasından ağır basıyordu. Düşe kalka yalpalaya yalpalaya yoluma devam ediyordum. Aciz vücudumun yüksek dağların fırtınasına dayanamayıp ara ara yıkılması beni şaşırtmıyordu. Çünkü insan, ummadık bir yerden gelen taşla hayatını bırakıp gidiyorken rüzgârla, doğayla hatta doğaya yön verenle nasıl mücadele edebilirdi.

Nihayet varmak istediğim sarp kayalıklara ulaşmıştım. Eğile eğile geldiğim yoldan başımı kaldırdığımda bütün ihtişamıyla doğaya can veren koskoca güneşi, önünde uzanan sıra dağları, ufka uzanan yolda, dev ormanlarıyla bir tabloyu andıran manzarayı gördüm. İçimden sadece “Vay be!” dedim. O anda kendimin de bu tabloda olduğumu fakat sadece bir nokta olduğumu fark ettim ve hafif bir tebessümle gülümsedim. Daha sonra çantamdan koyun postundan yapılmış beyaz seccademi çıkardım. Kayanın üstüne kibleye doğru serdim. Kendimi üzerine bıraktım. Hayli yorulmuştum. Biraz soluklandıktan sonra bedenimi düzeltip oturdum. Yanımda getirdiğim bir termos çaydan bir bardak doldurdum. Çaya şeker atmazdım. Çay da demliydi. Biraz acı tadı vardı. Çayı böyle seviyordum. Bir yudum aldım. Karşımdaki olağanüstü güzellikteki tabloyu izleye izleye hayatımı, pişmanlıklarımı ve tabiatı tefekkür etmeye başladım. Belli ki burada uzun zaman kalacaktım. İlk olarak aklıma annemin bana bebekliği anlatışı geldi. İnsan ne için dünyaya gelirdi. Ona bir misyon yüklenmişti. Hayatı sınırlıydı. Bu boşuna bir zaman olamazdı. Eğer öyle olsaydı diye düşünmeye çalışıyorum; fakat böyle bir şey insanı insanlığı kaosa sürüklerdi. Bu dünyada küçük bir sineğin bile amacı vardı. Demek ki bizden bir şeyler isteniyordu. Peki, ben bunları daha önce niye düşünmedim? Aklım kilitlenmiş, bana saçmalıklar öğretilmişti ama şimdi uyandım. Bu zamana kadar kırdığım kalplerden ötürü, boşuna kürek çekmekten başka bir şey olmayan işlerden ötürü pişmanım. Sadece baktığı zaman görebilen ve vicdanı olan bir

insan şu dağlardan, şu ağağlarda, şu taşlardan, tüm evrenin ahenginden, insanın mükemmelliğinden bir şeyleri anlayabilir. Evet, ben yeni uyandım. Zenginlik ve ihtiras içinde boğulurken gerçek dünyayı görememiştim. Ailem dağlımış. Annemin babamın çocuklarımın ve dostlarımın kıymetini bilememiştim.

Aklımdaki bu gerçeklerle yzleşmemden sonra yüzüme çarpan rüzgârla ayılabildim. Boşa geçen yıllarımı geri getirebilecekmişim gibi ”Keşke... Keşke...” diye haykırdım. Ama dağlardan bana geri gelen sadece çaresiz sözle-
rimin yankısıydı. Bir pınardan sular seller akarcasına ağladım ve seccademin üzerinde sonsuza kadar böyle kalmak isteğiyle secdeye vardım. Artık rahatla-
mıştım. Hayatımın sahte ve geçici olan, bir tekmeyle yıkılan, ufak virajlarda savrulan amaçlar üzerine yaşamayacaktım. Yaşamım da ölümüm de artık yal-
nız Allah için olacaktı.

Rumuz: Edip

Emre GÖKDEMİR

Milli İrade Anadolu Lisesi

Birkaç ev görünür Hayal Dağ'ın eteklerinden. Bakınca kerpiçtir evler, bir ev vardır sadece o, tuğladandır, o da Selim Ağa'nın evidir. Köyden bir de küçük dere geçer. Sonra üçe ayrılır dere. Bir kolu Başar köyüne, diğeri Olcak'a biri de bizim Esaf'ın köyüne gider. Esaf İnancık köyünde yaşar. Bir yaşlı anası üç de kardeşi vardır. Avas, Mutasım ve küçükleri Aliye. Anasının adı Sultan'dır. Görmüş geçirmiş biridir. Kocasını Çanakkale Savaş'ında kaybetmiş asil bir Anadolu kadınıdır. Babasından sonra aileye Esaf bakmıştır. Esaf'ın bir sevdiği vardır. Tuğlalı evin sahibi Selim Ağa'nın kızı Ümsiye'yi sever. Selim Ağa çok zengindir. Malı, mülkü, şehirde dükkanları hatta fabrikası vardır fakat bu kadar malına karşılık kalbinde hiç sevgi ve merhamet yoktur. Her işi karşılıklı yapar. Bir verse beş alır. Köylü de sevmez onu ama korkarlar ondan, seslerini çıkaramazlar. Katlanırlar zulmüne. İnancık'ta okul da yoktur. Devlet okul yapmıştır köye hem de defalarca ama Selim Ağa yıkmıştır her seferinde okulu. Gelen öğretmenleri korkutup kaçırmıştır çünkü; köylünün okumasını istemez. Bilir cahil insanın koyun gibi olduğunu, her denileni yaptığını. Köylü de bilir okulu onun yıktığını ama jandarmaya diyemezler. Korkarlar Selim Ağa'dan, başlarına iş gelsin istemezler. İşte bizim Esaf'ın hikayesi de burada, İnancık'ta başlar.

Esaf, tarlada işini bitirmiş, Hayal Dağ'ın yokuşundan aşağıya inmektedir. Dağdaki patikanın üstünde zümrüt yeşili taşlardan yapılmış bir çeşme bulunur. Suyu soğuktur çeşmenin, bir içen bir daha içemez. Yalnız Esaf içebilir.

Ancak o su dindirir sevda ateşini. Esaf susamıştır, başlar çeşmeye çıkmaya. Birkaç metre ya vardır ya yoktur. Hilmi'yi görür çeşmenin başında. Hilmi can gardaşıdır Esaf'ın. Çocukluktan beri arkadaş, gardaşıtlar. Hilmi'nin kimsesi yoktur. Kendi yağında kavrulmuştur. Uzun sayılmaz, kısa da sayılmaz. Siyah saçlarını hep yana tarar. Bir Esaf'a sırrını açar. Esaf'tan başka kimsesi yoktur. Dertli olduğunda hep saçıyla oynar. Bugün yine dertlidir Hilmi, saçıyla oynuyordur. Esaf da bilir bu huyunu.

“Ne bu halin kardeşim, yine neye dertlendin?”

“Hiç be Esaf'ım, hiç.”

Ama Esaf diretir, Hilmi söylemez. Esaf Hilmi'yi yalnız bırakmak istemez. Alır Hilmi'yi eve giderler. Anası tarhana kaynatmıştır. Oturur afiyetle içerler. Sonra yatarlar. Esaf hala öğrenememiştir can gardaşının derdini ama sabırlıdır.

Sabah olmuştur. Esaf kalkmış tarla için hazırlığını yapmıştır. Hilmi, sese uyanıp Esaf'ın yanına varmıştır. Beraber yola çıkarlar. Tarlaya doğru giderler. Tarla görünür Hayal Dağ'ın eteklerinde. Baba yadigarıdır. Bereketli toprağı bol mahsul verir. Selim Ağa da bilir bunu belki de bu yüzden Esaf'ı sıkıştırır. Esaf satmak istemez. Baba yadigarı der, ne yer ne içeriz der Selim Ağa'ya. Selim Ağa da hep tehdit eder onu. İşte o gün Selim Ağa yine tarlaya gelmiştir. Esaf ve Hilmi hemen Selim Ağa'nın yanına varırlar.

“Esaf satacan mı tarlayı? Gel sat be Esaf, bak paran hazır. İki sözüne, iki imzaya bakar her şey. Gel inat etme. Bu sana son teklifim.”

Esaf durur düşünür. Döner Selim Ağa'ya cevap verir.

“Satmam ağa satmam. Ne verirsen ver satmam.” der.

Ağa çevirir yüzünü Hayal Dağ'a bakar. Sonra aklına Esaf'ın Ümsiye'yi sevdiği gelir. Bunu kahyası Musa'dan duymuştur.

“Ümsiye'yi sana versem yine de satmaz mısın?” diye sorar.

Esaf'ın gözleri parlar, yerinde duramaz olur. Döner ağaya

“O zaman olur ağa. Bir tarla değil bin tarla feda olur. Sen yeter ki ver Ümsiye'yi.”

Hilmi de orada duyar olanları. Aslında Hilmi de Ümsiye'yi sever. Çeşmedeyken derdi odur o yüzden saçıyla oynar. Bilir Esaf'ın Ümsiye'yi, Ümsiye'nin de Esaf'ı sevdiğini o yüzden açmaz derdini Esaf'a. Bu sırrı saklar ondan. Esaf'ın sevincini görür Hilmi. Ağa da Hilmi'nin içini görür, anlar Hilmi'nin

içindekilerini. İşte ağanın oyunu tastamam olmuştur. Ağa başlar oyununu ilmek ilmek dokumaya.

“O zaman” der ağa. “Anana söyle, gelin isteyin Ümsiye’yi.”

“Emrin olur Selim Ağa’m.” diye cevap verir.

Sonra yola koyulur Esaf. Koşar anlatır her şeyi anasına.

“İsteriz oğlum acelesi yok.” deyip geçiştirmek ister ama nafile sevda atesidir bu.

Selim Ağa Hilmi’nin de Ümsiye’yi sevdiğini öğrenince kardeşi kardeşe kırdırmak ister.

“Bak görüyor musun Hilmi? Esaf senin olanı alıyor. Ümsiye’yi sen hak ediyorsun o çulsuz değil.”

Ağanın sözlerinden sonra bir an parlar Hilmi’nin gözleri ama uzun sürmez bu. Ağa Hilmi’ye bakıp devam eder konuşmaya.

“Ne oldu Hilmi niye öyle bakarsın bana? Yanlış mı dedim sen söyle.”

“Ağa, madem Ümsiye benim hakkım neden Esaf’a verdin?”

“Haklısın oğul öyle dedim ama o zaman bilmezdim Ümsiye’yi senin de sevdiğini. Bilsen hiç der miydim öyle. Affet oğul affet ama Ümsiye’nin canının yarısının bir çapulcuya gitmesine izin verme.”

“Ağlama ağam, bırakmayacağım Ümsiye’yi yabana. Başıbozuk şu oğlana bırakmayacağım.”

Ağa başarmıştı. İşte düşman etmişti can dostlarını.

Akşam oluyordu, gün sararıp soluyordu. Esaf eve doğru gidiyordu. Hilmi de Esaf’ı izliyordu. Ona kin ve nefretle bakıyordu. Bir kaşık suda boğmak istiyordu onu ama şimdi sırası değildi. Şimdi onu öldürse Ümsiyesi’ne kavuşamaz diye korkuyordu.

Akşam olmuştu anası ve Esaf ağanın evine Ümsiye’yi istemeye gitmişti. Kahveler içilmiş sıra kızı istemeye gelmişti. Ama Esaf’ın anası tek kelime etmiyordu. Aslında anası baştan beri istemiyordu bu izdivacı sanki bir şey hissediyordu, olmamalıydı bu evlilik ama ne yapsın ana yüreği işte biricik yavrusunun bu isteğini reddedemiyordu.

“Bilirsin Selim Ağam benim bu oğlumun babası yoktur. Kızını istemek bana düştü.”

“Ne demek Sultan Kadın ,buyur hele de diyeceğini.”

“O zaman ağa Allah’ın emri peygamberin kavliyle kızını oğlumu isterim.”

“Bak Sultan Kadın sen güngörmüş birisin. Adetlerimizi birisin. Eskiden beri köyümüze has bir adetimiz vardır. Evlenecek oğlan sevdiği kızı hak ettiğini kanıtlamak için av getirmelidir evleneceği kız da bunu pişirmeli oğlana yedirmelidir. Oğlan da bu avı gece yapmalıdır.”

“Ne dersin sen ağa? Tamam geleneğimiz vardır ama bu av gece niyedir? Gündüze kıran mı girmiştir? Gece onca yabanın içinde benim oğlum neyler? Hiç düşünmez misin?”

“Sevdiğin için bir av çok mu he Esaf? Ha gece ha gündüz fark eder mi?”

“Sen meraklanma ağam ben anamı ikna ederim.” deyip anasını da alıp ayrılır ağanın evinden. Daha beş on metre kadar gitmişlerdir ki Esaf’ın aklına çakısı gelir. Baba yadigarıdır. Düşünür Esaf acaba evde mi bırakmıştır yoksa düşürmüş müdür? Sonra aklına ağanın evinde düşürmüş olabileceği gelir. Anasına eve gitmesini söyler. Koşar ağanın evine. Eve varmıştır ki bir ses çalınır kulağına. Ağayla biri konuşuyordur. Dikkatle dinler tanıdık bir sestir bu. Hilmi, evet Hilmi’dir bu. Ağanın sesini işitti önce.

“Esaf yarın akşam ava çıkacak sevdiğin için vur onu. Sonra gel düğününü yapalım. Seni arsalarımıza ortak edeyim. Benden sonra yerime sen geç.”

Sultan Kadın, evinde telaşlıydı. Sabah olmuştu ama Esaf hala eve dönmemişti. O böyle telaşla beklerken bir gölge belirdi evin kapısında. Hızla çıktı, yukarıdaki odadan tüfeğini aldı. Geldi anasının yanına, anasına daha bir candan, daha içten sarılıyordu. Kardeşlerini bir başka öpüyor, bir başka kokluyordu. Sanki son kez sarılıyordu onlara. Anası da anlamıştı Esaf’taki farklılığı.

“Nen var oğul, ne oldu, niye böylesin?” diye merakla sordu.

“Korkma anam. Akşamki ava hazırlanacağım, hadi bırak kolumu canım anam.”

Sultan Kadın bırakıyordu oğlunun kolunu. Esaf ise anasına candan bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. Bir başkaydı bu gülümseme. Anası işte o an anlamıştı ama elinden bir şey gelmezdi. Esaf Hayal Dağ’a doğru giderken o yalnızca oğlunun arkasından bakıyordu. O zümrüt yeşili çeşmeden kana kana su içiyordu fakat bu sefer farklıydı. Çeşme susuzluğunu dindirmiyordu Esaf’ın. Sadece o çeşme değildi farklı olan, Hayal Dağ, Ümsiye ile buluştukları

o dere, köyü, tarlası, anası, gardaşları, Ümsiye'si, can dostu Hilmi'si çok farklıydı artık. Sanki bu yaşananlar bir hayaldi. Keşke öyle olsaydı. Esaf'da hayal olmasını istiyordu ama bunlar gerçektir. Artık anlıyordu Esaf. Babasını kaybettiğinde sorduğu sorunun cevabını artık biliyordu. "Niye?" diyordu Esaf. "Niye savaş var, niye bunca kan, niye bu kadar zulüm?" diyordu. Ama artık bu sorunun acımasız cevabını biliyordu. O böyle düşüncelere dalmışken Selim Ağa'nın sesiyle irkildi.

"Esaf, haydi aslan, haydi avla avını da gel oğul, gel Ümsiye'ni al."

Esaf'ta cevap yoktu. Hayal Dağ'a doğru çıkmaya başladı. Hilmi'de peşindeydi. Esaf da biliyordu bunu. İstese Hilmi'yi vururdu ama o yürümeye devam etti. Sanki son kez soluyor. Esaf, sanki son nefesini burada vereceğini biliyor. Koyuyor tüfeğini yere ve dönüyor ardına. Hilmi ile göz göze geliyorlar. Hilmi doğrultuyor tüfeğini Esaf'a. Esaf, samimi içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor dostuna, kendisine kalkan tüfeğe. Ama Hilmi göremiyor bunları çünkü sevda kör etmiş onu hem de can dostuna tüfek çekecek hatta onu vurabilecek kadar. Ve bir silah sesi yankılanıyor Hayal Dağ'dan. Hilmi vuruyor Esaf'ı, can gardaşını, tek dostunu. Sonra afallıyor Hilmi, elinden tüfeğini düşürüyor. Koşuyor, gardaşının yanına geliyor. Hilmi işte o an anlıyor hatasını. Esaf son bir gayretle uzanıyor ceketinin cebine ve bir mektup çıkarıyor. Çıkardığı mektubu Hilmi'ye uzatıyor ve yumuyor gözlerini.

Hilmi ağlıyor Esaf'ının başında. Ardından bir ses "Kaldır ellerini diyor." Hilmi irkiliyor. Dönüyor ardına. Ardında ağa ve jandarmalar. Hilmi şaşkın. Tutukluyorlar Hilmi'yi. Ağa söze başlıyor Hilmi'ye bakarak.

"Alın bu katili, bu kalles köpeği komutanım. Alın gözüm görmesin. Dostum dediği adamı vurdu hem de gözünün yaşına bakmadan, gül gibi damadımı vurdu."

Hilmi önce şaşırıyor ama sonra anlıyor ağanın oyununu ama iş işten geçiyor. Hilmi'yi mahpusa atıyorlar. Hapiste aklına Esaf'ın mektubu geliyor. Açıyor mektubu.

"Can gardaşım sen bu mektubu okuyorsan ben ölmüşüm sen de Selim'in tuzağına düşmüşsün demektir. Sen bana tüfek çektin ya dostum ben zaten o tüfek ateşlenmeden öldüm. Niye demedin çeşmenin başında derdini? Bana söylesen ben vazgeçerdim Ümsiye'den. Gömerdim kalbime çeker giderdim. Vurmazdım seni gardaşım. Ama seni affediyorum. İnsan hiç tek dostunu

affetmez mi? En büyük kabahati işlese de affeder. Hakkımı helal ettim sana. Asıl ben senden helallik istiyorum. Sana doğru yolu gösteremedim diye. Sen beni affet Hilmi'm, dostum, can gardaşım. Seni çok seven Esaf.”

Hilmi mektubu bitirmişti ki içeri iki adam girdi, tuttular Hilmi'yi. Orada Hilmi'yi şışleyip öldürdüler. Ağanın adamlarıydı Hilmi'yi öldürenler. Mahkemede konuşmasın diye. Hilmi hala ölmemişti. Bir şey mırıldanıyordu Hilmi bir sırda sanki bu. Yo, hayır bu bir sır değildi. Yemindi bu, Hilmi ve Esaf'ın yeminiydi. Geldiler jandarmalar Hilmi'yi alıp bir ardıc ağacının altına gömdüler. Yetim gelmişti Hilmi ve yine yetim gidiyordu.

Kara haber köye de ulaşmıştı. Ümsiye haberi duymuş intihar etmişti. Selim Ağa'da da bir haller vardı, Ümsiye'nin ölümünden sonra delirmiş gibiydi. Odaya kapanmış hiç kimseye görünmüyordu. Birkaç gün böyle geçti. Sonra kapıyı kırıp içeri girdiler. Ağa yerdeydi ölmüştü ama üç canı da yanın da götürmüştü.

GÜNEŞLİ GÜNLERE

Rumuz: Gizemli

Özgehan TOPÇU

Şehit Selahattin Bozo Anadolu Lisesi

Ağrı'nın Demirli köyünde yaşayan Vildan, babası Mehmet Ağa, annesi Hatice Hanım ve küçük kardeşi Sultan ile birlikte bu köyde yaşam mücadelesi vermekteydi. Vildan on beş yaşlarında ev işlerine bakan, bağ bahçeyle uğraşan kendi halinde güzel bir kızdı. Her işi bilen, her yemeği yapabilen, hamarat, becerikli, bir o kadar da umut dolu bir kızdı. Yaşının küçük olmasına rağmen güçlü bir kadın gibi, bütün işlerin üstesinden geliyordu.

Vildan, küçük yaşına rağmen sürekli köy halkına bakıp, bu halkın eğitilmesi gerektiğini düşünürdü. Köylüyü bilinçlendirecek, kalkındıracak, refaha ulaştıracak kişi veya kişilere ihtiyaç vardı. Beki de Vildan'ın büyüyünce öğretmen olmak istemesi de bu yüzdendi. Geri kalmış bu köy halkını iyileştirmeye çalışmak; bu köye; kültürü, medeniyeti, saygıyı öğretmek istiyordu.

Babası Mehmet Ağa; okula gitmesine, okumasına, öğretmen olmasına oldukça karşıydı. Bu köyde kız çocuklarının pek bir değeri yoktu. Genelde kız çocukları çok erken yaşta evlendirilirdi. Kız çocuklarının çocuk yaşta evlendirilmesinin en büyük sebeplerinden biri de ailelerin elde edeceği başlık parasıydı. Maddi durumdan yoksun olan bu aileler kız çocuklarının evlenmesi sonucunda alacakları başlık parası sayesinde bazı ihtiyaçlarını giderebilecek, ekonomik anlamda rahat bir nefes alabileceklerdi.

Birkaç ay geçmiş, tahıllar bitmiş, kış ayı gelmişti. Dondurucu soğuk, açlık ve sefaleti beraberinde getirmişti. Köylü isteseydi şehre gidip iş bulabilirdi. Ancak köy halkı oldukça tembel ve bilgisizdi, iş bulma konusunda bile gerekli

bilgi ve tecrübeye sahip değildi. Mehmet Ağa da bu insanlardan biriydi.

Vildan her zamanki gibi evde ailesine hizmet ediyordu. Bir anda kapı çaldı. Vildan kapıya doğru koşuverdi. Emine Hanım gelmişti. Emine Hanım'ı gören Mehmet Ağa evden çıkarak kıraathanenin yolunu tuttu. Emine Hanım elinde küçük bir karton kutu ile içeriye girdi. Hatice Hanım merakla atılverdi söze:

-Hayırdır Emine Hanım o kutu da neyin nesi?

Emine Hanım:

- Karşı köyden Mustafa Ağa yolladı. Selamlarını ilettiler. Küçük bir armağan kabul ediversinler dedi. İçinde biraz tahıl biraz da erzak var. Bir süre sizi idare eder.

Vildan, annesine şüpheli gözlerini dikti. İçinde oluşan şüphe ve duyguları ona kötü bir şeylerin olacağını söylemişti. Bir süre onlarla oturduktan sonra odasına çekilip kara kara düşünmeye başladı. Aklına gelen tek şey kendisinin de diğer küçük kızlar gibi tanımadığı ve kendinden yaşça büyük bir kişiyle evlendirilmesiydi.

Hatice Hanım "En yakın zamanda haber yollayın." dedi ve gitti.

Vildan bu işe oldukça karşıydı. Peki ya Mehmet Ağa?

Mehmet Ağa kıraathaneden döndü. Hatice Hanım hemen konuşmaya başladı:

-Beyim, Emine Hanım geldi. Karşı köyden Mustafa Ağa bir armağan yolladı. İçinde tahıl ve erzak var. Hayırlı bir iş için... Vildan'ı ister.

-Mehmet Ağa sevinmişti tabi. Durumlarını biraz olsun iyileştirmek için kızını Mustafa Ağa'ya vermek istiyordu. Böyle bir fırsatı geri çevirmek istemezdi.

Vildan ne yapacaktı şimdi. Tanımadığı ve kendinden yaşça büyük bir insanla evlendirilecekti. Çaresizdi. Kaçsaydı nerelere gidecekti. Nereye sığınacaktı. Bu zamanda kime güvenecekti. Daha on beş yaşında küçük bir kız çocuğuydu. Hayatını yaşayamamış, ömrünün en güzel yıllarında kendi yaşındaki arkadaşlarıyla oyun oynamak yerine köy işlerinde çalışmış ufak bir bedendi.

Bütün köyün dilinde bu olay vardı. Bir taraf kız çocuklarının erken yaşta evlendirilmesinden yanayken köydeki bazı kişiler de bu duruma şiddetle karşı çıkıyordu. Bu kişilerden biri de İbrahim Efendi'ydi. Demirli köyüne yeni gelen İbrahim Efendi bu olaya karşı çıkmıştı. Bu bir canilik ve insanlık suçuymuş ona göre. Bu yaştaki bir kız çocuğunun okula gitmekten başka bir derdinin olma-

ması gerekirken adına evlilik denilen ve hakkında hiçbir fikri olmadığı durumu düşünenecekti.

Vildan'ın ailesi onu evlendirmeye kararlıydı. Vildan'ın eşyaları, çeyizleri hazırlanmaya başlandı. Yavaş yavaş düğün hazırlıkları da başlıyordu. İbrahim Efendi sessiz kalıp bu olayı izlemeyecekti. İbrahim Efendi, şehirde yatılı bir okulda okuyan kızı Zehra ile Vildan'a haber yolladı. Onu da kızı gibi bu yatılı okulda okutmak istediğini söyledi. Haberi alan Vildan'ın sevinçten içi içine sığmıyordu. Ailesine haber vermeksizin bu teklifi kabul etti. Ne de olsa ailesi onu bu yaşta para uğruna bilmediği, tanımadığı bir adamla evlendirmek üzereydi.

Vildan gizlice eşyalarını topladı ve evi terk etti. İbrahim Efendi'nin kızı Zehra ile şehrin yolunu tuttu. Vildan çok zeki bir kızdı. İbrahim Efendi onun çok iyi yerlere geleceğinden emindi.

Yıllar geçti. Vildan başarılı geçen eğitim ve öğretim sürecinin sonunda bilgili ve kültürlü bir kadın olarak yetişti. Ailesi Vildan'dan yıllardır haber alamamıştı.

Demirli köyünde tüm halkın ağzında aydı dedikodu vardı. Köye yeni gelen öğretmen... Herkes aynı şaşkınlık ve hayranlıkla bu öğretmenden bahsediyordu. Öğretmenin adıysa Vildan'dı.

BARIŞIN RENGİ

Rumuz: Ruşendil

Büşra KALAYCI

Şehit Selahattin Bozo Anadolu Lisesi

Tüm kelimelerin farklı bir rengi olduğunu söylerdi, babam. “Anne” kelimesi örneğin, sımsıcak pembe bir rengi andırıyordu. Kitap örneğin, yemyeşil bir orman rengini... Vatan, masmavi bir gökyüzü rengini temsil ediyordu. Sanırım bu mavi renk aynı zamanda özgürlüğün de rengiydi. Bu rengin anlamını ve sıcaklığını yaşayamayan binlerce insanın olduğunu söylerdi, babam. Sıcak bir yuva hasretiyle yaşayamayan milyonlarca insan, yerini yurdunu kaybetmiş binlerce yurttaş, annesiz ve babasız kalan sayısız çocuk... Kaybolan insanlar, kaybolan anılar ve kaybolan bir nesil...

Bayburt’un şehir merkezini ortadan ikiye bölen Çoruh Nehri’nin kenarında duran küçük bir çocuk, ırmağa bakmanın saatlerce sürdüğünün farkındaydı fakat; yine de bakmaktan alıkoymıyordu kendini ve sanırım akan suyun tüm sorunlarını da alıp götüreceği düşüncesiyle öylece seyre dalmıştı. Şırl şırl akan suyun sesi, kuş cıvıltılarıyla birlikte muazzam bir musikiyi andırıyordu. Çevreden gelip geçen neşeli insanların samimi konuşmaları, işine ve evine yetismeye çalışan kişilerin telaşlı koşuşturmacaları arasında dalıp giden 7-8 yaşlarında küçük bir çocuk, kavgasız ve savaşırsız bir şehrin ne demek olduğunu gözlemliyordu.

Samet, küçücük boyuyla ortalıkta dolanan esmer tenli, kara saçlı, kara gözlü biriydi. Üzerindeki yırtık ve eski elbiseleri maddi durumunun kötü olduğunu gösterir vaziyetteydi. Gözlerinden okunan vakurluk, onun iyi bir aile terbiyesi aldığını gösteriyordu.

Samet, Bayburt'a geleli tam bir ay olmuştu. Gördüğü insanlar, evler, çocuklar, öğrenciler, esnaflar asla ama asla gerçek gibi gelmiyordu. Her şey hayalmiş gibi geliyordu ve sanki rüyadaymış da biraz sonra uyanınca her şey bitecekmiş gibi hissediyordu. Çünkü, bir aydır yeni geldiği ve yaşamakta olduğu bu şehirde binaların üzerinden savaş uçakları geçmiyor, şehre bombalar atılmıyor, ufacak çocuklar anne ve babalarını kaybetmiyordu. Anlamlandırılmaya çalışılıyordu Samet, fakat bir anlam veremiyordu. Bu şehirde bırakın silahlı çatışmayı insanlar arasında kavga bile olmuyordu. Hatta insanlar, birbirine karşı kırıcı söz söylemekten dahi imtina ediyordu.

İnsanların barış içinde yaşadığı, cinayetlerin işlenmediği, hırsızlıkların olmadığı, kavga ve gürültünün çıkmadığı, kuş sesiyle insan sesinin birbirine karıştığı, dört mevsimin birden yaşandığı bu küçük ve şirin şehir herkese huzur veriyordu. Ne yazık ki, durum her yerde aynı değildi ve herkes bu ülke halkı kadar şanslı değildi.

Samet, Suriyeli bir ailenin çocuğuydu. Doğduğu andan itibaren başlayan savaş hâlâ devam ediyordu. 7-8 yaşlarında bir çocuk ve tüm ömrünü ülke içerisindeki çatışmaların göbeğinde geçirmiş masum bir beden, temiz bir ruh, sınırsız bir kalp...

Suriye'deki savaş ve iç karışıklık nedeniyle insanların bizim ülkemize sığınmaya başladığını duymuştum. Acaba bizim semtimize de oradan insanlar gelir miydi? Bu benim için yeni arkadaşlıklar demekti. Ben bunları düşünürken bir sabah kahvaltıda anne ve babamın mahallemize gelen Suriyeli bir aileden bahsettiklerini duydum. Heyecanla babama benim yaşlarımda çocukları olup olmadığını sordum. Babamın buna dair bir bilgisi yoktu. Fakat benim yaşlarımda çocukları varsa onunla arkadaşlık yapmam gerektiğini ve ona, yaşadıkları durumdan dolayı daha hassas davranmam gerektiği konusunda uyarıda bulundu. O gün yeni bir yüz görme umuduyla akşama kadar pencereden ayrılmadım. Akşam babam eve geldiğinde konu yine Suriyeli aileydi. Babam, Türkiye'ye akrabaları aracılığıyla gelen aileyi anlattı. Oradaki savaşta babalarını kaybetmiş iki çocuk ve annelerinden bahsetti. Bir an önce onlarla tanışmak istiyordum...

Bir gün mahallede arkadaşlarımla top oynarken bir çocuğun kenarda bizi izlediğini fark ettim. Oyun bitince yanına gidip kim olduğunu sormayı düşünüyordum. Tam o anda patlayan bir futbol topunun sesiyle birlikte çocuğun çığlıkları mahallede yankılandı. Çok korkmuş görünüyordu. Arkadaşlarımla

birlikte yanına koştuk ve “Neyin var?” diye sorduk. Fakat bir cevap alamadık. Bizimle konuşmak istemiyor olabilir diye düşündük. Patlayan top sesi ile birlikte derin acılar ve korkular hisseden Samet’in, içinde ne yaşadığını tahmin bile edemezdik. Patlayan futbol topu, aslında ona Suriye’de insanların üzerine yağın bombaları hatırlatmıştı ve bir de kaybettiği babasını...

Çok kötü günler geçirmişlerdi. Her sabah bomba sesleriyle uyanmak ve her an bir şey olacaktı gibi korku içinde yaşamak fazlasıyla kötü bir durum olmalıydı. Hayatını ölümü bekleyerek geçiren bir yaşamın ne demek olduğunu sanırım ben de asla anlayamazdım.

Samet ağlayarak eve koştmuştu. Annesi Ebral Hanım, kapıda onu bekliyordu. Annesine sarılarak olup biteni anlattı. Annesinin yanında bir de küçük kız kardeşi Afra vardı. Afra; henüz yeni yeni yürümeye başlamıştı, bombaların, mermilerin ve çatışmaların ortasında doğmuştu. Pırl pırl gözleriyle etrafı süzüyor, abisine bakıyor ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Arkadaşlarımızla birlikte üzülerken evlerimize dağıldık. Eve gittiğimizde durumu anne ve babama anlattım ve onlar da çok üzüldü. Samet’in ne kadar zayıf olduğunu ve kıyafetlerinin ne kadar eski olduğundan bahsettim. Annem de bana “Kıyafetlerinden ona vermek ister misin?” diye sordu. Büyük bir mutlulukla kabul ettim ve uyumadan önce Samet’e verebileceğimiz kıyafetleri hazırladık. Ertesi gün annem, Samet’in annesini bizim eve çağırdı ve onu mahcup bir duruma düşürmeden münasip bir dille durumu anlattıktan sonra kıyafetleri verdi. Samet’in annesi, çocuğuna yeni kıyafet giydirecek olmanın vermiş olduğu mutlulukla ve samimi bir gülümsemeyle teşekkür etti. Annem; Samet’in üzerinde kıyafetlerimden görürsem ona bir şey söylememem gerektiğini, bu durumda Samet’in kınlanabileceğini söyledi. O günden sonra Samet bizimle her gün oyunlar oynamaya başlamıştı. Çünkü Samet’in annesi bizim ne kadar iyi insanlar olduğumuzu biliyor ve ona zarar vermeyeceğimizden emindi.

Bir gün mahalledekilerle birlikte pikniğe gitme kararı aldık. Sametlerin de bizimle gelmesini çok istiyordum. Annem ve arkadaşları Samet’in annesinin yanına giderek “Bizimle pikniğe gelmek ister misiniz?” diye sordu. Aldıkları olumlu yanıt karşısında çok sevinmişlerdi. Hep birlikte piknik alanına doğru yola çıktık. Herkes piknik için envai çeşit yiyecek hazırlamıştı. İlk kez o gün Samet ve annesi bize yaşadıkları olayları en başından anlatmıştı. Hepimiz on-

lara moral vermeye çalışmıştık, her şeyin zamanla daha iyi olacağı yönünde temennilerde bulunmuştuk.

Samet, Bayburt'ta yaşadığı bu süre zarfında etrafındaki komşularından, arkadaşlarından ve yaşadığı şehirden çok memnundu. Barışın, kardeşliğin, insanca yaşamının ne demek olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Fakat yine de bazen dalıp dalıp geçmişe gitmekten de kendini alamıyordu. Canını yakan da tam olarak buydu. Geçmiş her düşündüğünde bugüne yeni travmalarla geri dönüyordu. Kaybettiği aile üyeleri, babasının kanlar içindeki cansız bedeni bir gün olsun gözlerinin önünden gitmiyordu. Suriye'deki savaşı her düşündüğünde zihninde ve kalbinde acımsı bir duygu belirliyordu.

Her şey çok güzel gidiyordu. Samet'le çok iyi arkadaş olmuştuk. Annesi, bir gün ansızın Suriye'ye geri dönmeleri gerektiğini söylediğinde hepimiz çok şaşırmıştık ve derin bir üzüntü duymuştuk. Birlikte yaşamaya başladığımız ailenin artık devamlı bu şehirde yaşayacaklarını sanmıştık fakat yanılmıştık. Bu benim için çok kötü bir sonuç olacaktı. Çünkü gideceği yerde hâlâ savaş vardı ve hâlâ kimsenin can ve mal güvenliği sağlanmamıştı. Onlara çok alışmıştık. Yakın arkadaşım gidecekti ve ben onu belki de bir daha hiç göremeyecektim.

Gidecekleri gün gelmişti. Mahalledekilerle onları yolcu etmeye gitmiştik. Samet'in annesi, ağlayarak bize teşekkür etti. Bayburt'u çok sevdiğini, buranın onlara ne kadar huzur verdiğini ve aslında gitmek istemediklerini, söyledi. Fakat Suriye'den Türkiye'ye gelirken yollarında getiremedikleri yaşlı bir babası olduğunu, babasının Suriye topraklarında ölmek için kalmayı tercih ettiğini ve şu an yaralı durumda olduğundan bahsetti. Ebral Hanım, çatışmada babasının yaralandığını haber aldıktan sonra Suriye'ye geri dönme kararı aldıklarını ve gitmek zorunda olduklarını, söyledi. Bu huzur dolu şehirde kısa süre de olsa yaşadığı için çok mutluydu. Mahalleli ile birlikte zor da olsa onları yolcu ettik. Samet, bana son kez sarılıp “kardeşim” dediğinde yüzünde beliren hüznün dolu ifadeyi hayatım boyunca unutmayacaktım.

Babamın bana anlattığı “kelimelerin rengi” konusunda eksik kelimeler ve renkler de vardı ve sanırım bunlardan en önemlisi “savaşın rengi” idi. Babam savaşın renginin ne olduğunu bana hiçbir zaman anlatmamıştı. Samet ile tanıştıktan sonra bu kelimenin de bir rengi olduğunu anlamıştım. Savaş; soğuk, itici, öksüz ve yetim çocuklar, ölmüş babalar, kaybolan çocukluk yılları, binlerce mülteci anlamına gelen iğrenç bir kelimeydi. Bu kelimenin rengi ne olmalıydı? Mor mu, siyah mı, kırmızı mı? Sahi ne olmalıydı savaşın rengi? İn-

sanın ağızında acı bir tat, boğazında düğümleme bırakan bu kelimenin rengi ne olmalıydı? Sanırım babamın bu rengi neden anlatmadığını şimdi çok daha iyi anlıyorum çünkü bu kelimenin hiçbir rengi olmamalıydı. Tam anlamıyla renksizdi “savaş” kelimesi. Çünkü renksiz hayatlar bırakıyordu arkasında...

Babamın bana anlattığı renkler arasında “masmavi” olan bir kelime vardı. Bu renk de “vatan ” olarak anlatılmıştı bana. Ve sanırım bu masmavi renk, hem vatanın, hem özgürlüğün, hem de; Türkiye’nin rengiydi. Çünkü hepimiz masmavi bir gökyüzü altında mutlu, huzurlu ve barış içinde yaşıyorduk.

GERÇEK AİLEM

Rumuz: Simurg

Zeynep TÛTÛNEKEN

Şehit Selahattin Bozo Anadolu Lisesi

Murat, yıllardır bizimle yetimhanede kalan bir çocuktur. Diğerleri gibi değildi. Biz sürekli bir araya gelip eğlenmeye çalışırken Murat, para biriktirmek için uğraşıyordu. Onca parayla ne yapmak istediğini kimse bilmiyordu. Satabileceği el işleri yapıyordu. Oyuncak arabalar, bebekler, bileklikler ve daha niceleri... Elleri çok becerikliydi. Bu konularda kendini çok geliştirmişti. Onun da ilerde ulaşmak istediği bir hayali vardı elbette, ama bunu kimseyle paylaşmıyor, kimsenin bilmesini istemiyordu.

Yetimhanede mutluyduk. Çünkü bir arada olmanın huzur ve mutluluğunu yaşıyorduk. Herkes birbirinin yardımına koşar, kimse kimseyi üzmezdi. Hep birlikte uyuyup yine birlikte uyanırdık. Birbirimizin ailesi gibi olmuştuk burada.

Her şey iyiye gidiyor derken amansız bir hastalığa yakalandığımı öğrendim. Dünya üstüme yıkılmış gibiydi. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Boşluğa düşmek değil de boşluğun en dibinde oturuyordum sanki. Ailem olmasa da bana burada ailemin yokluğunu aratmayan insanları nasıl bırakıp gidecektim. Bu hayata, kuşlara, güneşe, arkadaşlarıma, mutluluk kokan bu havaya nasıl veda edecektim.

Tedavim için belli bir miktarda para lazımdı. Bir kısmını hastane karşılıyordu. Gerisini benim bulmam gerekiyordu. Nasıl bulacaktım peki? Yetimhane-den okula gelip giden bir kızdım. Bu saatten sonra da çalışamazdım. Hastalığım ilerledikçe de yatağa mahkûm kalacaktım.

Arkadaşlarım sürekli beni eğlendirmeye, moralimi düzeltmeye çalışıyordu. Güleliyordum bile. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. O eski mutluluğum ve eski heyecanım kalmamıştı. Bu durumu kabullenmenin vakti gelmişti artık. Yetimhanedeki herkes bu olayı öğrenmişti. Çocuklar yüzüme acınası bir ifadeyle bakıyor, sonra kendi aralarında bir şeyler mırıldanmaya başlıyorlardı. İster istemez benim de canım sıkılıyordu tabi. Birkaç gün geçtikten sonra Murat geldi yanıma. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Murat ısrar edince kıramadım. Pek fazla samimi de değildik. Bizimle beraber durmazdı zaten, sürekli kendi halinde olan biriydi. Murat, meğerse yaptığı el işleriyle bayağı para biriktirmiş. Parasını yeni açılmak üzere olan yetimhaneye bağışlamak için biriktirdiğini, söyledi. Tabi benim durumumda böyle kötüleşince parayı bana vermek istediğini belirtti. Nasıl kabul edecektim ki diye düşünürken parayı bir zarfla elime sıkıştırıp gitti. Bunca parayı kendi başına biriktiremezdi. Zarfın içinde yüklü miktarda para vardı çünkü. Bu olayın akşamında öğrendim ki bütün yetimhanedeki arkadaşlarım bir olmuş benim için toplamışlardı bu parayı.

Dünya üstüme yıkılmışken, hayata küsmüşken arkadaşlarım tekrar hayata tutunmamı sağladı. Sevinçten gözyaşlarımı tutamadım. Gerçekten de gerçek arkadaşlar edindiğimi anladım.

Rumuz: Esrarlı Göz

Fatmanur KARAKALE

Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yusuf, o gün de her zamanki gibi erkenden uyanmıştı. Daha doğrusu uyandırılmıştı. Okula gidecekti. Yusuf, okulu hiç sevmeyen ,derslerin- de de günlük hayatında da çok tembel davranan bir çocuktur. Okula giden çoğu öğrenciye zor geldiği gibi her gün sabahın erken saatlerinde kalkıp ,küçük bir telaş içinde hazırlanıp, servisi kaçırmamak için merdivenlerden uçarcasına inip aşağıda beklemek ona da zor geliyordu. Bu sabahta, homurdana homurdana yatağından kalktı.Suratı asık bir şekilde kahvaltı yapmak için masaya oturdu. Sinirli olduğundan hiç konuşmuyordu. Annesine ve babasına günaydın bile dememişti. İkisi de Yusuf’un okuldan nefret ettiğini biliyordu. Babası yine mutlu bir şekilde oğluna “GÜNAYDIN OĞLUM!” dedi. Yusuf da başını yemekten kaldırmadan, duyulması güç bir şekilde “Günaydın.” diye cevapladı. Bugün de her zaman ki gibi okula gitmek istemediğini dile getirdi, fakat tabii ki de anne ve babası buna müsaade etmedi. Kahvaltısını yaptıktan sonra aşağı inip servis beklemeye başladı. Servis, Yusuf aşağı indikten birkaç dakika sonra geldi. Yusuf servise binip camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Bir yandan da düşünüyordu “Ne yapsam, ne etsem, annemle babama ne desem de artık okula gitmesem.” diye.

Servis okulun bahçesine geldi. Servis kapısı açıldı, herkes koşarak sınıfına gidiyordu ama Yusuf her zamanki gibi isteksiz ve küçük adımlarla ilerliyordu. Öğretmenleri de tıpkı anne ve babası gibi Yusuf’a üzülüyordu. Çünkü hepsi aslında Yusuf’un çok zeki bir çocuk olduğuna inanıyorlardı. Çalışsa sınıf bi-

rincisini bile geçebilirdi aslında. Ders zili çaldı öğretmen sınıfa girdi. Herkese selam verdikten sonra oturmalarını söyledi ve derse başladı. Yusuf dersi dinlemiyordu. Ya derste kalemleriyle oyun oynuyor, ya da gözlerini tavana dikip hayallere dalyordu. Okulda Yusuf’u mutlu eden tek şey teneffüs zilleriydi. Yine zil çaldı ve dışarı çıkıp derin bir nefes alıp “Oh be! Dünya varmış.” dedi ve bir banka oturdu. Yine düşünmeye başladı. O sırada aklına köydeki çocuklar geldi. Yusuf için köylerde okumayıp, daha doğrusu okumayı istese de imkan olmadığı için okuyamayıp, tarlalarda ya da bir dükkanda çırak olarak çalışan çocuklardan daha şanslısı yoktu. Yani Yusuf böyle düşünüyordu. Ders zili çaldı, yukarıya çıkarken “Ben, köyde tarlada ya da dükkanda çırak olarak çalışmak istediğimi bu akşam anneme ve baba söyleyeceğim.” diye içinden geçirdi.

Okulun bitiş zili çaldı, herkes servislere bindi ve evlerine geldi. Yusuf da eve geldi ve kapıyı bir-iki kere tıklattı. Kapıyı annesi açtı. Yusuf hemen içeri girdi, üzerini değiştirdi. Yusuf eve geldiğinde genelde akşam yemeği hazır oluyordu. Bugün de öyle oldu. Hemen masaya oturdu. Yusuf, annesinin ve babasının bu teklifi kabul etmeyeceğini biliyordu. Çünkü sırf okula gitmemek için bundan daha mantıklı teklifleri de olmuştu onları kabul etmeyen bunu hiç etmezdi. Ama yine de Yusuf bu düşüncesini söyledi. Annesi de babası da aynı anda Yusuf’a döndü. Annesi “Tabii ki de böyle bir şey olmaz.” diyecekti ki, babası ”Tamam, bu hafta sonu seni köye götüreceğim birkaç hafta da orada kalacaksın ve tarlalarda çalışıp hayvanlara bakacaksın.” demiş. Annesi bu cevaba çok şaşırmış tabi. Yusuf da aynı şekilde şaşırmış ve mutlu olmuş, birkaç hafta okula gitmeyecekti.

Yusuf’un babası yemekten sonra annesine neden böyle bir şey için izin verdiğini açıklamış. Demiş ki, “Nasıl olsa Yusuf daha önce hiç köyde yaşamadı oranın zorluklarını, orada para kazanma ve geçinmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyor .Hem belki oradaki çocukları görünce aslında kendinin ne kadar şanslı olduğunu görür ve okulu ,okumayı sevmeye başlar. Annesi düşününce mantıklı olduğunu söylemiş.

Hafta sonuna kalan birkaç gün çok çabuk geçmişti. Hazırlanıp yola koyuldular. Yusuf nasıl bir zorlukla karşılaşacağından habersizdi. Köye geldiler. Yusuf’un eşyalarını eve bıraktılar.

Orası babaannesi ve dedesinin eviydi. Yusuf annesinin ve babasının da yanında kalmasını istiyordu ama ikisinin de işleri olduğunu bildiği için sormadı

bile. Annesi ile vedalaştıktan sonra onlar şehre geri döndü. Yusuf'un babası dedesine olayı anlatmıştı. Dedesi de bu yüzden hiç yoldan gelmiştir, acıkmıştır, yorgundur düşünmeden hortumu Yusuf'un eline vermiş. Yusuf şimdilik halinden memnunmuş. Öce bütün bahçeyi güzelce sulamış. Yusuf daha küçük bir çocuk olduğundan hemen yorulmuş. Dedesi "Yorulmak yok, daha bir sürü işimiz var." demiş. Beraber eve çıkmışlar evde bazı eksikler varmış, baba-annesi Yusuf'a bir liste vermiş ve listedekileri bakkaldan gidip almasını istemiş. Yusuf hemen "Tamam babaanne hemen gidip alıyorum." demiş. Dedesi eşine dönüp "Şimdiden yorulmaya başladı. Yakında sıkılıp okuluna dönmek isteyecektir." demiş.

Yusuf bakkala giderken yolun kenarında bir sürü dükkan görmüş. Biri arabacı, biri tamircisi, biri camcı, bir diğeri de yaşlı amcaların oturup çay içtiği kahvehane... Hepsinde de birer tane kendisi gibi çocuk vardı. Düşünürken normal gelmişti Yusuf'a ama görünce içi bir acayip olmuştu. Hemen bakkala gitti. Malzemeleri alıp eve doğru yürümeye başladı. O sıra yanına kendisi gibi bir çocuk geldi. Yusuf'a sordu "Sen kimsin? Buralarda seni ilk defa görüyorum." Yusuf:

"Ben şehirden geldim. Köyde çalışmak istedim." dedi. Diğer çocuk Yusuf'un cevabına şaşırılmıştı. Çünkü kendisi büyük bir şehirde yaşamak isterken başka bir çocuk köye gelmek istemişti. Yusuf o çocuğa nerede çalıştığını sordu. Çocuk bir tamircide çalışıyordu. Üzerindeki elbiseden belli oluyordu zaten. Yusuf'a gerçekten bu işte çok zorlandığını anlattı. "Benim ailem fakir beni okutacak paraları yok o yüzden bu durumdayım." demiş. Sonra ayrılmışlar. Yusuf eve geldiğine dedesine o çocuğu anlatmış. Dedesi köydeki çoğu çocuğun aynı durumda olduğunu ne kadar zor şartlar altında çalıştığını anlatmış. Yusuf birden o çocuğa üzüldüğünü hissetmiş. Sonra düşünmüş "Ya bende bu hallere düşsem." Hemen dedesinden izin alıp telefonda babasını aramış. Babası telefonu açmış. Yusuf bugün olanları babasına anlatmış. Babası "Buraya geri mi dönmek istiyorsun?" diye sormuş. "Evet babacığım lütfen beni al. Söz veriyorum okulumu hiç aksatmayacağım. Hep ders çalışacağım." demiş. Babası çok sevinmiş. Annesi ile beraber onu almaya gelmişler. Yusuf dedesine o gün yolda karşılaştığı çocuğun kim olduğunu sormuş. Dedesi çocuğu tanıyormuş. Yusuf o çocuğun okula ne kadar çok gitmek istediğini anlamış. Babasına o çocuğun ailesinin durumunu anlatmış. Babası da o aileye çocuklarını okutabilmesi için destek olmuş. O çocukta ailesinde çok mutlu ol-

muşlardı. Yusuf o arkadaşına “Seni sık sık ziyarete geleceğim dedi ve babasıyla beraber eve doğru yol almaya başladılar.

Yusuf o günden sonra sınıfta en çok derslerine çalışan derslerini en çok önemseyen öğrenci olmuştu. Artık bir hayali de vardı. Okuyup öğretmen olacaktı. Kendi köylerine bir okul yaptırıp köydeki çocuklardan para almadan okutacaktı.

Aradan yıllar geçti. Yusuf büyüdü liseye geçti. Derken üniversite ve mezun oldu hayalini gerçekleştirmişti. O artık öğretmendi. İlk iş köylerine gidip bir okul yaptırmak oldu. Okulun inşaatı bittikten sonra köydeki çocuklar okula geldi. Hepsindeki heyecan görülmeye değerdi. Yusuf sınıfın kapısını açıp içeri girdi çocuklara “Günaydın!” dedi. Çocuklar hep bir ağızdan “Günaydın öğretmenim!” deyince Yusuf çok mutlu oldu. Öğrenciler yerlerine oturdu. Yusuf da öğretmenler masasının yanına gelip birkaç saniye masaya bakıp gülümsedi. Ve sonra sandalyesine oturdu. Yusuf o sandalyeye oturduğu an okumanın önemini anladı. Okumanın insana yaşamının geri kalanında neler kazandırdığını o an anladı.

Rumuz: Asikan

Sümeyye Ayşe ŞEN

Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Babası iki yıl önce ölmüştü. Annesi kanserdi. Ona, kardeşine ve babaannesine bakabilmek için okulu bırakıp kağıt toplamaya başlamıştı. Babaannesine köydeki evini ve bahçesini geçimini iyileştirmek için satmıştı ama yetmemişti. Biraz daha para gerekliydi. Mehmet Tahir bunu bildiği için bir yıldır çalışıyordu. Her gün İstanbul’u dolaşmaya başlıyor, eve ancak yatsı ezanından sonra gelebiliyordu. Ailesi için çektiği sıkıntıları düşünüyordu. Birden silkelendi ve bunları düşünmeye vakti olmadığını fark etti. Her günkü gibi İstanbul’un sokaklarında kayboldu.

Öğle vaktiydi, Mehmet kağıt arabasını kenara çekmiş, kendisi de kaldırıma oturmuş dinleniyordu. Arabasının yarısı dolmuştu. Bugün işi erken bitecek gibiydi. Mehmet etrafı seyrederken orta yaşta bir kadının kendisine doğru koştuğunu fark etti. Bu kadını ilk kez görüyordu. İrkilmişti kaçmak istedi, tam ayağa kalkmıştı ki kadın:

“Oğlum!” diye ona sarıldı, ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlamak isteyenler çoktan onların başına toplanmıştı. Mehmet ne olduğunu anlayamamıştı. Birden Mehmet’in yaşlarında bir çocuk kalabalığı yararak geldi ve kadın ile Mehmet’i ayırdı. Kadın Mehmet’e sarılmaya çalışırken çocuk kadına:

- “Artık kabullen anne, Levent öldü.” dedi.

Kadın bunu duyunca irkildi. Çocuk annesini oturttu, kalabalıktan biri de annesine su verdi. Kadın sakinleşmişti. Çocuk Mehmet’e döndü ve şöyle dedi:

- “Benim adım Hakan, bu kadın da annem. Kusura bakma bu aralar pek

de iyi değil.“

-“Esağfurullah, önemli değil. Anladığım kadarıyla bir yakınınını kaybetmiş.“

-“Evet bir ay önce kardeşim vefat etti. Annem hala bunu kabullenemedi. Seni ona benzetti galiba, açıkçası ben de seni ona benzetmiyordum değilim.“

-“Başınız sağ olsun. Her insan çift yaratılmış derler zaten.“ dedi.

Birkaç dakika kadına baktıktan sonra:

-“Benim adım da Mehmet Tahir, tanıştığımızı memnun oldum“ diye ekledi.

-“Ben de “dedi Hakan .

Bu konuşma sırasında kalabalık dağılmıştı. Hakan’da annesini alıp evine götürdü.

Bu hadiseyle de Mehmet ile hakan tanışıp arkadaş olmuşlardı.

Zamanla Mehmet ile Hakan’ın arkadaşlığı ilerledi. Hakan Mehmet’in hikâyesini öğrenmişti. Pek çok kez yardım teklif etse de Mehmet kabul etmemişti. Mehmet gururlu çocuktı. Ailesini kimseye muhtaç etmek istemezdi. Zaten okulu bırakma sebebi buydu. Ama Hakan’ın annesi Neslihan Hanım ,Mehmet’e yardım fikrini kabul ettirecekti. Mehmet’e kabul ettirmeden önce annesini tedavi ettirirse oğluna benzettiği, oğlu gibi sevdiği bu çocuk onun yüzüne asla bakmazdı. Tek korkusu buydu. Oğluna söylemişti. Mehmet’i yanına getirecekti. On dakika sonra Hakan, Mehmet’i getirmişti. Neslihan ile Mehmet salona geçti. Neslihan Hanım biraz sohbetten sonra konuya girdi .

-“Mehmet, malum annen hasta çok acı çekiyor. Yarım kalan tedavisini ben üstleneyim.”

-“Hayır, ben annemi kimseye muhtaç etmem. Çalışırım, annemin tedavisini tamamlarım.“

-“Ama biraz daha geç kalırsak anneni kaybederiz.“ dedi.

Böyle deyince Mehmet düşünmeye başladı. Aslında haklıydı. Annesi, kendisinin kuru inadı yüzünden gözlerinin önünde ölüyordu. Hem de acılar çekeerek. Hemen Neslihan Hanım ‘a sordu:

-“Karşılığında ne istiyorsunuz?“

-“Hiçbir şey tabii ki , neden bir şey isteyeyim ki?“

-“O zaman olmaz. Kabul etmem için karşılığını ödemem gerek.“

-“Tamam.” dedi Neslihan Hanım isteksizce. “Annen iyileştiğinde evimde aşçı olarak çalışsın, tabii kabul ederse .Olur mu?”

-“Olur. Hem annem de çok güzel yemek yapar. Müsaadenizle hemen an-neme sorup geleyim .

Neslihan Hanım, Mehmet’in gözlerinin güldüğünü daha önce hiç görme-mişti. Buna çok sevinmişti. Yarım saat sonra Mehmet geldi ve annesinin kabul ettiğini söyledi. İkisi de gayet mutluydu.

Zorlu bir süreçten sonra Mehmet’in annesi Melike Hanım iyileşmişti. Nes-lihan Hanım’ın yanında çalışıyordu.

Aralarında görenleri kışkındıracak samimiyet vardı. Melike Hanım’ın mad-di durumu düzelmişti. Mehmet de artık kardeşi Süleyman gibi okuyordu. Ha-kanla kardeş gibiydiler yedikleri içtikleri ayrı değildi Mehmet’in babaannesi de gelinine elinden geldiğince yardım ediyordu. Sekiz yaşında ki Süleyman la il-gileniyor ve Melike Hanım’ın yükünü hafifletiyordu. Mehmet Tahir’in içi artık ferahtı şimdi tek gayesi yıllardır hayallerini süsleyen gazetecilikti.

DOĞRULAR ACIDIR

Rumuz: Kartalıçe

Zeynep YILDIRIM

Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

İnanmak nasıl bir şey ? İçten bir duygu mu yoksa inanmak istediğin için mi ? Güzel bir şey aslında güvenip inanmak. Neden güvenmez ki insanlar birbirlerine? Belki de haklılar. En korkunç rüyadır yalanlar. Güvensizliğin temelini oluşturur yalan. Ve o rüya gerçek olur belki bir gün...

Sakin adam Cenıtın Con. Geniş bir ailenin ikinci üyesi. Ailenin her bir üyesini çok seviyor ama ailesi onun için aynı şeyi düşünmüyor. Çünkü herkes yaptığı suçları onun üstüne atıyor. Çünkü o, temiz kalpli ve saf. Kimseden ilgi göremiyor. Ama herkese kendisinden fazla değer veriyor. Jenny Micheal. Cenıtın'ın âşık olduğu kadın Jenny. O her şeyden önce gelir Cenıtın'ın hayatında. Çünkü o Cenıtın a değer veren insanlardan biri... Soğuk bir kış gecesi. Tek ışık sert alevlerle odayı aydınlatan şöminenin ışığı. Ve çalan şarkının o yürek yakıcı sözleri. ^ Everybody same. Why? Everybody lie tell. Why ? My heart hurts.I can't stand.^ ^herkes aynı. Neden ? Herkes yalan söylüyor. Neden? Kalbim acıyor dayanamıyorum. Hak eder mi insan böyle ölesiye sevilmemeyi? Karşılıksız sevgi dedikleri acıtır canını. Cenıtın 'ın en yakını Curly Con. Belki de Cenıtın' ı anlayan tek şey. Onun her gününde yanında olanıdır. Yalan değil gerçektir her şeyiyle Curly. Belki de köpek olduğu içindir. Çok sever Curly Cenıtın'ı. Her yere gider onunla. Kalben ve ruhen hep birliktedirler. Bir de ailesi var onu hiç sevmeyen. Belki onun varlığından bile rahatsız olan bir aile. Annesi Jemely Con. Babası Cuth Con. Abisi James Con. Kız kardeşi Emely Con ve bebek Lisa Con. Tek suçsuz Emely ve Lisa. Onlar habersizdir yalan-

lardan... Abisi James Con. Bir mafya babası.İnsan öldüren, bebek kaçıran, ve dolandırıcı James Con. Çok sevilir aile içinde çünkü güçlüdür.Babası Cuth Con.Marangoz ve gaddar bir adam. Annesi Jemely.Sessiz bir ev hanımı.Ama sessizlik fırtınanın habercisidir.Cenıtın çok güçlü bir avukat.Mesleği onun için çok önemli çünkü o bu meslek sayesinde iyilik yapıyor ve o yüzden mesleğine aşık... Bir gün Curly ile şehrin kasabasında turlarken Jenny’i en yakın dostu zannettiği Robert Jack ile kahve içerken gördü ve hızlı adımlarla orayı terk etti.Şaşırmıştı. Oysaki, o ela gözleri ile başka kimseye bakmayacağına söz vermişti Jenny. İki gün sonra jenny ile tanıştıkları gündü. Cenıtın bir restorantı kapatıp süsledi. Ama Jenny, ne o günü hatırlamıştı ne de çağırdığında gelmişti. Suya düştü Cenıtın’ın hayalleri. O gün anlamıştı Cenıtın ^ Oyun tek başına iken sarmaz...^ Kardan bembeyaz olan saçları ve kafasındaki delice düşüncelerle evin yolunu tuttu Cenıtın. Eve gider gitmez valizini topladı Curly’i de alıp sinirle o şehri terk etti.Losangales’a veda edip Venedik de yeni bir hayata başladı. Telefonunu , adını, soyadını ve birkaç estetikle yüzünü de değiştirdi. Artık o Cenıtın Con değil Danıly Joneson’du . Ve artık saf değildi. Herkes onu seviyor kimse onu ezemiyordu. Güçlüydü artık.Danıly ve Curly çok mutlu-ydu, ama hala kalbinde Jenny’nin sevgisi vardı. Ama yüreğinin bir köşesinde de acısı.Ne vazgeçiyordu sevgisinden ne de acısı azalıyordu gün geçtikçe... Duygusuzlaşmıştı Danıly. Ve aynı zamanda acımasızlaşmıştı . Onlardan intikam almasını söylüyordu iç sesi.Ve bu sefer dinleyecekti iç sesini. Curly i alıp tekrardan Losangales’a taşınmaya karar verdi. Yeni Cenıtın ile Losangales’a adım atmıştı. Ailesine en yakın eve taşındı. Onların gülümsemelerini izlemek hoşuna gidiyordu. Jenny’i daha hiç görmemişti. Öyle özlemişti ki onu sonbaharın ilkbaharın çiçeklerini beklediği gibi... 2-3 geçtikten sonra içindeki kaygı ile çaldı o çok özlediği evin kapısını. Tanımadılar yeni Cenıtın’ı. Kendisini yeni komşusu olarak tanıttı. O evin içindeki kavgayı bile o kadar özlemişti ki... Curlyi de değiştirdi Danıly. Artık kıvrıcık değildi Curly. O gece saat 00.20 idi Curly adeta canı yaniyor gibi havlıyordu.Jenny ile Robert el ele geziyorlardı. Curly Jenny’i tanıdı . Hemen Danıly’nın yanına gitti ve öylece gülüşmelerini izlediler.Şu an yapabildiği tek şeydi uzaktan seyretmek ...Halbuki ne kadar zordur özleyip kavuşamamak ,hissedip koklayamamak ,görüp dokunamamak ve en zoru ise bağlanıp kopamamak. Danıly için her şey çok zor...Ertesi gün annesi Jemely ,ona kurabiye yapıp getirmişti. Oğluyken bu kadar düşünmüyordu belki onu .Sevilmek için yabancılaşmak gerekti beklide ... Hüzün dolu

gözlerle ve anne diyemediği için düğümlenmiş boğazı ile yedi o kurabiyeleri. Ama vakti gelmişti artık intikam almanın. Canı yanmıştı Danıly'nın .Artık sıra ondaydı .Ürperiyordu yüreği yine de onları üzeceğim diye. Elleri titreyerek çaldı kapıyı. Hep uyuya kaldığı koltuğa oturup dedi ki ;

-Bu koltukta otururken canınız acımadı mı ? Sürekli kahve içtiği bardağı eline alıp;

-Bu bardaktan nasıl bir şey içtiniz ? ve koşarak odasına gitti.

- Nasıl girdiniz bu odaya? Acımadı mı kalbiniz? Aile şaşkınlıkla olup bitenleri izliyordu. Dedi ki Danıly;

-Ben Cenıtın Con. Daha doğrusu hiçbir zaman sevmediğiniz Cenıtın Con. Teyzem dün evlatlık olduğumu söyledi. Demek bu yüzden sevmiyordunuz beni.

Dedi Danıly. Halbuki öyle bir şey dememişti teyzesi. Biraz vicdan azabı çekerler belki diye yalan söylemişti Danıly... Anne Jemely Con söze atladı ve dedi ki;

-Sana söyleyecektik Cenıtın. Bunu üvey teyzenden duymam berbat bir his olmalı. Gerçek annen Marry Cıtien şu an Amerika'da. Sana bakacak durumu yoktu ve üç yaşından itibaren bizimle yaşamaya başladı. Biz seni ne yaparsak yapalım sevmedik... Keşke böyle olmasaydı. Baban seni almaya geldi bir gün. Seni aldı ve gitti. İki gün sonra tekrar kapıdaydın. Yapacak bir şeyimiz yoktu. Sana bakmak zorundaydık. Affet bizi Cenıtın...

Cenıtın iki üç adım sarsılarak kanepeye düştü. Bilmiyordu ne yapacağını. Ne yapıyordu ki böyle bir durumda? Gerçekten de evlatlıktı. En kötü rüyası olan yalan gerçekleşmişti. Dişlerini sıktı ağlamamak için. Hala olayın ciddiyetine varamamıştı. Dili tutulmuştu adeta. Yarım saat boyunca hiçbir kelime etmedi. Otuz beş dakika sonra sesi titreyerek, gözlerinden yaşlar damlayarak şu cümleler döküldü ağzından ;

-Nasıl bilebilirdim ki bir intikamın yüreğimi bu kadar acıtacağını? Nasıl bilebilirdim sevilmemin bu kadar zor olduğunu ? Ve ben yirmi beş yıllık ömrümün yirmi iki yılının sahte sevgilerle çürüyüp gittiğini nereden bilebilirdim? Hiç mi yanmadı canınız? Ben sana anne dediğimde üzülmedin mi hiç? Ya sen baba... Anlamalıydım. Baba oğul hiçbir fotoğrafımız bile olmadığında. Hiç beni maçlara götürmediğinde. Anlamalıydım. Bütün suçlarınızı siz üzülmenin diye örtüp karşılığını alamadığımda. Hep sustum kırılmamanız için. Teşekkür ederim sahte ailem bana hayatımı anlattığınız için...

Dedi. O dolu gözleriyle evine son bir kez bakıp paramparça kalbi ile Jenny'nin yanına gitti... Tam Jenny'e içini dökecekken Jenny'nin elinde bir düğün davetiyesi. Jenny ile Robert evleniyordu. Cenıtın bu sefer tutamadı kendini. İstemsizce döküldü gözlerinden yaşlar. Jenny'e son kez sarıldı, kokusunu içine çekti ve uzaklaştı oradan. Önünde upuzun bir yol vardı. Ve aynı zaman da içinde ki hayal kırıklığı bir an olsun susmuyordu.

^ Mutluluk denen şey... Sekiz harf üç hece. Ama aynı zamanda hayat kelimesine sığmayan bir kavram mı? Ben mi denk geledim yoksa? Bir insan neden böyle yakar bir insanın canını? Aile denen şey koruyan değil midir daima? Aile bu kadar yara olmamalı bir insanın içine. Sevindirir aileler. Güldürür , mutlu eder ama ağlatmaz. Ben hiç babamla dertleşmedim mesela... Annem hiç ben hastayken başımda durmadı... Bazı ufak duyguların yok olması bu kadar mı etkiler? Her daim güçlü ol, güçlü o, güçlü ol... Nereye kadar? Kalbimin olmadığını düşünerek hareket ediyor insanlar. Ben kırdım kimseyi. Hiç kimseyi üzmedim. Ve bu yüzden yenilen taraf ben oldum. Çünkü ben biliyordum insanların kalbinin olduğunu. Hâlbuki ^ Acıma çoğu kez başkalarının dertlerinde kendi dertlerini hatırlatmaktadır. Uğrayabileceğimiz felaketlerin kurnazca bir tahminidir.^ demişti La Rochefoucould. Dinlemeliydim. Keşkeler kıfayetsiz kalır pişmanlıkların karşısında.^

Ve daha birçok veda dolu cümle ile saatlerce yürüdü.

(3 yıl sonra...)

Cenıtın, Amerika'nın en ünlü avukatı olmuştu. Üç dört tane arkadaşı ve Curly ile yaşıyorlardı. Annesini bulmuştu Cenıtın. En büyük mutluluğu buydu. Annesi üst katta kalıyordu. Onlara yemek yapıyor, evi temizliyor ve Curly'e bakıyordu. Cenıtın o dört arkadaşından gördüğü ilgiyi kimseden görmemişti. Aslında annesine de sinirliydi biraz yaşananlar için ama yaşayamadığı şeyler engel oluyordu öfkesine. Arkadaşları hiç satmadı Cenıtın'ı hep yanında oldular ve anladı ki Cenıtın ^ Bazı insanların ailen olabilmesi için kan bağına , aynı soy adına gerek yoktur.^ Ve bir iki yıl sonra kendi ailesini kurdu Cenıtın. O asla babası gibi olmadı. Ve çocuklarına hep şu cümleyi kurdu; ^ Güven vermek için değil mutluluğunuz için yalan söylemeyin.^ Ve Cenıtın artık hep mutluluktan ağladı...

Doğrular acıdır. Ama yalanlar kadar acıtmaz. Bazı hikayelerin sonunun güzel olabilmesi için süper kahramana gerek yoktur. Olağanüstü güçler olmadan

da bulabilir insanlar mutluluğu. Sadece doğru söz değiştirir insanın kaderini. İki ayrı yol. Mutluluk ve acı. Sen mutluluğu seç. Ama birde şu vardır ki ; ^ Cefasını çekmeyen sefasını süremez.^ Unutmayın ki ; ^ Mutluluk ve huzura giden yol her türlü fedakarlıktan geçer.^ Yalan varsa mutluluk görünmez. Kötülüklerin olduğu yerde meleklerin saklanması gibi...

KIRMIZI TAŞ

Rumuz: Siyah İnci

Mehmet Emin YILMAZ

Bayburt Anadolu İHL

Güzel bir sabah vaktiydi. Saat sekiz buçuktu ve İsmet hâlâ derin rüyalarda yüzüyordu. Okula gitmesi gerekti. Lakin, şu yataktan bir türlü kalkamıyordu. Ve sonunda kalkmayı başarmıştı. Kalktı, elini yüzünü yıkayıp kendine geldi. Mutfağa gitti kendine güzel bir kahvaltı hazırlamaya, çayı demledi; yumurta kırdı, bal, tereyağı getirdi... Kahvaltısını yapıp hazırlanacaktı fakat, hala tembelliği üzerindeydi. Daha bu vakitte kim hazırlanıp okula gidecekti.

Birden aklına geldi bugün arkadaşlarıyla takılacağı. Hemen gidip bir duş alıp üstünü başını giyindi. Kendine çekidüzen verip yanına bir şeyler aldı ve dışarı çıktı. Hemen okulun yolunu tuttu. Her zamanki gibi yine okula gidiyordu. Okula gittiğinde arkadaşları Yılmaz, Mustafa ve Yusuf İsmet'i bekliyorlardı. İsmet arkadaşlarının yanına gidip selam verdi. Tartışmaya başladılar, sohbet muhabbet edip okula geçtiler. İsmet'in kafasını bir şeyler kurcalıyordu. Arkadaşlarının anlattıkları İsmet'in bu sabah yaşadıkları ile aynı idi. İsmet "Neyse hayırlısı" deyip geçiştirdi ama bugün bir terslik olduğunun farkındaydı. Derse geçtiler ders kimya dersiydi. Herkes gibi bu dört arkadaş da kimya dersini sevmiyorlardı. Ders geldi geçti öğle teneffüsü olmuştu. İsmet dersin nasıl geçtiğini anlamamıştı. Sonra arkadaşları ile dışarı dolaşmaya çıktılar. Dışarıda bir yandan sohbet edip yürüyorlardı, öbür yandan çekirdek çıtıyorlardı. Bir yere oturdular ve bugün yapacaklarını tartışmaya başladılar.

—Sinemaya gidelim.

—Sinema olmaz en iyisi dışarıda bisiklet sürelim.

-Arkadaşlar bence hiç bir şey yapmayalım yarın toplanıp bir daha düşünürüz.

Arkadaşları İsmet'in bu durumuna hiç hoşnut olmamışlardı. Eskiden İsmet böyle değildi. Okula geri döndüler. Derse girdiler ve ders bittiğinde çıktılar. İsmet evine doğru ilerliyordu. Evine giderken bir yandan şarkı söylüyordu. Eve yaklaşmıştı. Yaklaşmıştı ki bir de ne görsün yerdeki bir taş gözüne battı. Taş kırmızı renkteydi, bir taştan daha fazlasıydı sanki. İsmet taşı aldı ve bir anda hava karardı. İsmet ne olduğuna şaşırılmıştı. Hemen eve koştu taşa baktı. Taş çok garip bir taş idi. Kitaplara baktı, araştırdı fakat bu taşın ne olduğunu bulamamıştı. Bir an önce uyumak istiyordu ama meraktan uyuyamıyordu. Bulduğu taş nasıl bir şeydi böyle. Sabah olmasını bekliyordu hiç uyumamıştı. Sonunda sabah oldu. Bu taşı arkadaşlarına göstermek istiyordu. Sonra içinden bir şeyler geçirdi. "Keşke cebimde biraz param olsaydı." Bir anda cepleri hiç ummadığı kadar para ile doluverdi. Sanki gerçek değilmiş gibi biraz düşündü lakin cebindeki paraların hepsi gerçektir. Bu taşı garipliğini şimdi anlamıştı. Bir anda bu taşı arkadaşlarına göstermenin bir aptallık olacağını düşündü. Okula gitti ama arkadaşlarını göremiyordu. Arkadaşları bugün okula gelmemişlerdi. Arkadaşlarının yanına gidecekti. İçinden bir arabasının olmasını geçirdi. Bir anda karşısında iyi bir araba belirdi. Arkadaşlarının yanına gitti. Arkadaşları şaşırılmıştı sordukları soru şu idi:

- O arabayı nereden buldun İsmet.

İsmet ses çıkarmadı ve cebindeki paraları gösterdi. Cebindeki paradan arkadaşlarına biraz verdi ve hemen oradan uzaklaştı. Arkadaşları İsmet'te bir gariplik olduğunu anladılar. Fakat çok geç idi. İsmet, bulduğu taş yüzünden gittikçe çok zenginleşiyordu. Hiçbir zaman okula gitmiyor ve arkadaşlarını önemsemiyordu. Arkadaşlarına sürekli kötü davranıyordu. Artık o eski İsmet gitmiş yerine çok farklı bir İsmet gelmişti. Arkadaşları ne yapıp ne edip İsmeti bu durumundan kurtarmalıydılar. Yusuf'un aklına bir şey geldi:

-Evine gidip hiçbir şey yokmuş gibi davranmalıyız. Belki eski günleri hatırlar.

Bu fikir, Mustafa ve Yılmaz'ın aklına yatmıştı. Yarın olmasını bekliyorlardı. Yarın olunca ilk işleri toplanıp arkadaşı İsmet'in yanına gitmek olacaktı. Sabah oldu hayır oldu. Bu üç arkadaş İsmet'in evine geldiler. Sanki bu evin eşi benzeri yoktu. Her tarafı ayrı güzeldi. Kapıyı çaldılar kapıyı İsmet açtı ve "Hoş geldi-

niz” diyerek arkadaşlarını eve davet etti. İsmet paraya para demiyordu çünkü “r” leri söyleyemiyordu. Artık İsmet paranın kölesi olmuştu. Arkadaşları ise İsmet’in bu durumdan vazgeçmesini istiyorlardı ama nafile. İsmet, bu hal ve hareketlerinden dolayı arkadaşlarını kaybetmiş oldu. İsmet tek başına sinemaya gidiyor ve her şeyi tek başına yapıyordu. Artık arkadaşları İsmet’in yokluğunu aramıyorlardı. Bir an İsmet’in kafasına tak etti arkadaşsız olmanın kötü bir şey olduğu. Sabah ilk işi okula gidip arkadaşlarından özür dilemek olacaktı. Sabah oldu İsmet okula geldi ama okulda hiç kimse yoktu. Havada kuş bile uçmuyordu. Bu yaptıkları üstüne geliyordu. Her şeyin cezasını şuan çekiyordu. Evine doğru koşmaya başladı. Koşarken bir anda taşa takılıp yere düştü ayağı kırılmıştı ve ağzı yüzü kan içindeydi. İsmet’e yardım edecek hiç arkadaşı hatta yardım edecek hiç kimse yoktu. Hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Bir anda gözlerini açtı. Kendini sınıfta buldu ve arkadaşları da yanındaydı. Derste uyuyup kalmıştı.

Bundan sonra asla arkadaşlarını bırakmayacak ve paraya olduğundan fazla değer veremeyecekti. Artık hayatı akışına bırakacaktı. Gördüğü rüya İsmet’e büyük bir ders oldu.

Rumuz: İleriş

Ö. Faruk KÖRPEŞ

Bayburt Anadolu İHL

Nazlı, annesini babasını trafik kazasında kaybetmiş on sekiz yaşında bir kızdı. Ne yapacağını bilemeyen bu genç kıza dedesi ve babaannesi kol kanat geriordu. Ona bu zor zamanlarında destek oluyorlardı. Liseyi yeni bitirmiş kız ailesiyle birlikte üniversite hayalleri kurarken bu talihsiz kaza başına gelmişti. Aylarca yemeden içmeden kesilen bu kıızı üniversiteye gitmesi için bir özel bir kursa yazdırmaya karar veriyorlar. Nazlı ilk başlarda bu özel kursa gitmek istemese de annesi ve babasıyla kurduğu hayaller aklına gelince bu kursa gitmeye karar vermişti. Dedesine kursa gideceğini söyledi. Kız, azimle çalışmaya başladı ve bu sınava çalıştı. Dedesi bir dediğini iki etmiyor ne isterse hemen anında yerine getiriyordu. Ve sınav günü gelip çatmıştı. Yerinde duramayan Nazlı çok heyecanlı bir şekilde sınava girdi ve sınavı çok güzel geçti.

Bir iki ay sonra sınav sonuçları açıklandı. Nazlı hayal ettiği üniversitenin öğrencisi olmuştu artık. Nazlı çok istediği üniversiteye gitmek için dedesi ve babaannesiyle vedalaştı ve hayalindeki üniversiteye doğru yola çıktı. Annesine ve babasına verdiği sözü tuttuğu için başı dik ve mutlu bir şekilde girdi üniversitenin kapısından. Bir sürü yeni arkadaş edindi. Arkadaşlarının arasında çok sevilirdi Nazlı. Derslerinde de çok başarılı olan Nazlı, yakışıklı genç bir çocuğun dikkatini çekti. Bu genç Nazlı'yı izlemeye başladı. Peşinden hiç ayrılmadı. Bir zaman sonra Nazlı bu çocuğun yanına gidip:“Sen neden beni takip ediyorsun?” dedi.

Bir hayranınızım diyerek cevap verdi genç.

Nazlı belli etmemeye çalıştı ama ister istemez hoşuna gitti. İlk başlarda bu çocuğa hep kızıp yüz vermese de bir zaman sonra bu yakışıklı çocuk hoşuna gitmeye başladı. Bu yakışıklı çocuk kıza gelip tanışmak istediğini niyetinin ciddi olduğunu söyledi. Nazlı, çocukla tanışmayı kabul etti. Bu yakışıklının adı Ali'ydi. Her zaman yan yana olmaya başladılar. Sürekli beraber vakit geçirdiler. Ali, Nazlı'nın başına gelenleri duyunca onu daha da çok sevmeye başladı.

Ve Nazlı'nın ailesiyle tanışmak istedi. Nazlı Ali'yi de alıp dedesi ve babaannesiyle tanıştırmaya götürdü. Dedesi ve babaannesesi Ali'yi çok sevdiler ve görüşmelerine izin verdiler. Nazlı ve Ali bir iki gün kaldıktan sonra beraber tekrar okullarına döndüler. Bir iki ay geçti ve dönemin sonu geldi. Ali, ailesinin yanına Nazlı da dedesi ve babaannesinin yanına döndü. Dedesi ve babaannesesi Nazlı için bir şeyler almak için dışarı çıktılar. Nazlı da evde Ali'yle konuştu. Telefonu kapattıktan sonra Nazlı'nın kalbine bir ağrı saplandı ve bir anda yere yığıldı. Dedesi ve babaannesesi mutlu bir şekilde eve geldiklerinde yerde yatan torunlarını görünce kalp krizi geçirme noktasına geldiler.

Hemen ambulansı aradılar. Nazlı'yı hastaneye yetiştirdiler. Nazlı'yı acil müdahale odasına aldılar. Bazı testler yaptıktan sonra Nazlı'nın kalp yetmezliği olduğunu ve kalp nakli yapılmazsa Nazlı'yı kaybedeceklerini biliyorlardı. İlk başta Ali'ye haber vermek istemediler ama sonuçta birbirlerini çok seviyorlardı ve Ali'nin bu konuyu bilmeye hakkı vardı. İstemeyerek de olsa Ali'ye haber verdiler. Ali deliye dönmüştü. Hemen Nazlı'nın yattığı hastaneye gitti. Nazlı'nın hiçbir şeyden haberi yok tabi. Ona sadece küçük bir ameliyata girip hastalığının biteceğini söylemişlerdi. Ameliyattan bir iki gün sonra gözlerini açtı. Karşısında sadece dedesi ve babaannesini gördü ve hemen dedesine sevdiği adamı sordu. Dedesi torununa sarıldı, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak olan bitenleri torununa anlattı. Bunu öğrenen Nazlı sevdiğinin kalbini başka hiç kimseye açmayacağına yemin etti.

Nazlı üniversitesini üstün başarıyla bitirmiş bir avukattı. Artık sadece babaannesesi ve dedesi için çalışıyordu. Onları mutlu etmek için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

“Aşk imiş her ne var alemde.” diye boşuna demişmiş Fuzuli.

Rumuz: Bilge Kağan

Muhammet KIZILASLANOĞLU

Bayburt Anadolu İHL

Sabahın ilk ışıklarıyla Mehmet amca, kapının önündeki yerini çoktan almış, gıcırdayan ahşap sandalyesine her zamanki heyecanı ile oturmuştu. Rüzgâr usul usul esmekte, yüzünün her kıvrımını yalamaktaydı. Mehmet amca, pek konuşmazdı. Ama yüzü öyle değildi, her şeyi anlatma, yüreğini boşaltma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Her sabah evinden çıkar, hazırlanır bahçedeki yerini alırdı. Yüzü yılların onda bıraktığı anılarla doluydu. Her çizgi, içinde binlerce farklı bir anı barındırıyordu sanki. Dalgın dalgın bakan ve uzaklara bakmaktan kısılan gözleri hem umut hem de hüznün içeriyordu. Omuzları hayatın yükünü taşımaktan fazlasıyla yorgundu. Cildindeki kahverengi güneş lekeleri ilk bakışta göze çarpıyordu. Bu lekeler her gün umut içinde bahçede uzakları izlerken olmuştu.

Birden çalan telefon sesiyle irkildi. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya bacakları heyecandan titremeye başladı. Yıllardır çalmayan telefonu ilk kez çalışıyordu. Yoksa bir rüya mıydı bu? Rüya olup olmadığını nasıl anlayacaktı? Heyecandan yerinden kıpırdıyamıyordu. Yavaşça doğruldu titreyen bacaklarına karşı koymaya çalışarak tutuna tutuna ilerliyordu. Yıllardır beklediği telefon gelmiş miydi? Ya beklediği telefon gelmemişse? Telefona uzandı ve telefonu kulağına getirdi. Korkudan cılız bir sesle:

- Alo, kelimesi titreyen dudaklarından döküldü. Karşı taraftan ses gelmiyordu. Derin bir sessizlik içinde bekliyordu. Zaten tek kelime etmeye de mecali kalmamıştı. Dokunsan dev gibi adam bir anda tüy gibi yere düşecekti.

Vücudu zangır zangır titriyordu. Telefonun başındaki birkaç dakika ona bir ömür gibi gelmişti. Birden:

- Baba, benim Melike, dedi. Kızının sesini duyunca yanındaki koltuğa yığıldı. Yıllardır beklediğı telefonun onu böylesine yıkacağıını nerden bilebilirdi? Dili düğümlemişti sanki. Titrek dudaklarından:

- Kı kı kızım, kelimesi zorlukla çıktı ve kızı telefonu kapattı. Mehmet amca yine sessizliğe gömülmüştü. Bu sessizlik bu sefer kaç yıl sürecek belli değildi. Beş mi on mu yirmi mi? Mehmet amcanın ömrü bir dahaki konuşmaya yetecek miydi? Uzun süre yığıldığı koltuktan kalkamadı. Yaşadığının şokunu atlatamıyordu.

Kızının onu yıllar sonra araması onu ziyadesiyle mutlu etmişti. Kızı onu görmeye gelmese de kızını hala seviyordu. Yoksa babasını arar mıydı? Kızının ettiği üç kelime ona roman gibi gelmişti. "Kızımın işi, çocukları sorumlulukları var yoksa her hafta sonu gelir beni görürlerdi" diye düşünüyor ve kendini teselli ediyordu.

"Kızım bana sürpriz yapacak, evde miyim." diye kontrol ettiğini düşündü bir an. "Kesin bana gelecek," dedi ve aniden yerinden doğruldu, bahçeye, her zamanki sandalyesine kurulup beklemeye başladı. Sürekli kızının onu aradığını ve kızının geleceğini düşünerek uzaklara bakmaya devam etti. Dayanamadı ayaklandı, meraklı gözlerle daha da uzaklara baktı ve biraz daha ilerledi ama yine gelen giden yoktu. Mehmet amca, dolaşmaktan yorulunca bitap bir şekilde sandalyesine çöktü.

Ama bu sefer emindi. Kızı gelecekti. Hiç görmediğı torunlarını bu sefer görebilecekti. Rızasını almadan evlenen kızına yıllar geçtikten sonra kızgınlığı ve kırgınlığı geçmişti. Belki gururundan belki de bazı şeyleri hep içinde yaşadığından kızını sevdiğini hiç ona söylememişti. Ama onu çok özlemişti. Kızını yedi yıl önce annesinin cenazesine geldiğinde görmüştü en son. Bir de bugün sesini duyabilmişti.

Yağmur hafif hafif yağmaya başladı. Yağmur sanki Mehmet amcanın göz yaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Yağdıkça iç çeke çeke ağlamaya devam etti. Sanki gökyüzü de ona ağlıyordu. Hava karardı, ama Mehmet amca içeri girmemeye kararlıydı. Kızının geleceğinden emin bir şekilde sandalyesinden kılmıdamadı.

Sabahın ilk ışıkları yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Mehmet amcanın

uyanma saatiydi ama uyanmamıştı. Sandalyesinde kıpırdamadan yatıyordu. Öğle ezanı okundu, akşam ezanı okundu ama Mehmet amca hala uyanmamıştı ve uyanmayacaktı da. Sonsuz bir uykuya dalmıştı her şeyi içinde yaşayan o yalnız adam...

Kızı son kez onu görmeye gelmişti. Torunları da oradaydı. Cenazesinde kızı ve torunlarından başka hiç kimsecikler yoktu. Hayattayken yalnız olan Mehmet amca öbür dünyaya yalnız gitmişti. Sanki yalnızlık onun kaderiydi.

İNTİKAM

Rumuz: Özgürlük

Esra KÖPRÜCÜ

Kop Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi

İntikam neydi? İntikam, daha 10 yaşında iki kardeşin gözlerinin önünde Anne ve babalarının katledilmelerini izleyip göz yaşlarıyla ettikleri yemindi. İntikam, canını yakanların canlarını yakarak bedel ödetmekti.

Benim adım Su. İkizim Ateş ile birlikte tam on senedir ailemizin katillerini arayıp onlardan intikam almak için yaşayan birbirimizden başka kimsesi olmayan iki kardeşiz.

Zilin sesini duyunca Ateş'in geldiğini anlayıp heyecanla koşarak kapıyı açtım: "Ne yaptın bir iz buldun mu?" Ateş sırtarak yüzüme bakıyordu anlaşılan iyi bir şeyler bulmuştu. "Buldum Su. İçeri geçelim de anlatayım."

Salona doğru ilerleyip koltuklara oturunca Ateş, öğrendiklerini anlatmaya başladı. "Babamızı ve annemizi öldüren Sinan Yıldız adında bir iş adamı. Neden öldürdüğünü kesin olarak öğrenemesem de ölüm emrinin onun ağzından çıktığını, hatta onların öldürülmesini bizim gözümüzün önünde yapılmasını ve adamlarının bize dokunmamasını emretmiş."

- Peki neden bizi sağ bırakmış? Ateş, "Bilmiyorum ama az kaldı, elbet her şey gün yüzüne çıkacak ve biz o adama bu kadar yıl çektiğimiz acının daha fazlasını çektireceğiz kardeşim, söz!" dedi Ateş.

Ben, her ne kadar güçlü durmaya çalışsam da Ateş kadar güçlü olamıyordum. Onun gibi soğukkanlı olup insanların ne düşündüklerini, ne planladıklarını nasıl birileri olduklarını anlayamıyordum.

Ateş, bu koca on yıl boyunca bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Bana hem baba hem de abi olmuştu. O günden sonra biz, insanlardan kaçıp kendi başımıza hayatta kalmayı başarmıştık. Bazen sokakta uyurduk, bazen çöpe atılan ekmekleri alır yerdik, bazen mahallede yardıma ihtiyacı olanlara yardım eder, onlardan aldığımız paraları biriktirirdik. 12 yaşına kadar sokaklarda, camilerde kalırdık. Sonra, çok zengin, yaşlı bir adam. Hayati dedem, bize hayat verip kendi torunları yerine koyup evini açmıştı. Bizi okutmuştu. Şimdi Ateş ve ben hukuk fakültesi ikinci sınıf öğrencileriydik. O gün ailemizi öldüren adamlar hala daha ellerini kollarını sallayarak dışarıda geziyorlar. Adaletten bahseden bir ülkede suçlular hiçe sayılıyor, birkaç yıllık hapis cezasına vurulup daha sonra af kararıyla serbest bırakılıyorlar. Biz ise suçluların cezasını sonuna kadar çekebilmeleri için mücadele verecektik.

Ateş'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp Ateş'e döndüm:

-Su, ben çıkıyorum. Güney aradı, belli ki ben yanından ayrıldıktan sonra bir şeyler bulmuş. Sen, sakın dışarı çıkma, çıkacaksan da bana haber ver.

Alnımdan öptükten sonra evden ayrıldı. Güney bizim en yakın arkadaşımızdı. Dedemden sonra en zor günlerimizde yanımda olan ikinci kişiydi. Zil çalınca kapıya bakmaya gittim. Galiba Ateş bir şey unutmuştu. Ama kapıyı açtığımda karşımda dikilen Ateş değil, yabancı bir adamdı. "Sen kimsin?" dedim adamdan gözlerimi ayırmayarak. Karşımdaki adam daha bana cevap vermeden arkamdan ayak sesleri duydum. Daha ne olduğunu anlamadan ağzıma bir bez parçası kapandı ve ben gözlerimi karanlığa bıraktım.

Gözlerimi açtığımda karanlık, rutubet kokulu bir odada ellerim ve ayaklarım bağlı bir şekilde, beton zeminin üzerinde otuyordum. Karşımdaki kapı gürültülü bir şekilde açılınca kafamı o tarafa çevirdim; karşımda esmer, uzun boylu, kirli sakallı, takım elbiseli bir adam dikiliyordu. Bana birazcık yaklaştı ve "Demek babasının biricik kızı, Ateş Karadağ'ın vazgeçilmez Su, sensin." dedi.

-Ben, Sinan Yıldız. Zaten beni çoktan öğrenmişsiniz. Abin peşime adamlarını takmış bile ama unuttuğu bir detay var. Anne ve babasını elinden alan bir adam, kardeşini mi sağ bırakacak.

-Benim abim senin gibi ucuz bir adam değil. O yüzden senin düşündüğün kötülükleri düşünememiştir. Ama unuttuğun bir şey var: Karşımdaki kişi Ateş Karadağ. Ben ölsem bile o elbet her şeyin intikamını alır Sinan Yıldız.

Sözlerimin bitmesiyle karnıma tekme yemem bir oldu.

-Ben babandan da abinden de daha güçlüydüm, daha zengindim ama annen ne yaptı, beş parasız babanı seçti ve ben onlardan hayatlarını çaldım. Çocuklarını yetim bıraktım. Ben intikamımı almıştım, sizi bu hayatta tek bırakıp annenizin suçunu ödeterek. Ama o çok sevgili abin işlerime karışınca dek. Ne olacaktı yani benim suçumu ispatlayıp beni hapse attırınca rahat yaşayabileceğinizi mi sanıyordunuz. Babanın elinden anneni aldım, şimdi de abinden seni alacağım.

-Yeter!” diye bağırmaımla birlikte eski kapı tekrar açıldı ve içeri iri yarı bir adam daha girdi.

-Patron, Ateş Karadağ yerimizi bulmuş ve şu an etrafımızı sardılar.” deyince Sinan’a dönüp “Kötülüklerin buraya kadarmış, artık kimsenin canını yakamayacaksın. Ateş seni ait olduğun yere gönderecek ve ömrünün sonuna kadar orda kalacaksın.” dememle silahını çekip bana doğrultması ve Ateş’in arkadan “Su!” diye bağırması bir olmuştu.

Sinan arkama geçip beni rehin almıştı. Ateş’e “Eğer buradan sağ bir şekilde çıkmama izin verirsen kardeşin yaşar,” demişti. Ama artık intikam vaktiydi. Sinan benimle konuşurken ona belli etmeden ellerimi ve ayaklarımı çözmüş-tüm.”

-Senin hak ettiğin yer cehennem Sinan Yıldız!” deyip silahına saldırmam ve silahın patlaması bir anda gelişmişti.

Sol göğsümün altında bir acı hissediyordum. Herkes telaş içinde koştu-rurken Sinan’ın kanlar içinde yerde yattığını gördüm. Sanki annem onların arkasından bana bakıp gülümsüyordu. Gözlerim bana ihanet edip kapanmaya çalışırken Ateş’in sesini duydum.

-Su, yalvarırım kapatma gözlerini, ne olursun dayan!

Benim dayanacak gücüm kalmamıştı ben annemi ve babamı çok özlemiştim. Ateş, annem beni çağırıyor, galiba onlara kavuşma vaktim geldi.” deyince, Ateş bağırarak ağlamaya başladı. ” Ateş benim için son bir kez gülümse. Ben gidince hep gülümse. Yüzünde yaşanmışlıklara rağmen acılarına rağmen hep bir tebessüm olsun. Seni yıkmak isteyenlere karşı hep dik dur, sakın yıkılma! Sen benim kahramanımsın! Kahramanlar ağlamaz. Seni çok seviyorum Ateş. Hoşçakal!

Ateş, o gün sadece kardeşini değil, kendi canını da kaybetti. Kardeşi öl-

dükten sonra evinde intihar etmiş ve ardında sadece küçük bir mektup bırakarak ailesinin yanına gitmişti. Ateş'in mektubunda, "Su beni bekliyor, belki bu dünyada sevenim kalmadı ama ben orada sevenlerime kavuşmaya gidiyorum." yazıyordu. Güney, Ateş'in son ricasını yerine getirerek onu Su'nun mezarının yanına defnetmişti. İki kardeş belki bu dünyada gülümsememişlerdi ama belki orada mutlu olurlardı. Çünkü Allah hep iyilerin yanındadır

SESSİZ ÇIĞLIK

Rumuz: Kışgüneşi

Elanur CANGIR

Kop Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi

Gün batımıyla başlamıştı yağmur. Güneşin kızılığı ve buluttan serpmeye düşen o yağmur taneleri çok büyüleyiciydi. Çok severim zaten yağmurlu havada yürümeyi, bu da benim için bir fırsattı galiba. Fazla zaman kaybetmeden kulaklığımı alıp kendimi o büyüleyici havayla birlikte kaldırımın ortasında buldum.

Kenarları beyaz şeritli sarı yağmurluğum üzerimdeydi. Yağmurluğun şapkasını kapatıp kulaklığın ses voltajını yükselterek yürümeye başladım. Küçük ve ıssız bir mahalleydi yaşadığım yer. Zaten yeni taşınmıştım. Oradaki yerlerle ilgili pek bir bilgim yoktu. Evet, ıssızdı ama ,görüntüsü çok hoşuma gidiyordu. Yemyeşil, koskocaman ağaçlar, ağaçların dallarına yuva yapmış kuşlar, ortada parke bir yol ve kaldırımlar vardı.

Çok yürümüştüm, biraz dinlenmek için kaldırımların kenarına oturdum. Müziği kapattım, doğanın muazzam seslerini dinlemek istedim. Kuşlar sanki bir şeyler söylercesine haykırıyorlardı. Bir yandan da toprak kokusu mis gibiydi. Birkaç dakika öylece tutuklandım kaldım o muazzam tabloya.

Haklıydı galiba Necip Fazıl KISAKÜREK;

İN Cin Uykuda, Yalnız İki Yoldaş Uyanık;

Biri Benim, Biri de Serseri Kaldırımlar.

Birçok kişinin derdi saklıydı belki de yol boyu dizili olan kaldırımlarda. Kaldırımlar ya, kaldırım nedir ki? Konuşamaz, anlamaz ama eminim ki birçok

insanın dert ortağıdır. Daha iyi değil mi taş yürekli insanlara dert anlatmak-tansa, taş duvara dert anlatmak. Belki de birçok kişinin görmediğini görmüş, duymadığını duymuş şahitlik yapmışlar. Biraz dikkatli dinleyip kulak verince duyuluyordu kaldırımların o acı verici feryatları.

Bu kadar dinlenmek yeterdi. Yağmur dinmeden, yürüyüşe devam. Yürüyeyim demiştim ama bu kadarından da bahsetmemiştim. Hiç bilmediğim hiç görmediğim yerlere kadar yürümüşüm. Hava da iyice kararmıştı, yol sonu çok تنها bir yerdi. İleride gözümü parlak bir ışık aldı. Oraya gitmek istedim. Acaba kim vardı meraklar içindeydim. Sokak lambaları bir yanıp bir sönüyordu. Tam bir korku seansı gibiydi. Pek tekin bir yer değildi buralar. İleride yol ikiye ayrılıyor. Sağ tarafta patika yol vardı. Birden “Yapma, yeter artık!” diye çığlıklar yükselmeye başladı. Çığlıklar hiç susmuyordu. Patika yol sonunda yıkık dökük harabe bir ev vardı. Sesler oradan geliyordu. Cesaretimi toplayıp eve biraz daha yaklaşımaya karar verdim. Bir iki adım attım , tekrar tekrar aynı ses... Bu bir kadın sesiydi. Çığlıkları duyar duymaz geri adım attım. Oradakiler kimdi? Ne işleri vardı orada? Ben burada ne yapıyordum? Ya bana bir zarar verirlerse! Kafamda deli sorular vardı. Aklımdan çok kötü şeyler geçiyor. İnşallah düşündüğüm şey, o değildir. Yeri göğü inleyen bir feryadın ardından çığlıklar, iniltiler halinde durmaya başladı. Kapının açılmasıyla birlikte iki tane iri yarı, elleri kanlı bıçaklı adam çıktı evden. Bana doğru geliyorlardı. İçimde hiç yaşamadığım korkularla nutkum tutuldu, kanım dondu, dizlerimin ferigitti, canımda can kalmadı. Elimdeki tüm cesaretimi yitirdim. Adamlardan saklanmak için yol kenarındaki ağaçların arkasına saklandım. “Acaba içerideki kadın ne haldeydi? Öldü mü?” diye düşünürken, ona yardım etmem gerektiği aklıma geldi. Adamlar iyice uzaklaştıktan sonra o eve doğru gitmeye başladım. Nihayet eve ulaştığımda, kapının kolunu açtığım anda yer gök inledi. Gök gü-rültüleri, şimşekler cehennem haberi gibiydi. Sadece kapı aralığından gördüklerimle dünya başıma yıkıldı, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Nasıl böyle bir şey olabilirdi ki? Nasıl? Her şey çok korkunçtu, dünya; dünya olmaktan çıkmış, insanlık bitmişti. Kanım dondu benim, uzunca bir süre gördüklerimin etkisinden çıkamadım. Kapının dibinde öylece oturdum kaldım. Gözlerimden akan o gözyaşları yanaklarımdan top top süzülüyordu. Sanki yüreğime bıçak saplanmıştı.

O korkuyla, o yağmur ıslaklığıyla iyice üşümüşüm. Artık orada daha fazla kalamazdım. Tekrar geri dönebilirlerdi. Çabucak oturduğum yerden kalktım.

İstemeye istemeye o kapıyı tekrar açtım, içeri girdim. Her yer kan... Duvarlar kanla boyanmış, yer kan gölüne dönmüş. En can alıcı kısmı ise kadın canice boğazı kesilerek, vücudunun çeşitli yerlerinden bıçaklanarak öldürülmesiydi. Artık elimden gelen bir şey yoktu. Yağmurda koşar adımlarla eve doğru yol aldım. Tekrar yine aynı kaldırımın oraya geldim. Birkaç dakika gözlerimi alamadım. Bakakaldım öylece, anlatmak istedim; kendini insan sanan insan dışı varlıkların ayakları altında ezilen kaldırımlara, söylemek istedim gördüklerimi. Elbette ki haberi vardır kaldırımların. Duymuşturklar çığlıkları, şahit olmuşturklar olanlara. Söz veriyorum kaldırımlar, zamanın olduğunda bir gün her şeyi anlatacağım sizlere, dost bildiğim kaldırımlar.

Artık gitmeliydim. Hiç durmadan koştum. Ulaştığımda nefes alamaz durumdaydım. Çok yorulmuştum. Eve girip kapıyı kilitledim. Evdeki bütün perdeleri kapattım. Sadece yatağımın yanındaki pencere açık kaldı. Gözlerim korkuyla dolu, elim ayağım buz kesti, ısınmak için yatağıma girdim. Yorganı üstüme örttüm. Penceremden içeri geçip odamı aydınlatan ay ışığı sanki bir umudun olduğunu söylüyordu. Fakat bitmiyordu kadın istismarları.

Mini etek giydiği için mi?

Akşam geç saatte dışarı çıktığı için mi?

Ya da ne bileyim cinsiyet ayrımı olduğu için mi?

Belki yarın bir istismar, bir istismar daha olacak. Ne mâlum bunlardan birinin ben veya çok yakınımın olmayacağı. İslam dininden, Müslüman evlâtlarıyız bizler. Allah'ın Resûlü diyor ki:

- Kadınlar size Allah'ın emanetidir.

Bu söz aklımdan hiç çıkmıyor.

Çıkıp bağırarak istiyorum bir uçurumun kenarından avazım çıktığı kadar. Nefesim yitip gidene kadar; yetmeli artık, suçsuz günahsız kadınların canının canice alınması.

O gün, o kadın cani bir şekilde katledildi. Çok acı bir şey gerçekten ve benim elimden hiçbir şey gelmedi. Çok çaresizdim ve ben bir kez daha umutların, hayallerin hiçe sayılıp dünyanın kötüleştğine, insanlığın bittiğine şahit oldum.

İKİ KIZ KARDEŞİN HAYATI

Rumuz: Toprak

Sevgi ÖZDEMİR

Çoruh Mes. ve Teknik Anadolu Lisesi

19⁵⁰ yılında İstanbul'da Süleyman adında, zengin bir iş adamı vardı. Bu adamın Nazlı adında eşi, Ceylan ve Aslı adında ikiz kızları vardı.

Büyük konaklarında mutlu şekilde yaşıyorlardı. Kızlar yedi yaşına geldiklerine anneleri rahatsızlandı. Doktorlar, kadına kanser olduğunu söylediler. O zamanlar kanserin tedavisi olmadığı için kadın ölüme mahkum edildi ve öleceği günü bekledi. Kızlarıyla güzel günler geçirebilmek için zor da olsa her şeyi anlattı. Kızlar bunu kabullenip annelerini üzmemeye çalışıyorlardı. Aylar sonra Nazlı fenalaştı ve hayatını kaybetti. Yıllar geçti kızlar 25 yaşlarına gelmişlerdi. Ceylan babasının yanında şirkette çalışırken Aslı ise sürekli geziyor, eğleniyor çalışmıyordu. Bir gün Süleyman Bey iş yerinde kalp krizi geçirdi. Süleyman Bey'i hemen hastaneye kaldırdılar. Doktor artık çalışmaması gerektiğini evde istirahat etmesini, üzülüp, sterse girmemesi gerektiğini söyledi. Ceylan ile Aslı babasını eve getirip odasına yatırdılar. Kızlar odadan çıktıktan sonra Süleyman, eğer ölürsem diye kızlarımın arasında anlaşmazlık olmasın diye ikisine de eşit mal bırakacak şekilde vasiyet yazdı ve yanı başındaki çekmecesine koydu. Aslı da babası artık çalışamayacağı için şirkette çalışmaya başladı. Ceylan daha önce şirkette çalıştığı için babası başa geçmesini istedi ve Ceylan kabul etti. Ceylan şirketin başına geçtiği için Aslı bu durumu kendine yediremedi ve eve geldiklerinde Ceylan'a bağırırmaya başladı:

-Tebrikler planınız başarılı oldu.

-Ne planı?

-Babamın gözüne girmek için şirkette çalıştın ve başa geçtin.

-Sen ne saçmalıyorsun. Benim öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.

Süleyman Bey sesleri duydu ve kızlarını durdurmak için yatağından kalkıp merdivenlere doğru yürümeye başladı. Merdivenlere geldiğinde kalbinde bir sızı hissetti ve kalp krizi geçirip oracıkta ruhunu teslim etti. Bir kaç ay geçti, kızlar hayatlarına geri döndü. Bir gün Aslı, iş için gerekli belgeyi aramak için babasını odasına girdi. Çekmecede kızlarına yazan bir zarf buldu. Yatağa oturup okumaya başladı. İçinde babasının vasiyeti yazıyordu. Aslı'nın hırs bürümüştü. Vasiyeti kendi lehine değiştirdi. Vasiyeti Ceylan'a gösterdi. Onu evden kovdu. Ceylan artık beş parasızdı. Ceylan parasız olduğu için onu hiçbir arkadaşı istemiyordu. Ceylan, zor da olsa pastanede işe başladı. Kendine yeni bir hayat kurdu. Bir gün Ceylan iş yerinde bayıldı hemen hastaneye kaldırdılar Ceylan uyandı ve doktora durumunun nasıl olduğunu sordu:

-Durumum nasıl?

-Aslında durumunuz pek iyi değil.

-Neyim var?

-Kansersiniz.

-Neee kanser mi?

-Evet, tedavisi var merak etmeyin ama Türkiye'ye yeni geldiği için maliyeti fazla.

-Ne kadar?

-100.000 lira.

-Ben bu parayı bulamam.

-Ama tedavi olmazsanız kanser vücudunuza yayılır, ölürsünüz.

Sonra Ceylan çok üzgün bir şekilde hastaneden ayrıldı. Aslı gizlice Ceylan'ın ne yaptığını takip ediyordu. Aslı, Ceylan'ın hastaneden çıktığını öğrendi ve doktorun yanına gitti. Ceylan'ın durumunu sordu zor da olsa doktordan Ceylan'ın durumunu öğrendi. Yaptıklarından çok pişman oldu. Vicdan azabı duyduğu için maliyeti karşılamak istiyordu. Doktora para vererek Ceylan'ı tedavi ettirmek istediğini söyledi. Doktor bunu kabul etti, Ceylan'ı aradı:

-Alo, Ceylan Hanımla mı görüşüyorum?

-Evet, benim.

- Bir dernek kanser hastaları için hastanemize büyük bir bağış yaptı.
- Sizi tedavi etmek istiyoruz. Yarın, gelin. Hemen tedaviye başlayalım.
- Tamam, yarın geliyorum.

Ceylan ertesi gün hastaneye gitti. Tedaviye başladı aylar sonra kanseri yenmeyi başardı. Bir süre sonra çalıştığı pastanedeki garsona aşık olup evlendi. Bir de Zeynep adında güzel bir kızları oldu. Bu arada Aslı evlenmeyip hayatına kaldığı yerden devam etti. Yıllar yılı kovaladı, Zeynep büyüdü avukat oldu. Annesiyle, babasına güzel bir pastane açtı. Bir gün Ceylan ile Zeynep pastanede otururken annesine evlenmeden önceki hayatını sordu. Ceylan, Zeynep üzülmesin diye anlatmıyordu. Zeynep çocuk değildi. Geçmiş, her şeyi anlattı kızına. Zeynep, duyduklarına çok şaşırdı bu işin peşine düştü. Annesine bu şüphelerinden bahsetti. Ceylan onun da şüphelendiği noktalar olduğunu kendisine destek olacağını söyledi.

-Anne, şimdi bu olayı nasıl çözeceğiz. Bize konaktan bilgi verecek biri lazım.

-Kızım aslında konaktaki hizmetli Ayşe benim arkadaşımdı. Halen orada çalışıyor. Bize yardım edebilir.

-Tamam. Anne onunla konuşabilir miyiz. Telefonu falan var mı?

-Evet, kızım var. Şurada bir yerdeydi.

-Hemen arasana anne buraya gelsin.

Ceylan Ayşe'yi aradı ve pastaneye çağırdı. Ayşe oraya geldiğinde Aslı'dan şüphelendiğini söyledi ve ondan yardım istedi. Ayşe olanları dinleyince yardımını kabul etti. Eve döndüğünde Aslı ortalıkta yoktu. Süleyman Bey'in odasında bir şey olabileceğini düşünerek odaya girdi. Odayı ararken çekmecede bir zarf buldu. O zarf, Süleyman Bey'in vasiyetiydi. Hemen zarfı Ceylan'a götürdü. Ceylan ile Zeynep mahkemeye başvurdu. Adalet geç de olsa tecelli etmişti. Kendilerine ait malları aldılar, konağa yerleştiler. Ceylan, tıpkı eskiden olduğu gibi şirketin başına geçti. Zeynep ise artık şirketin avukatıydı. Aslı ise hak ettiği yerdeydi. Hapishanede.

Rumuz: Mai

Rana BAŞOĞLU

Çoruh Mes. ve Teknik Anadolu Lisesi

Küçük bir kasabada Süheyla adında bir kızla Selim adında iki genç vardı. Bu iki genç birbirinden habersiz kasabada sıradan bir lisede okuyordular. Okul daha çok muhafazakâr ailelerin çocuklarından oluşuyordu. Bu da okulu soğuk ve sıkıcı yapıyordu gençlerin gözünde. Bu sıkıcılık içinde Süheyla kendini mutlu etmek için çabalıyordu. Çünkü o, okulu istemiyordu. Neyse ki bu durum neşesinden bir şey almıyordu. Aynı durum Selim için de geçerliydi. Ama o, Süheyla gibi hayata tutunamıyordu. Kendini tanıyamaz olmuştu. Süheyla arkadaşları arasında su savaşı yaparken Selimle karşılaşmış ve kazayla onu da ıslattı. Sonrasında bu olay onlar arasında bir samimiyet oluşturdu. Günden güne birbirlerine bağlanıyorlardı. Selim onunla tekrar hayata tutunuyordu. Ama okul muhafazakâr bir lise olduğu için bu samimiyet uzun sürmedi. Süheyla'nın ailesi duyar diye ayrı kalmak zorundaydılar. Uzak-tan uzağa sıradan birer arkadaş gibi ara sıra dikkat çekmeyecek şekilde konuşuyorlardı. Okulda günler böyle geçip giderken onların birbirlerine aşkları büyüyordu. Selim kafasını yastığa koyduğunda uyuyamıyordu Süheyla'yı düşünmekten. Onunla hayaller kuruyor hedeflerini ona göre belirliyordu. Okul yaz tatiline girdiği zaman daha sık konuşmaya başladılar. Süheyla'nın ablasını nişanlısıyla buluşturmak için dışarıda olduğu bir gün Selimle karşılaştılar. Ve kasabanın karanlık sokaklarında yürümeye başladılar her şey çok güzeldi derken kasabada elektrikler kesildi. Gece yarısı olduğu için biraz beklemeye karar verdiler. Bir kaldırım taşına oturdular. Gökyüzündeki yıldızları fark ettiler. Onların güzelliği üzerine konuşmaktan alıkoyamadılar kendilerini.

Süheyla yıldızları Selim Süheyla'yı seyrediyordu. İçinden Süheyla'ya olan sevgisini anlatıyordu. Sanki onu anlatır gibi. Süheyla'nın eve gitme vakti geldi ve ayrıldılar. Selim kafasına koymuştu, bir sonraki karşılaşmalarında sevgisini anlatacağı Süheyla'ya. Öyle de yaptı. Bir sonraki karşılaşmalarında Selim Süheyla'yı karşısına aldı ve o gece hayran hayran baktığı yıldızlar son bulunduğu zaman seni sevmeyi bırakacağım. Anladım ki gecenin nasıl ihtiyacı varsa yıldızlara ya da nasıl yıldızlarla anlam kazanıyorsa benim de sana ihtiyacım var seninle anlamlı olacağım dedi. Süheyla'nın uzun zamandır beklediği an gelmişti ve o sevinçle hiçbir şeyi umursamadan Selim'e sarıldı. Bu iki genç birbirlerine bağlandıkça hayat onları ayırmak istercesine Süheyla'nın ailesi okulu değiştirmişti. Selim Süheyla'yı yalnızca okulda görebileceğini biliyordu . Ailesini karşısına alarak o da okulunu değiştirdi. Böylece tekrar aynı okuldaydılar ve aynı sınıftaydılar. Bu onların seneleri olduğu için üstlerinde çok baskı vardı. Aileleri onların sevgilerini fark etmiş ve onları her fırsatta ayırmaya başlamışlardı.

Ailelerin ayırmaktaki amaçlarını bilmiyorlardı. Ama bunu başaramadıkları için durumu okul idaresine bildirdiler. Aileleri onlara çok kızmıştı. Ama görünenin aksine kasabanın bilinen muhafazakârlarından olmadıkları için zamanla unuttular. Selim kafasına koymuştu o kadar başarılı olacaktı ki bu kasabadan kendisini de Süheyla'yı da kurtaracaktı. Okulda tembel öğrenciyken Süheyla için değişti ve derslerine odaklanır oldu. Sınav zamanı geldiğinde sınava girdiler. Ve hedeflerine ulaştılar. İkisi de İstanbul'u kazandı. Selim tıpi Süheyla hukuku kazandı. Yerleşmek için İstanbul'a gittiler. Kız Kulesi'nin önündeki banka oturdular. O sırada simit ve çay satan seyyar satıcıdan simit ve çay aldılar. Süheyla başını Selim'in omuzuna koydu. Selim Süheyla'ya Kız Kulesi ile Galata'nın aşkını şöyle anlattı. Bir yanda Galata Kulesi. Tahminlere göre 507 yılında Romalılar tarafından yapılan kulenin yüksekliği 70 metre. Gece ayrı, gündüzü ayrı güzel. Ve karşısında MÖ.5. yy'da Yunanlılar tarafından İstanbul Boğazı'nın Salacak Sahili'ne yapılmış güzeller güzeli Kız Kulesi. Gece gündüz her zaman büyüleyici. Bütün aşıklar oturup Salacak Sahili'ne, Kız Kulesi'ni izlemiş yıllar boyu. Kız Kulesi de onları. Her izlediği aşıkta da kendi yalnızlığını hissetmiş. Hissettikçe içine kapanmış; ıslısını, neşesini kaybetmiş zamanla. Derken bir gün Galata Kulesi yükselmiş tüm ihtişamıyla karşısına. Pek heybetli, pek yakışıklıymış. Birbirlerini görür görmez aşık olmuşlar. Ama imkânsızmış bu aşk aralarında koca bir deniz oldukça.

Kız kulesi günden güne soluyormuş aşkından. Galata Kulesi de kahroluyormuş onu böyle gördükçe ve belki bir gün ulaştırırım diye mektuplar, şiirler yazmış Kız Kulesi'ne. Sonra bir gün Hazerfen Ahmet Çelebi çıkıvermiş Galata Kulesine, Üsküdar'a uçmak için. Galata Kulesi anlatmış aşkını, yazdığı mektupları bu çılgın Çelebi'ye. Hezârfen dayanamamış aşıkların haline, almış hepsini yanına, atlamış kuleden. Ama rüzgarla oradan oraya savrulurken düşürmüş tüm mektupları boğazın serin sularına. Galata Kulesi görünce aşkının denize döküldüğünü ne yapacağını şaşırmış. Yine de anlamış Kız Kulesi bu yakışıklı adamın da ona aşık olduğunu ve başlamış martılarla şarkı söylemeye. Aşklarının karşılıksız olmadığını gören iki kule, günden güne güzelleşip, daha da parlak durmuşlar İstanbul'da. Ve onların bu efsanevi aşkı, ilham olmuş tüm sevenlere. Bu hikayeden sonra Galata Kulesine gitmeye karar verdiler. Galata'nın sokağına girdiklerinde kafeden sokağa yankılanan bir şarkı duydular. Fikrimin İnce Gülüydü bu şarkı. Bu şarkıya kapılıp hiçbir şeye aldırış etmeden dans ettiler. Sonrasında Galata Kulesi'ne giriş için bilet aldıkları sırada Selim hemen geleceğini söyleyerek bir gül alıp cebine sakladı. Ve birlikte efsanedeki gibi heybetli kuleye çıktılar İstanbul'u seyrederken Selim, cebinden gülü çıkardı ve Süheyla ile bir ömür geçirmek istediğini söyleyerek evlenme teklifi etti. Süheyla da bir ömür geçirmek istediği Selim'e evet, cevabını verdi. Sevinçle birbirlerine sarıldıklarında arkada yine o şarkı çaldı: "Fikrimin İnce Gülü."

Rumuz: Kartal

Furkan HANOĞLU

Ahi Evran MTAL

Kapılarının açılması gereken bir Anadolu vardı ve bu Anadolu kapısının Türk'lere açılması gerekiyordu. Daha önceden kapı tıklatılmıştı daha sonra yerleşmeye başlanılmıştı; fakat bunlar Bizans'ın askeri ve manevi direncini kırmaya yönelik yıpratma seferleriydi artık kesin zaferle açılması gerekiyordu.

Selçuklu Hükümdarı Sultan Alparslan uzun zamandır bunun planını yapıyordu ve çalışmalarını gece gündüz düşünüyor; düşündüklerini uyguluyordu. Önce etraflıca fetihlere başlamıştı ve başarılı olmuştu. Ben de onunla birlikte her yere gidiyordum. Her şeye şahit oluyordum. O karada ben havadaydım sanki aramızdaki tek fark buydu. Kartal oluşumun bana verdiği tüm özellikleri Sultan için kullanıyordum. Bizans ordusundaki Türk asıllı askerlerin mektuplarını bile Sultan' a ben ulaştırmıştım. Açıp okuduğunda da yanımdaydım ve şu cümleleri okudu: “Endişe etme, Bizans ordusunun çoğu seninledir.” Uz' lar da ırktaşları olan Selçuklulara eskiden beri kullanılan; fakat ne olduğu bilinmeyen Türk alametlerinden bir işaret yolladılar.

Aslında Sultan barış yanlısı bir insandı. O sıralar Malazgirt yakınlarında olan Sultan Alparslan'ımın yanında elli bin kişilik bir kuvvet bulunuyordu. Keskin gözlerimle Bizans ordusunun iki yüz bin kişi civarında olduğunu görüyordum. Sultan son bir kez daha barışı istemiştir; fakat İmparator : “Ben bu üstün ve kudretli duruma pek çok çaba sarf ettim. Barış ancak ve ancak Selçuklu başkenti Rey'de yapılacaktır. Ben İslam ülkelerine kendi ülkem gibi hâkim ol-

madıkça asla geri dönmeyeceğim.” diyerek barış yolunu kapatmıştır. Sultan’ım yiğit ve cesurdu. Ancak, barış konusunda çaresizlik içinde kalan bu sebeple de kılıca sarılmak gerekliliğini anlayan Alparslan’ım savaş hazırlıklarının derhal bitirilmesini emretti. Savaş için mübarek Cuma günü seçilmişti. Selçuklu akıncıları bir gece önceden Bizans ordugâhına ani bir baskın düzenlemişti. Bu baskın büyük bir karışıklığa neden olmuştu ve Bizans ordusunun morali bozulmuştu. Bu gece baskını sırasında İmparator kendilerini kuşatan Selçuklu kuvvetlerinin dikkatini çekmek ve böylece kendilerini biraz olsun toparlamak amacıyla hazineye bulunan para değerli giysiler çeşitli altınlarla gümüş kapları ordugâhın içine serptirdi. Böylece ganimete dalan Selçuklu kuvvetleri kendilerini izlemeyi ve yok etmeyi bırakacaktı. Fakat bu plan gerçekleşmedi; çünkü değerli eşyalar Bizans ücretli askerleri tarafından kapıyıldıktan sonra bunların arasında Türk asıllı olanları ele geçirdikleri ganimetlerle birlikte ırktaşları Selçuklu birliklerine katıldılar. Kanatlarım daha da havalandı hemen Sultan’ımın etrafında süzöldüm.

Alparslan Cuma günü öğle vaktinde atının kolasını sıktı ve kuyruğunu bağladıktan sonra: “Ölürsem kefenim, üzerimdeki elbisem olsun.” dedikten sonra taarruza geçti. Bu cümlesinden sonra iki damla yaş süzöldü gözlerimin pınarından ona bir şey olmasın diye etrafında dört dönüyordum. Savaş stratejisi olarak Türk taktiği olan Turan’ ı uygulayan Sultan, sahte geri çekilmeye İmparator ordusunu çembere alarak Malazgirt ve içine aldığı çevre alındı. Akşama kadar süren savaşta Bizans İmparatoru esir edildi. Her şey bitince havada sevinçten alınan yerleri dolaşıp geldim geldiğimde Sultanım diyordu ki: “Size öyle bir vatan aldım ki ebediyen sizin olacaktır.” Tarihi kayıtlarda fethi edilemez denilen Ani Kalesi’ni alan da Sultan’ım değil miydi? Haklı gurur yaşıyordum. Bu cümlesinden sonra içimi huzur kapladı Anadolu kesin olarak Türk’lere açılmıştı. Bundan sonra daha ne çok zaferler alacaktık kim bilir. Hepsine şahit olmak isterim. Benim Büyük Selçuklu Büyük Sultanım.

Her insan gibi Sultan’ım da ölümlüydü; ama kapıları açtığından beri ölüm-süzleşti o. Varisleri hep izinden gitti. Anadolu Selçukluları, Osmanlı Devleti onun ruhunu hep taşıdı. Anadolu’ ya hep sahip çıktı. Peygamber Efendi’min övgüsüne : “Konstantin’iye elbette fetih olunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandan; onu fetheden asker ne güzel askerdir.” dediği hadisine mazhar olan devlet, asker, ordu insan hep bu ruhun yansımalarıydı. Devlet isimleri değişti; ama içimizdeki güç inanç ile Anadolu’da yaşayan ve

ilelebet yaşayacak olduğumuz yurdumuz Anadolu'muz bizim. En yaşlı kuşlardanım Allah bana öyle bir uzun ömür verdi. Alparslan'dan beri hepsine şahit oldum. O gün ettiğim dua kabul oldu. Şimdi adımız Türkiye Cumhuriyeti. Ne kadar haklıymış Alparslan ve torunları. 1071'den beri günümüze kadar yaşamış olan medeniyetlere şahitlik etmiş olmanın verdiği duyguyla hep şunu gözlemledim. Birlik olmanın sağladığı güçle bugünlere geldiğimizi gördüm. İyi ki hatırlayabilme gibi bir özelliğim de var. Bunların hepsini Kartal dedem anlattı bana. Unutmamam için göklerde süzülürken her gün yeni baştan anlatırdı. Daha dün gibi aklımda bu yüzden tüm tarihim. Ben de yaşıyorum artık ve ben de o da unutmasın diye her gün yavruma anlattım. Artık yaşıyorum sene 2023. Ne güzel vatanım var birlik içinde yaşadığımız. Ne güzel medeniyetler inşa ettik bu süreçte medeniyetlere örnek olduğumuz. Dedem Kartal gibi ben de bu haklı gururu yaşıyorum.

DOSTLUK

Rumuz: Naz

Sudenaz KUTLUER

Ahi Evran MTAL

Mehmet ve Ali İstanbul'da Siyasal Bilimler bölümünde aynı sınıfta okuyorlardı. Mehmet zengin, İstanbul'da yaşayan, evi, arabası yeterince parası olan biriydi. Ali ise memleketten İstanbul'a gelmiş zor şartlar altında yaşayarak okuyordu. Mehmet, Ali'nin durumuna üzüldü, ona yardım yolları arıyordu. Ali babasına durumu anlattı ve babası ve zengin arkadaşlarından burs ayarladı ve Ali'nin rahat okuyabilmesini sağladı. Ali'nin sınıfta hiç yakın arkadaşı yoktu yalnızdı, Mehmet ona can yoldaşı oldu, sıkıntılı olduğu her durumda yanında sadece Mehmet vardı. Bir gün hiçbir sebep yokken Mehmet ve Ali kavga ettiler ve araları bozuldu ve birbirlerine küstüler. Derken okul bitti. Ali bir süre sonra kaymakam oldu. Evi, arabası ve bir sürü parası oldu, evlendi. Mehmet ise tam tersi. Anne ve babası trafik kazasında öldü, evini, arabasını bütün parasını kaybetti. Onun bu durumunu gören komşuları Mehmet'in haline çok üzüldüler ve bir gün ona "Senin bir arkadaşın vardı Ali diye. O kaymakam olmuş, neden ondan yardım istemiyorsun, belki sana bir iş verir, yardımcı olur." demişler. Mehmet "Bunu kabullenemem," dedi. Mehmet için daha zor günler başladı, her gün daha kötüye gidiyordu hâli. Bakmış olacak gibi değil komşularını dinleyip Mehmet'in çalıştığı Kaymakamlığın yolunu tuttu. Oradaki çaycılardan birine "Ali Bey'i görmek istiyorum." dedi. Çaycı Ali Bey'in yanına girdi, sonra Ali'nin yanına döndü ve "Sizi görmek istemiyor." dedi. "Nasıl olur dedi? Ona İstanbul'dan çok yakın arkadaşın Mehmet geldi deyin." Çaycı tekrar gitti ve Ali Bey sizi tanımadığını eğer daha fazla ısrar

ederseniz kovduracağını söyledi,dedi. Mehmet duyduklarına inanamadı,çok üzüldü. Dışarı çıkıp kendini toplamaya çalışırken yanına yaşlı bir amca yaklaştı.Mehmet'in durumuna çok üzülen adam Mehmet 'le birlikte yakınlardaki kafeye gidip dertleşmeye başladılar ve Mehmet hâlini olduğu gibi anlattı. Yaşlı amca “Bak evladım. Seni çok sevdim. Dürüst bir insana benziyorsun. Bak benim şurada bir kuyumcu dükkânım var. Gel istersen benimle çalış. Hem para kazanırsın hem de kalmaya yerin olur.” Mehmet hemen kabul etti ve çalışmaya başladı. Kuyumcuya bir süre sonra sürekli Rasim isimli bir dede gelip gitmeye başladı,Mehmet'le çok iyi arkadaş oldu. Bir gün Rasim Dede elinde bir kutuyla geldi kuyumcuya.“Bak evlat ben bir yere gidiyorum. Eğer üç ay içerisinde dönmezsem bu kutu senindir, istediğin gibi kullan.” dedi. Mehmet kutuyu aldı, odasındaki dolaba koydu. Üç ay geçti, dört ay geçti, altı ay geçti Rasim Dede hala gelmedi. Sonunda Mehmet kutuyu açmaya karar verdi. Baktı ki içinde, elmaslar, mücevherler, altınlar ve bir sürü de para vardı. Ne yapacağını şaşırdı. Hemen patronuna gidip durumu anlattı. Patronu da artık o kutunun kendisinin olduğunu istediği gibi kullanabileceğini söyledi. Bir de bir öneride bulundu, “Bak sen bu işi iyice öğrendin. Gel sana bir kuyumcu dükkânı açalım. Gül gibi geçinip gidersin.” dedi. Hemen bir dükkân açtılar. Mehmet kısa zamanda zengin oldu. Bir gün dükkâna bir anne-kız geldi.Kızıdan çok hoşlandı Mehmet ve görüşmeye başladılar, derken nişanlandılar ve evlendiler. Aradan zaman geçti Mehmet ve eşi bir gün birlikte gezerken yolda Ali'yle karşılaştı. Mehmet Ali'ye selâm verdi, Ali çok utandı, gözünü Mehmet'ten kaçırmaya çalıştı ama Ali yanına gelince konuşmaya mecbur kaldı. Birlikte yemek yemek için bir restorana gittiler, Mehmet başına neler geldiğini, Ali'nin makamına yardım istemek için geldiğini, Ali'nin ise onu makamından kovdurduğunu başladı anlatmaya. “Evet söylediklerinin hepsi doğrudur. Yalan diyemem. Zamanında bana çok yardım ettin, hakkını ödeyemem. Durumunun kötüye gittiğini, bir gün bana geleceğini biliyordum. Hep o günü bekledim. Ve sonunda geldin. Seni kapımdan kovdurdum, doğrudur. Ama niye kovdurdum? Eğer ben o zaman ona yardım etseydim gururuna yediremeyecektin .İyi bir arkadaşımı kaybetmek istemem .Bizim kaymakamlığın karşısında bir kuyumcu dükkânı işleten arkadaşım var. Ona hemen telefon açtım. Kaymakamlıktan çıkan bir adam görürsen onu işe almasını, yardımcı olmasını istedim. Seni işe aldı, yatacak yer verdi. Bir gün Rasim isimli babamı gönderdim sana. Can yoldaşlığı etsin sana diye. İyi arkadaş oldunuz. Sonra babama bir kutu verdim sana

versin diye. O kutu babamın değildi. Benim de değildi. O zaten senindi. Sana borcumu hiç bir zaman ödeyemem. Bir gün annemle kız kardeşimi dükkânına gönderdim. Durumun nedir bir kontrol etsinler, diye. Orada birbirinizi görüp âşık olmuşsunuz ve evlenmeye karar vermişsiniz, çok mutlu olun, dedi. Derken birbirlerine sarılıp özür dilediler. Hayatlarının geri kalanını hep birlikte dost bir şekilde mutlu olarak yaşamaya devam ettiler.

Rumuz: Deliyürek

Sezer ÖZER

Bayburt MTAL

Soğuk bir kış günüydü, eski kabanıma daha sıkı sarılıp daha hızlı yürümeye başladım. Nefret ediyorum o pislik patronumdan fazla mesai yaptırıp parasını vermez, aslında çalışmak zorundayım yetimhaneden çıktığımdan beri tek hayalim olan avukatlık için para biriktiriyorum. Az kaldı özel bir üniversitede tam burslu okumak tek hayalim. Ne oturduğum ev ne de iş yerim umurumda değil, bu hayalime tutunup yürümeye devam ettim.

Çok soğuk bu eski kaban beni ısıtmaya yetmiyor, bunları düşünene düşünene evime doğru devam ettim. İleride bir inleme sesiyle irkildim, hayır dönüp bakmamalıyım başıma dert açmamalıyım tam giderken tekrar inleme sesi geldi vicdanımın sesi galip geldi ve sese doğru ilerledim yerde yatan bir adamdı biraz daha yaklaştım bakmaya karar verdim ama Allah'ım adamın başından ve kalbinin oradan kan akıyor, muhtemelen darp edilmiş ve bıçaklanmış. Bunu yapamazdım ölüme terk edemezdim hemen ambulansı aramam lazım acaba adamın ismi ne ceplerine bakmam lazım ne bir cüdan ne de bir kimliği var bu düşünceye dalmışken ambulansın sesiyle irkildim ben öyle ayakta dikilirken adam çoktan ambulansa bildirmiş. Bir görevli;

-Hanım efendi hastanın yakını mısınız?

-Hayır, ben yoldan geçerken gördüm yardım etmek istedim sonra size haber verdim.

Korkmuş ve irkiliş bir sesle bunları söylerken görevli;

-Tamam, o zaman polise haber vermeliyiz ve sizde bizimle birlikte gelmelisiniz.

-Tamam, bende geleyim.

Bindiğim ambulansın sesi beni daha tedirgin ederken görevli birisiyle konuşuyordu;

-Alo ben Doktor Erhan 1.derece darp ve yaralanma kanaması çok fazla hemen ameliyathaneyi hazırlayın hasta 50 yaşlarında erkek 80-90 kilo civarlarında...

Görevlinin telefon konuşmalarından başka ses çıkmadan nihayet hastaneye vardık. Apar topar adamı hastaneye götürdüler. Şimdi bekleme odasında polise ifade veriyorum, inşallah adam bir an önce iyileşir kimse sokakta ölüme mahkûm edilmek istemez. Polis sesiyle kendime geldim

-Hanımefendi hastayı tanıyor musunuz, bir ilginiz var mı, bir şey gördünüz mü?

Bunun gibi sorular başımdan geçen her şeyi anlatmaya başladım en baştan.

-Tamam, hanımefendi ailesine ulaşmaya çalışacağız haber veriniz

Bu iyi bir haberdir, artık burada kalmamın bir anlamı yok tam gidecekken içerdeki adamın yerine kendimi koydum böyle bir şey başıma gelse yanımda birinin olmasını isterdim. Kaç saat beklediğimi hatırlamıyorum, sonunda ameliyathanenin kapısı açıldı doktorlar;

-Hastanın durumu çok kritik bıçak hastanın kalbine çok zarar vermiş bu ameliyata daha fazla devam edemem.

-Ne demek yapamamız içeride bir can var ölsün mü?

-Bunu yapacak tek bir doktor var o da 50 bin e yakın bir ücret alır, hasta için çabuk karar verin hastayı kaybedeceğiz

Ben ne yapacağım adamı hiç tanımıyorum ailesine ulaşılmadı, gözyaşlarımı artık tutamıyordum ne yapacağım diye düşünürken birden üniversite için biriktirdiğim para aklıma geldi, bunu yapmalıydım ne olursa olsun o bir insan yaşamayı hak ediyor, ben yine çalışır biriktiririm evet yapacağım

#8 saat sonra#

Parayı getirmiştım ameliyata alındı ve durumu iyiydi artık kalmam için bir neden yoktu. Artık her şeye sıfırdan başlamalıyım.

#1 ay sonra#

Bu gün kayıt için son gün iyi ki bu parayı o tanımadığım adam için harcamışım. İş arkadaşım Sevginin sesiyle irkildim;

-Zümrüt, Zümrüt bak bu zarf sana geldi.

-Neden kim bana zarf gönderdi?

-Bilmiyorum üzerinde senin ismin yazıyor.

Merakla zarfı açmaya başladım ve:

“Sevgili Zümrüt

Sen beni tanımayor olabilirsin ama ben seni çok iyi tanıyorum. Bundan bir ay önce sen olmasaydın sokakta ölmüş olurdum. Çok teşekkür ederim kızım, bunları yüzüne karşı söylemek isterdim ama acil bir iş için yurt dışına çıkmam gerekti. Kızmazsan seni biraz araştırdım, zor durumda olduğunu ve okul için biriktirdiğin parayı hiç düşünmeden tanımadığın biri için harcaman çok güzel bir şey, izin verirken ben teşekkürümü çok istediğin hukuk fakültesine kaydını yaptırarak ödemek isterim tam burslu olarak ve okulunu bitirene kadar hiç bir maddi sıkıntı yaşamayacağının garantisini veririm. Bunu bir teşekkür olarak kabul et. Ha bu arada okulu bitirir bitirmez işletmemde işin hazır sen artık benim manevi kızımsın yakın zamanda yüz yüze görüşeceğiz...”

EKREM

Artık gözyaşlarıma engel olamıyordum, çok mutluyum hayallerime kavuştum...

KORKUNUN GERÇEK YÜZÜ

Rumuz: Korkusuz

Erkan BAŞ

Bayburt MTAL

Küçük bir kulübedeyim gece vakti yatmışım. Kalktığımda biraz ağzımı kurumuş ne birden uyandım. Karanlık yayladayım işte, etrafıma biraz bakındım yanımda bir deli öyle bir yatmış ki top atsam uyanmaz neyse biraz şöyle açılıp etrafıma bakındım bir su olsa da su çöl gibi olmuş dilim biraz ıslatsam ama ne çare bizimki su mu bırakır. İçimde biraz sinir mi desem yoksa korkumu çözemedim ama öyle bir şey olsa gerek neyse çeşmeye gideyim dedim. Yayladaki hayvanların diğer başına içim de şöyle biri diyor ki; ya şunu uyandır ama yine derin bir öf çekip boş ver şimdi akşam akşam uyandırıp başıma bela etmeyeyim dedim. Gitsem sanki içimde biri bana vuruyor, Uyusam o minicik dilim su su diye bağırıyor. Neyse bir sağa bir sola bakıyorum. Keşke bunlarla da sınırlı kalsa.

Ben daha yaylada yeniyim daha önce yaylada yedi yıl kalan birisiyle biraz konuşmuştum da oda diyor ki, sizin o kulübenin altında şehit var. Galiba o korkunun sebebi de o. Neyse kalktım ki sanki kulübenin çatısına küçük bir taş atıldı, onun üzerine dedim ki aman boş ver ne olacak nedense içimde hiç korku yoktu o anda. Yine oturdum yatağımın başına yaktım bir sigara dumanlanıyorum baktım ki birden bire uğultu sesi geliyor. Sonradan anladım ki oda yolunu şaşırmış sersem bir rüzgar, yine içim duruldu. Gece saat 01:30 falan ama bununla biter mi ki birde baktım ki yine o ses ama bu sefer 3,4 sefer oldu ya Allah dedim kalktım ama kalkmaz olaydım içimi öyle bir korku aldı ki sanki dünyadan göçüyorum ayaklarım yerden kesildiğini hatırlıyorum.

Neyse ki yine sakinleştim dedim ki acaba şu bizim deliyi uyandırsam mı? Yine de boş ver diye içimden bir ses geldi. Ya Allah dedim aldım lambayı elim-e çıktım dışarı ama lambayı gezdirdiğim her yer bana diyor ki “gir şu lanet kulübeye ve çıkma” tam o anda birde baktım ki bizim fino geldi (Köpek). Beni de çok sever namussuz neyse yine girdim içeri kapattım kapıyı oturdum yere bir an aklıma iki yıl öncesinde Ferhat abimle taş işinde çalıştığım günler geldi şimdi ise o İstanbul’da ben Allah’ın belasını verdiği bir dağın başında en yakın eve olan ulaşım saatini bile Arabayla yarım saati

bulduğu bir yerdeyim o zamanda dede yadigarı bir motorun vardı. Ama yağmur yağdı mı onun da lastikleri çamurdan dolayı kitleniyor yani anlayacağınız ulaşım oldu bir buçuk saat. Neyse bunları geçtim baktım çatıya bir taş daha geldi, sonunda topladım cesaretimi aldım el fenerini bide baktım ki derede kıpraşan üzerinde beyaz örtülü bir şeyler var sanki bana biri diyor ki gir şu içeri yede çıkma çıma! Ah ben bu cesareti ne yapayım uyandırdım bizim deliyi bununda pek sağlam pabuç olmadığını biliyordum zaten. Olayı anlatmaya bile artık korkuyorum. Neyse dedim bu deliye sonunda çatıya taş attıklarını. Birde baktım ki duvara vuruyorlar güm güm ama ne yaparsın deliye söylüyorum diyor ki ben bir şey duymuyorum. Bana artık çok büyük bir korku geldi. Ama rahmetli dedem bana derdi ki “korku insanın tamamen kendisine bağlı. Nasıl bir yıl önce ne yediğini unutmuşşan kör kuyuda öyle unutulabilirsen.”

Bu sefer dedemin dediklerini yerine getirmeye başladım korkuyu aklımdan sildim neyse ki. Tam o sırada bizim deli yatakta titremeye başladı gözleri gidip geliyor bana diyor ki: Erkan beni bağla beni bağla beni bağla. Tam o sırada dedemin söyledikleri aklıma geldi bana şöyle derdi; ” eğer başına böyle bir olay gelirse yanına bir köpek al.” Bende aynısını yaptım gittim aradım buldum bizim finoyu getirdim içeri bağladım yatağın dibine, köpeğe bakmaya başladı ben ona o köpeğe nedense köpek ne zaman onu görse hemen boynuna at-lardı ama bu sefer bizim deliye hırlamaya başladı ben ise o sırada içimde bir gümbürtüyle attım kendimi kapının önüne oturdum. Yine dedemin şu sözü geldi aklıma; “ Evlat bir gün olurda korkarsan yanındaki hayvanların hareketi-ne bak çünkü hayvanlar. Görünmeyi görür duyulmayan duyar bilinmeyi-ni bilir. “Ben de dedikleri uygulamaya başladım hayvanları seyrediyorum. Ha bu arada da bizim deliyle köpek birbirlerinin gözlerine donmuş bakıyorlar. Ama bir baktım ki bir tane düve bir bağırdı sanki içimde iki tır birbirine çarpışırken bende arada kalmışım. O sırada içeride köpek havlamaya başladı bizim deli

duvarın dibinde sanki 10 yıl sonra ışığı görmüş gibi topa benzer bir şekilde Allah Allah ! diye bağıyor. Ben artık o anda öyle korkmuştum ki sanki baktığım her yer bana gözlerini büyütmüş gel bakalım diyordu bana o zamanki duyguyla düşünebilir misin acaba. Bizim deli artık kafayı yemiş duvarın dibinde oturuyor. Artık içimde korkuya dair eser yok. Bir bağırmışım sesim bir yankılamış “ Korkmuyorum laan.” Kargalar bile abi sakın ol hepsi geçecek diyordu. Artık dayanamıyorum. Aldım elime bir çarşaf gittim astım bizim delinin boynuna. Bir de baktım ki ağzından ve burnundan kan geldi. Dedim ki; “Benim tek sahibim Allah’tır başka sahibim yok. O anda bana biri şunu söyledi; “Bir an önce arayı terk et biz seni koruyacağız.” O koruyacağız dedi ya ben artık ne yapacağımı anladım gecenin 3’ünde aldım, lambayı bindim motosiklete çıktım o bölgenin en yüksek dağına. Haa! bizim deliyi sorarsanız onu içeride bağladım. Neyse çıktım dağın tepesine bizim Demirözü ilçesine jandarma bölgesine lambasıyla işaret yaptım “ eşeği saldırmaya Mevla’m kayıra” bir de baktım ki aşağıda bir araba geliyor yine indim kulübenin yanına bide baktım bir zırlı geliyor benim telefonmuş onu da öyle unutmuşum. Neyse aldım telefonu ki bir numara arıyor açtım ki jandarma babamı aramış babam da hemen bir ekip göndermesini istemiş o da biliyormuş oraların tekin yer olmadığını. Neyse yanımda motosiklet var onu da kullanmak için ehliyetim yok ben de o zaman daha 16 yaşında bir çocuğum. Neyse jandarmalardan bir ambulans istedim ambulansa gelirken yolda kalmadım. Aldım bizim deliyi içimizde ürpere ürpere ormanlıkta tam 3 km yol yürüyerek gittim motosikleti sorarsanız lastikleri kitlendi artık işe yaramıyor. Neyse ambulansı bulduk gittik doktorun yanına bana bir dediği şu oldu; “ Tansiyonu kalkmış” işte o an anladım ki insanlar bu dünyada yalnız değilmiş. Umarım ne demeye çalıştığımı anlamışsınızdır. Bu olayın üzerine bana o gece neler yaşadın diyenlere sadece söyledim “hem istersin, şu dünyada huzur , hem de lügat.(Kainatın bile görmediği daha nice gözler vardır.)

Rumuz: Kitap Okur

Hatice ŞİMŞEK

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Osman uyandığında evin çok ıssız olduğunu fark etti ve yataktan hızlıca kalktı. Önce anne babasının odasına gitti. Odanın boş olduğunu görünce ve diğer odalara baktı. Ama diğer odalarda da kimse yoktu. Osman çok korktu, çünkü evde yalnızdı. Yan komşusu olan Ayşe teyzenin evine gitti ve kapıyı çaldı. Ayşe teyze kapıyı açtığında Osman, korkmuş ve üşümüş şekilde karşısında duruyordu.

Ayşe teyze : “ Ne oldu?” demeden Osman hemen söze girdi. Evlerinde kimsenin olmadığını, nereye gittikleri hakkında bir fikri olup olmadığını sordu. Ayşe teyze ise Osman’ ı eve aldı ve ısınması için sobanın yanına oturttu. Küçük kardeşinin sabaha karşı hastalandığını ve acilen hastaneye gittiklerini, Osman’ı da kendisine emanet ettiklerini söyledi. Osman, kardeşinin hasta olduğunu duyunca çok korktu ve neden hasta olduğunu sordu. Ayşe teyze de kardeşinin sadece ateşinin yükseldiğini, korkacak bir şey olmadığını söyledi. Osman, Ayşe teyzeden kendisini hastaneye götürmesini rica etti. Ayşe teyze hemen hazırlanmasını söyledi. Osman hızlı bir şekilde eve gitti ve giyindi. Arabaya bindiler ve hastaneye gittiler.

Osman annesini görünce hemen ona sarıldı ve rahatladı. Kardeşinin durumunu sordu. Annesine onu görmek istediğini söyledi. Annesi elinden tutarak onu kardeşinin yanına götürdü. Doktor kardeşini son kez muayene ederken Osman, kardeşinin yanına geldi. Kardeşinin ateşi düşünce taburcu ettiler. Birlikte eve gittiler.

Osman, eve vardıklarında bu olanlardan dolayı okul olduğunu unutmuştu. Koşarak odasına gitti ve saate baktı. Saatin çok geçmediğini gördü. En azından diğer derslere yetişebilirim diye düşündü. Telaşla okul kıyafetlerini giyindi. Annesi de kardeşi ile ilgilenmekten Osman' a hiç bakamamış ona kahvaltıda da hazırlayamamıştı. Osman bir dilim ekmek aldı ve dışarıya çıktı. Ayakkabılarını giydi bir elinde ekmek okula koşturaya başladı. Okul evlerine uzaktı; daha hızlı koşturaya başladı. Okulun yolunu yarılattığında aklına birden hocanın verdiği ödev geldi. Ödevini yanına almayı unutmuştu. Sabahki telaştan dolayı her şey birbirine girmişti. Eve gidip almayı düşündü ama eve giderse okula daha da geç kalacağını biliyordu. Öğretmenin ona kızacağını düşündü ama yapacak bir şey yoktu. Bunları düşünce düşünce okula geldi. Nefes nefese kalmıştı korkarak sınıf kapısını çaldı. Ali öğretmenin "Giriş" demesi Osman'ı iyice korkuttu. Osman yavaş yavaş sınıfa girdi ve öğretmen masasına yaklaştı. Öğretmeni neden bu saatte geldiğini sordu. Osman korkusundan ve sabahki yaşananları hala üzerinden atamadığından dolayı bir şey söyleyemedi. Hem derse geç kalıp hem de cevap vermediği için sinirlen öğretmeni : "Bir daha geç kalma. Hadi yerine otur." Dedi. Osman, üzgün bir şekilde özür diledi ve yerine oturdu. Osman kitapları çantasından çıkardı. Arkadaşları ödevlerini masalarının üzerine koymuş Ali Öğretmenin kontrol etmesini bekliyorlardı. Osman, başını iyice öne eğdi çünkü ödevi yanında yoktu. Ali Öğretmen ödevi kontrol etmek için Osman'ın yanına geldiğinde ödevinin nerede olduğunu sordu. Osman kısık bir sesle ödevini yaptığını fakat getirmeyi unuttuğunu söyledi. Öğretmeni çok sinirlenip Osman'ı azarladı. Teneffüse çıktıklarında Osman hala sırasında oturup ağlıyordu. Arkadaşları Osman'ın ağlamasına çok üzüldüler ve yanına gidip teselli etmeye çalıştılar. Osman sabah kardeşinin ateşlenip hastaneye kaldırıldığını kendisinin de kardeşinin yanına gittiğini eve geldiğinde vaktin geçtiğini bu sebeple apar topar hazırlanıp ödevini çalışma masasında unuttuğunu söyledi. Arkadaşı Mehmet Osman'ın bu durumundan dolayı yanlış anlaşılmasına çok üzüldü ve gidip öğretmeniyle konuştu. Diğer ders Ali Öğretmen Osman'ı öyle üzgün görünce söylediklerine pişman oldu. Mehmet'in anlattıkları aklına geldi. Ali Öğretmen, yaptığı hatanın farkına varmıştı. Ne olursa olsun bir olayın gerçek nedenini bilmeden kimseyi sorgulamaması gerektiğini kötü bir tecrübeyle öğrenmiş oldu. Bir daha böyle davranmamak için kendine söz verdi. Osman ile baş başa konuşup sesini yükselttiği için ondan özür diledi.

Rumuz: Koala

Rümeysa DURUKAN

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Başak bugün her zamankinden daha çok heyecanlıydı. Anne babası olmaması ve yetimhanede büyümesine rağmen kendini sadece derslere verip Türkiye'nin en başarılı öğrencisi haline gelmişti ve uzun zamandır beklediği gün gelmişti. Mezun oluyordu. Artık özgürdü. Bir işe başlayıp hayatını çok güzel şekillendirecekti. Peki, bu başlayacağı işin onun hayatını değiştiren en önemli unsur olacağını nerden bilebilirdi ki.

Başak, 22 yaşında, iç mimarlık okumuş bir genç kızdı. Babası annesini terk etmiş ve annesi de doğum yaparken ölmüştü. Babasını aramayı hiç düşünmedi çünkü, annesini o halde bırakıp giden birinin yüzünü bile görmek istemiyordu. Yetimhanede büyüdüğü için anne ve baba sevgisi hiç görmedi. Bunun eksikliğini hep hissetti ama bunları kafaya takarak bir yere varamazdı. Kendi ayakları üzerinde durmalıydı. Kendini derslere verdi ve Türkiye de ismi duyulan başarılar elde etti. Artık mezun oluyordu, bir iş bulup özgürce yaşayacaktı. Kepini attığı o an özgürlüğü, heyecanı aynı zamanda da hüznü hissetti, çünkü herkes anne babasıyla sarılıyordu ama; onun sarılacak bir akrabası bile yoktu. İçinde bir burukluk oluştu ve gözünden bir damla yaş aktı. Kendine ağlamamak için söz vermişti ama dayanamadı. Kendini toparlamaya çalıştı. Biliyordu annesi onu hissediyordu. Onunda üzülmesini istemezdi. Ya babası, o aklına geldikçe sinirleniyordu. Terk etmeseydi belki de şimdi bir arada olup bu heyecanı paylaşıyor olurdular. Bunları düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Tüm bunların yerine içindeki buruklukla mezun oluyordu. Aklında bu düşüncelerle

yürümeye başladı. Tam kampüsten çıkacağı sırada biri adını seslendi. Arkasını döndü karşısında 40-45 yaşlarında bir adam vardı. Ne olduğunu anlayamadı. Adam geldi ve konuşmaya başladı;

- Merhaba Başak. Ben Poyraz.

- Buyrun, tanışıyor muyuz?

- Hayır. Sadece ben sizi tanıyorum. Malum, başarılarınızla sizi tanımayan yok. Aslında ben bir şey soracaktım.

- Tabii dinliyorum.

- Eğer hemen çalışmayı düşünüyorsan senin gibi başarılı birinin şirketimde çalışmasının isterim. Sende ister misin?

Başak tatlı bir heyecan kapladı. Mezun olur olmaz bir iş teklifi alması onu çok mutlu etmişti. Zaten mezun olduğu içinde artık kalacak yeri kalmamıştı. Bir eve ihtiyacı vardı. Tabi bunun içinde paraya... Düşüncelere daldığı gibi karşısında ki adamı unutmuştu. Hemen cevap verdi;

-Zaten böyle bir işe ihtiyacım vardı. Şuan heyecandan tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum ama evet isterim.

Poyraz karşısındaki kızın tatlı heyecanı ile buruk bir şekilde gülümsedi. 'Keşke benim kızım olduğunu öğrendiğinde yine böyle heyecanlı kalabilseydi.' Diye düşündü.

22 Yıl Önce...

'Poyraz, borcunu ödemezsen öleceksin.' Saatlerdir bu cümleyi düşünüyordu oğlan. Bir yolunu bulup borcunu ödeyecekti. Aklına bir plan geliyordu ama bir yanı bu planı uygulamak istemiyordu fakat mecburdu, borcunu ödemezse ölecekti. Planı devreye sokmaya karar verdi. Poyraz'ın babasının şirketine ortağı olan bir kız vardı. Kızın kendisine olan ilgisinin farkındaydı ama umurunda olmuyordu. O şirket babasının ölmesiyle kızı kalmıştı. Kız aşırı zengindi. Onun da babasının şirketi vardı ama oğlunun kirli işlerinden bıktığı için ona bir kuruş bile vermiyordu. Resmen parasız kalmıştı ve ödemesi gereken borcu vardı. Evet, borcunu ödemek için o kızın parasını kullanacaktı. Hem de kötü bir oyun oynayarak... Aradan bir hafta geçmişti, kızı kendisinin de bir ilgisi olduğunu göstererek sevgili olmuşlardı. Hedefinde kızı iyice kendine bağlayarak evlenmek vardı. Bu sayede kızı kandırıp parasını alıp borcunu ödeyecekti. Bir süre sonra evlenme teklifi etti. Kız zaten Poyraz' ı seviyordu bu yüzden

hemen kabul etti. Evlendiler... Her şey çok güzel gidiyordu, mutluydular. Kız yuva kurduğu için oğlansa borcunu ödediği için... Kız hamile olduğunu öğrendi, bunu hemen Poyraz' a söylemeliydi. Eve gitti. Tam eve girecekken Poyraz çıkıyordu. Poyraz' a sarıldı ve söyledi;

-Poyraz, ben hamileyim!

-Umurumda değil. Git ne halin varsa gör. Her şey oyundu ve oyun bitti. Ben gidiyorum.

Kız ne duyduğunu algılayamamıştı. Bu da ne demek oluyordu, ne oyunundan bahsediyordu. Gerçekten böyle bir şey yapmış olamazdı demi. Rüya falan gördüğünü düşünüyordu. Bekledi, geri gelmesini bekledi ama gelmedi. Gitmişti, Poyraz onu bırakıp gitmişti... Gün geçtikçe güçsüzleşiyordu, ağzına tek lokma koymak istemiyordu ama bebeği için yemek zorundaydı. Artık 9 ay olmuştu, bebeği olacaktı ve ona hem annelik hem babalık yapacaktı ama yapamadı. Bebeği dünyaya geldi ama kendisi bu dünyaya veda etti. Aradan koskoca 15 yıl geçti. O bebek artık genç bir kız oldu. Bu yaşına kadar yetimhanede büyüdü. Onda sevgi eksikliği vardı, anne baba eksikliği vardı ama elinden gelen bir şey yoktu. Poyrazın aklı başına çok geç geldi. Kızını aradı buldu ama kızının karşısına geçecek ne yüzü nede cesareti vardı. Kızı onu kabul etmez diye korkuyordu ama ondan yardımını eksik etmiyordu. Yaşadığı yetimhaneye başışlar yapıyordu, üniversiteye gittiğinde ise ismini vermeden ona burs vermeye başladı. Artık kızı mezun oldu. Onun daha da yakınında olması için bir imkânı vardı ve bunu kesinlikle değerlendirecekti...

Günümüz...

Kız elini adamın gözünün önünde salladı, adam düşüncelere dalmıştı;

-Poyraz Bey! İyi misiniz?

Poyraz kendine geldi;

-Kusura bakmayın. Dalmışım.

-Önemli değil. Ne zaman işe başlıyım?

-Yarın saat 08.00 ' de başlayabilirsin. Numaranı verirsen sana adresi atarım.

-Tabi veririm. Bu arada çok teşekkür ederim.

-Rica ederim.

Başanın içinde tarifsiz bir mutluluk vardı. Her şey yolundaydı. İnşallah daha da iyi olacaktı. Şuan bir ev tutması lazımdı, sonuçta bir işe başlıyordu

maaşıyla rahatça geçinebilirdi. Gidip bir ev tuttu, yurttaki malzemelerini eve taşıdı. Kendisi mutluydu, annesinin de mutlu olduğunu hissediyordu. Annesi üzülmessin diye dimdik ayakta duracaktı. Bu düşüncelerle uykuya daldı. Sabah uyandığında hemen hazırlandı ve işe gitti. Poyraz Bey'in yanına gitti. Poyraz Bey onu güler yüzle karşıladı ve neler yapacağını birer birer anlattı. Ona çok iyi davranıyordu. Artık işinin başına geçmişti. İç mimarlık yapıyordu. Günler çok çabuk geçiyordu. Bir gün Başak elindeki dosyalarla Poyraz Bey'in kapısına geldi, tam kapıyı çalacakken bir şey duydu. Poyraz Bey ' Hayır. Başak asla öğrenmeyecek, onun mutluluğunu bozamam.' diyordu. Meraklandı, acaba neyi öğrenmemesi gerekiyordu. O anda bir şey daha duydu: ' Onları terk ettikten sonra şimdi karşısına geçip babası olduğumu nasıl söylerim.' dedi. Gözünden bir yaş süzüldü. Daha fazla bekleyemedi, kapıyı açıp içeri girdi. Poyraz, Başak'ı ağlarken görünce neye uğradığını şaşırı. Konuştuklarını duymuş olamazdı demi. Direkt telefonu kapatıp Başak'ın yanına gitti. Tam Başak'a bir şey diyecekken Başak;

-Sus!

Diye bağırdı, ama Poyraz susmadı, kızını yeni kazanmaya başlamışken kaybedemezdi.

-Başak kızım ne olur beni dinle, açıklamam gerek. Biliyorum sizi terk ettim bu açıklaması olmayan bir şey ama sonradan aklım başıma geldi. Hep seni takip ettim. Karşına çıkmaya ne yüzüm ne de cesaretim vardı. Beni kabul etmezsin diye korktum. Özür dilerim, beni affet. Başak şuan konuşacak halde değildi. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

-Benim biraz düşünmeye ihtiyacım var. dedi ve gitti.

Poyraz'ın korktuğu başına geliyordu. Kızı ondan gitmesin diye ona babası olduğunu söylememişti ama kızı gitmişti. Onu asla kaybetmek istemiyordu. İçinde bir burukluk oluştu, önceden yaptığı saçmalıklar yüzünden şimdi bu haldeydi. Kızı düşünmek istediğini söylemişti, onun cevabını bekleyecekti. Eğer onu istemezse elinden gelen ne varsa yapacaktı. Hemen pes edemezdi... Başak'ın aklı çok doluydu. Neden böyle olmak zorundaydı ki keşke babası hiç bırakıp gitmeseydi. Ya da daha önceden normal bir şekilde gelip babası olduğunu söyleseydi. Ne yapacağını bilmiyordu, bir yanı artık yanında babası olduğu için mutluydu affetmek istiyordu ama diğer yanı 22 yıl sonra karşısına birden çıkan babasına kızgın, kırgındı. Affetmemesi gerektiğini söylüyordu.

Acaba nasıl bir seçim yapacaktı... Aradan tam bir hafta geçmişti. Poyraz kafayı yemek üzereydi. Kızı hala gelip bir şey söylememiştir. 'Ne zaman gelecekti? Cevabı ne olacaktı?' bir haftadır bu sorular kafasını meşgul ediyordu. Yine bu soruların cevabını düşünürken kapı çaldı. Poyraz 'Gel.' Dedi. İçeri Başak girince heyecanlandı. Vereceği cevabı deli gibi merak ediyordu. Başak ağır adımlarla içeri girdi. Poyraz hemen ayağı kalkıp Başak'a doğru gitti;

-Kızım cevabın nedir? Beni affettin değil mi? Eğer affetmediysen affetmen için her şeyi yaparım. Bir daha asla gitmeyeceğim söz veriyorum.

Başak babasının ardı ardına kurduğu bu cümlelere gülümsedi ve direkt babasına sarıldı. Babasına;

-Zaten gitmek istesen de asla bırakmam. dedi.

Bu onlara geç gelen mutluluktu. O mutluluğu asla kaybetmeyeceklerdi.

Rumuz: F.D.

Ferdanur DURUKAN

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Meryem, dünyaya gözlerini açtığı anda annesiz kalmıştı. Çünkü annesinin hamile olduğu sırada bir rahatsızlığı çıkmıştı. Ya annenin ya da bebeğin hayatına son verilecekti. Annesi kendini feda etmeyi seçti.

Birileri kulağına “senin adın Meryem” diye fısıldadı. Adını annesi ölmeden önce böyle koymalarını istemişti. Günler günleri, haftalar haftaları kovalıyordu. Meryem büyüdü ve 15 yaşına geldi. Babası ile birlikte tek başlarına yaşıyorlardı. Babası, annesi öldükten çok değişmişti. Yani tanıdıkları öyle söylüyorlardı. Meryem kendini bildi bileli babası asık suratlı, her şeye öfkelenip kızan biriydi. Ayrıca hem maddi hem de manevi olarak Meryem’le hiç ilgilenmezdi. Her gün eve içki içmiş bir şekilde gelirdi. Üstelik kumar oynardı ve borcu çok fazlaydı.

İşte her şey adamların kapıyı çalmasıyla başladı. Meryem kapıyı açtığı anda: “O baban olacak adam nerede?” diye sordular. Meryem: “Ben de bilmiyorum.” dedi. Adamlar babasının kumar borcunu üç gün içerisinde ödemesini yoksa sonucunun kötü olacağını söylediler. Babası eve geldiğinde adamların dediklerini anlatınca sinirlenmişti. O sinirle ve sarhoşlukla Meryem’i öldürseye dövdü. Meryem, ne olup bitti anlamadan babası onu odasına kilitledi. Aslında bu şekilde davranmış olmasında çaresizlik yatıyordu. Kötü hayat şartları onu bir kötü adama çevirmişti.

Adamlar gün aşırı kapıya dayanıyordu ve babası da her zamanki gibi geçiştiriyordu. Babası bir gün Meryem’e : “ Borcum çok ve ne param ne de çalışa-

cak bir isim var. Sen küçük olduğun için dilencilik işini daha iyi yaparsın. Sana acırlar ve bol para veririler. Sokaklara gidip dileneceksin!” dedi. Meryem ilk önce şaşırıldı. Birden “Hayır!” demesiyle babasının vurması bir oldu. Meryem hem ağlıyor hem de ne yapacağını bilmiyordu. Artık babasından ve hareketlerinden çok korkuyordu. Hiç tanımadı, görmediği annesine küçüklüğünden daha çok ihtiyacı vardı. İnsan büyüdükçe yaşadıkları da bir o kadar büyüyor ve sıkıntıları katlanıyordu. Ve Meryem’in bu durumda yapabileceği hiçbir şeyi ve sığınacak limanı yoktu. Hayatta tek sahip olduğu kişi babasıydı. Babası ise onunla ilgilenip onu anlamaya çalışacağı yerde ona çok kötü davranıyordu.

Sabah olduğunda babası Meryem’in odasına girip yırtık kıyafetleri Meryem’e vermişti. Babası bunları giyeceksin demişti. Meryem’in gözalıkları şişmiş bir şekilde yine ağlamaya başlamıştı. Korkmuş bir şekilde “tamam” demişti. Meryem yırtık kıyafetleri giyinmiş bir şekilde dışarıya çıkmıştı. Mahalledekiler Meryem’in haline çok üzölmüştü. Ama Meryem’in yapacak hiçbir şeyi yoktu. Meryem elinden gelebildiği kadar çalışıyor ve babasına elindeki tüm parayı veriyordu. Ama babası Meryem’i daha fazla para getirmesi için zorluyordu. Meryem bu durumdan gerçekten çok sıkılmıştı. Ama ona yardım edebilecek ve onunla dertleşecek kimse yoktu. Meryem’in yaşama hakkı, özgürlüğü vs. hiç bir şeye izin verilmiyordu. Akşam babası onun odasına tam olarak giriyordu ki Meryem hızlıca montunu alıp dışarıya çıktı. Babası Meryem’in arkasından nereye diye bağırdığı. Meryem ona cevap vermeden evden çıktı. Meryem ıssız bir yere doğru yürümeye başladı. Upuzun sokakların ortasında sarhoş sarhoş yürüyordu. Şiş gözlerinden yaşlar akıyordu. Babası ona vurduğu için burnundan da kan akıyordu. Kendi kendine şunları diyordu:

Bomboş sokaklarda yürüyorum

Kırılmış dökölmüş her yanım

Biri gelip kurtarsa diye bekliyorum

Ama artık ruhum yok ve birazdan gidecek bedenim

“Annem yok çaresiz kaldım, dayak yediğim yetmezmiş gibi bir de sokaklarda dileniyorum.” diye söyleniyordu. Anlamsızca ve nereye gittiğini bilmeden yürüyordu.

Zaman gecenin yarısı olmuştu. Meryem uçurumun kenarında duruyordu. Önce hıçkıra hıçkıra ağladı. “Artık bitti artık bu zulümler olmayacak.” dedi. Ve derin bir nefes aldı. Artık bir kuş sesleri bir de rüzgârın uğultusu vardı.

Kendini aşağıya bıraktı. Sıcak bir tenin kolunu kavradığını fark etti son anda.

Gözlerini tekrar hayata açtığında yine babası başucundaydı. Ama elleri ellerini sıkıca tutmuştu, gözlerinden pişmanlık gözyaşları damlıyordu.

Rumuz: Kış Meleği

Ebru AYDIN

Demirözü Gökçedere Çok Pr. Anadolu Lisesi

Yazıyor muyum, yaşıyor muyum bilmiyorum. Sanırım yaşarken yazıyorum belki de yazdığımı yaşıyorum. Yalnızlık ve kaçma hissiyle kelimelerin ardına saklanıyorum. Öyle bir saklanıyorum ki kendim bile bulamıyorum. Ben alfabemdeki harfler kadarım. Bu şehir, çocukluğum, hayalleri, anılarım...

Her köşebaşında bir gözyaşı asılı. Binlerce hayat ve binlerce ölüm...

Çevremde gerçekleşen olaylar ve yaşayan insanlardan bağımsız bir şekilde yürümeye ediyorum. Her gün önümü kesen sokak köpekleri yok bugün. Fısıltıları dahi sesimi aşan çocuklar nerede peki? Süleyman amca bu saatte bakkalını kapatmaz ki. Bu sessizlik beni korkutuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyim olmamasına rağmen... Kaybetme korkusuyla adımlarımı daha sert ve daha hızlı atmaya başladım. Eve yaklaştıkça konuşulanlar kulağıma uğultu gibi işliyordu.

Neden olmuş acaba?

Yazık !

Hepsi mi ölmüş.

Yüzünde asla tebessümü eksik olmayan amca, bana doğru yürüdükçe gözyaşları artıyor ve adımlarını geri gitmek istercesine yavaş yavaş atıyordu. Süleyman amcanın attığı her adım, bana atılan bir tokat gibi canımı acıtiyordu. Alevler içinde olan evim değil de yüreğimdi sanki.

-Çocukluğum, anılarım, hayallerim, umutlarım yanıyor. Hadi kurtarın onları, yardım edin bana, yalvarırım yardım edin!

Nafile. Beni duyan kimse yoktu bu kalabalıkta. Geriye sadece sessizce dü-
şen gözyaşlarım kalmıştı.

Peki, beni bu kadar üzen şey ne? Varlıkları beni üzen ailemin olmaması mı
yoksa içine sığamadığım evimin küle dönmesi mi?

Üzülüyorum, ağlıyorum ve kendime kızıyorum. Onlar varken de yoktu za-
ten. Beni hiç düşünmediler, benim için üzülmediler ki.

Aradan üç sene geçti. Değişen tek şey zaman. Aynı mahalle, aynı insanlar,
aynı acı... Sokağın başında yalnız esen rüzgâr, saksıları devire devire kaçışan
kediler... Yaşam ilerlemekte fakat bir şeyler eksik. Bir yalnızlık hakim etrafta.
Kafamın içinde aynı sorular ve nereye gittiğini bilmediğim durduramadığım
adımlarım. Yüzümde nedenini bilmediğim gerginlik, kalbimdeki o yalnızlık...
Geçmişe gidiyorum bir anda. İniyorum iyice derine; acılarım, mutluluğum, ço-
cukluğum... Hepsi geçiyor gözümün önünden. Geriliyorum, ellerime hakim
olamıyorum. Devam ediyorum yürümeye bomboş bir sokakta. Bu defa yalnız
değilim, kaldırıma yansıyan gölgemde arkamda. Ağzını bıçak açmıyor, sadece
arkamda öylece beni takip ediyor. İçimde sebepsiz bir huzur, sokakta gereksiz
bir sessizlik...

Ben şimdi, o yangından geriye tek kalan menekşemin kokusunu, kendimi
arıyorum.